

Bu gece onu düşünmeyeceğim, dedi Ferris kendi kendine.

Ama bunu başarmak, o çok sevdiği kurabiyelerden vazgeçmekten daha zordu genç kadın için. Altı aydır eski bir mücevher hırsız olan Blackheart'la nişanlıydı. Genç adam sık sık haber vermeden ortadan kayboluyor, sonra hiç beklenmedik bir anda gelip tekrar karşısına çıkıveriyordu. Son ortadan kayboluşunda Avrupa'da önemli soygunlar olmuş, Ferris nişanlısının emekliye ayrıldığı konusundaki inancını yitirmişti. Oysa Blackheart hırsızlığı bıraktığını söylerken çok inandırıcı görünüyordu. Yine de genç kadın, onun hünerli parmaklarıyla ya da yatağının üzerine gizlice bıraktığı kurabiye kutularıyla kendisini kandırmasına izin vermemeye bu kez kararlıydı.

BÖLÜM BİR

'Ölüm Korkusu'
(Paramount 1958)

Francesca Berdahofski, diğer adıyla Ferris Byrd, evinin önündeki su birikintisinin içinde durmuş çaresizce kapısında parıltıya bakıyordu. Titredi, burnunu çekti, hapşırıldı ve alnını bir an için kapiya dayadı.

San Francisco'da bir ekim ayıydı, Ferris'in sığınabileceği sıcak -, kiltsiz bir yere özlem duymasına neden olan soğuk, yağmurlu bir ekim ayı. Alnını kapıdan çekip yüzüne düşen ıslak saçları geri itti ve çantasını karıştırmaya başladı. Böyle kötü bir günden sonra anahtarlarını bulabileceğine kendisi de inanamıyordu aslında. Güne kahvesini içmeden başlamış, sabah arabası bozulmuş, çok yorucu bir iş gününden sonra eve dönerken de sağanak yağmura yakalanmıştı. Böyle bir günde anahtarlarını bulacak kadar şanslı olmayacağı açıktı.

Çantasında anahtar falan yoktu. Evi her zaman darmadağın olmasına rağmen, çantasını düzenli tutmaya özen gösterirdi. Ne deri kaplı çek defterinin, ne küçük Obsession şişesinin ne de rujunun altında anahtara benzer bir şey yoktu. Bulabildiği tek şey küçük bir kağıdın üstüne yazılmış bir telefon numarasıydı. Mavi Mercedes'inin tamir edildiği garajın numarasıydı bu; arabasıyla birlikte araba anahtarlarını ve bunun yanında da ev anahtarlarını bıraktığı garajın.

Hiç ağlamadan, her zman kendine hakim olmayı başaran Ferris Byrd birden hıçkırıklara boğuldu. Öfkesine engel olamayarak kapısını yumruklamaya başladığında içeriden gelen tek cevap tiz bir miyavlama sesiydi.

Blackie diye mırıldandı Ferris, kapının diğer tarafındaki kediyi düşünerek. Neden sen de ismine yakışır biri gibi davranıp kilitli kapılardan kolayca geçemiyorsun?

Karşılık olarak kedinin patilerinin uzaklaşan sesini duydu genç kadın. Çok güzel dedi Ferris öfkeyle. Sana en çok ihtiyacım olduğu zamanda terk edip git bakalım. İçini çekerek seçenekleri gözden geçirdi. Ya bir taksi bulup garaja gidecekti ya da bir hırsız gibi kendi evine zorla girecekti.

Garaja gitmek çok daha mantıklı görünüyordu, ama saat altıyı geçmişti ve garaj büyük bir olasılıkla çoktan kapanmış olmalıydı.

Böylece geriye bir tek şey kalıyordu: kendi evine zorla girmek. Ama bu iş için kapıyı kullanamayacağı kesindi. Kapıda üç koca kilit parlayıp dururken bunu yapmasına imkan yoktu. Bu kilitler için de o eşsiz nişanlısına teşekkür edebilirdi. Eski bir mücevher hırsızına güvenerek piyasadaki en sağlam kilitleri alınca böyle olurdu işte. Tabii nişanlısı için bu kilitler hiçbir şey ifade etmiyordu. O her kilidi açabilirdi. Oysa Ferris'in bu konudaki yetenekleri o kadar da etkileyici

değildi.

Eve girmek istiyorsa, bunu ancak ikinci kattaki balkona tırmanarak yapabilirdi. Tabii burada durup yağmurun dinmesini de bekleyebilirdi, ama zaman kaybından başka bir şey olmazdı bu. Hava gitgide kararıyor şu son bir buçuk saattir hiç durmadan yağmur yağıyordu. Bugünkü şansına bakılırsa, çok geçmeden korkunç bir fırtına da kopabilirdi. Kapı kendiliğinden açılmayacağına göre başka şansı yoktu.

Üzerindeki yağmurluğu çıkarıp kapının önüne bıraktı. Bununla yukarı tırmanmasına imkan yoktu. Nasıl olsa sonunda sırlısıklaam olacaktı. Çantasını da yağmurluğun üstüne bırakmayı düşündü bir an, ama sonra hemen bundan vazgeçti. Bütün kredi kartları, nakit parası ve doğum kontrol hapları bu çantadaydı ve onları kaybedip yenilerini almakla uğraşmak istemiyordu.

Genç kadın bir süre durduktan sonra derin bir nefes alıp cesaretini topladı ve kapının önünden ayrılıp yağmura çıktı.

Evi bir yokuş üstünde olduğu için arka taraftaki balkona tırmanması daha da kolay olacaktı, çünkü arka tarafa gidildiğinde yol daha da yükseliyordu.

Ferris arka tarafa geçerken etrafta kimsenin olmadığını gördü. Bu, onu hem sevindirmiş, hem de üzmüştü. Bir yandan yapacağı işi kimsenin seyretmeyeceğini düşünerek seviniyor, diğer yandan da içten içe kendisine yardım edebilecek birini bulabilmeyi umuyordu. Belki karşısına kayıp nişanlısı gibi evlere tırmanmaya karşı özel bir yeteneği olan biri çıkabilirdi.

□Düşünme onu□ diye emretti genç kadın kendi kendine. □seni öfkeliendirmekten başka bir işe yaramıyor bu. Şu anda sadece sıcak bir banyoyu ve koca bir bardak brendiyi düşün. Sonra mis gibi kokan kahveni alıp, televizyonun karşısına geçer, emekli mücevher hırsızlarıyla ilgisi olmayan bir şeyler izlersin.□

Ferris bunları düşünürken arka taraftaki çöp kutularının arasına, Blackie□nin en sevdiği eve dönüş yoluna gelmişti. Genç kadın burnunu tıkayıp tenekelerden birini kaldırdı ve kendi balkonunun altına getirdi. Bu işe öyle dalmıştı ki, ne karşı tarafta park etmiş olan arabayı ne de kendisini delip geçen bakışları fark ediyordu.

Titreyen bacaklarıyla çöp tenekesinin üzerine tırmandı. Ayaklarındaki yüksek topuklu ayakkabılar dengede kalmasını oldukça güçleştiriyordu. Genç kadın umutsuzluk içinde uzun, ıslak bacaklarına baktı.

□Bu kimin aklına gelirdi?□ dedi iyice kararan gökyüzüne bakarak. □On beş yıldır ilk kez mini etek giymeye cesaret ettim, ama o gün de ikinci kattaki balkonuuma tırmanmak zorunda kaldım. Kahretsin!□

Gökyüzü ona korkunç bir gökgürültüsüyle karşılık verdi. Ferris öyle ürkmüştü ki, bir anda dengesini kaybetti ve kendisini yerde, çöplerin arasında buluverdi.

Artık ne küfretmenin ne de ağlamanın öfkesini yatıştırıramayacağını biliyordu genç kadın. Çöp tenekesini tekrar kaldırıp plastik torbaları kaldırıma fırlattıktan sonra ayağındaki o işe yaramaz ayakkabıları çıkararak tekrar tenekenin üzerine tırmandı. Dengesini sağladıktan sonra elini uzatıp kendi balkonundan uzanan sarmaşığa tutundu ve kendini yukarı çekti. Ellerinin acımasına aldırmadan tırmanmaya devam etti. Balkona çok yaklaştı. Biraz daha dayanırsa evine kavuşacaktı.

Ancak tam o sırada eli kaydı ve duvardan uzaklaştı genç kadın. Bir anda kendini çöplerin biraz yukarısında boşlukta sallanır buldu. Tutunduğu tek şeyin ince bir sarmaşık olduğunu görünce

korkuyla gözlerini kapadı. Yüksekten nefret ederdi. Neden sanki bu gece bir otelde kalmamıştı. Kedisi bir gece onsuz kalmaya dayanabilirdi nasıl olsa.

Cesaretini toplayarak aşağı bir göz attı. Bütün o çöplerin ve tenekelerin arasına düşmek hiç de hoş olmazdı. Aşağı inemediğine göre tek şansı tırmanmaya devam etmektir.

Bütün gücünü toplayıp kendini tekrar yukarı çekti. Mini eteği o kadar dardı ki, hareketlerini engelliyordu. Bir an eteği beline kadar sıyırıp tırmanışa sadece bir külotla devam etmeyi düşündü. Ama etrafta kimseler olmasa bile San Francisco'nun ortasında iç çamaşırlarıyla balkona tırmanmak o kadar da akıllıca bir şey olmazdı. Bu yüzden, eteğine katlanması gerekiyordu.

Evine o kadar yaklaşmıştı ki, manikürlü tırnakları balkon demirinin sadece birkaç santim ötesindeydi. Genç kadın nefesini tutup kendini son bir kez daha yukarı çekti. İşte başarmıştı, demiri yakalamıştı.

Birkaç saniye sonra balkonuna kavuşmuştu. Ancak kedisinin içeri girip çıkması için her zaman açık bıraktığı balkon kapısı bu kez kapalıydı. Bu sabah hava çok soğuk ve yağmurlu olduğu için kedinin dışarı çıkmak istemeyeceğini düşünerek kapıyı kapatmıştı.

Bir an için ayakkabılarıyla camı kırmayı düşündü. Ama hemen sonra ayakkabısını aşağıda çöp tenekesinin üzerinde bıraktığını hatırladı. Zaten henüz o kadar da umutsuzluğa kapılmamıştı.

Daha önce balkon kapısını bir kredi kartıyla açmayı denemiş ve başarmıştı, bunu tekrar yapabiliirdi. Boynuna asılı olan çantayı indirip içindeki tüm kartları çıkardı. İlk önce American Exspress kartını denedi. Bunu Visa kart ve Marcy kartı izledi. Sonuç hep olumsuzdu.

Sonunda Pasifik Kızları üyelik kartını çıkardı. Bu kart diğerlerinden daha sertti ve başarılı bir dönüşümün, bir göçmen ailesinin kızı olan Francesca Berdahofski'nin sık, zarif, kendi kendine yeten ve güvenen Ferris Byrd'e dönüşmesinin simgesiydi. Pasifik Kızları'na kabul edilmek başarılması çok güç bir şeydi. Ferris kazandığı bu zaferin anlamını ve bu kartın değerini çok iyi biliyordu.

Genç kadın Blackheart'ın bir zamanlar öğrettiği gibi kartı balkon kapısının arasına soktu. Birkaç saniye sonra kilit açılmıştı. Kapı açıldığı anda büyük gri bir tüy yumağı dışarı çıkıp ortadan kaybolmuştu.

"Seni gördüğüme sevindim" diye mırıldandı Ferris içeri girerken. Evinin sıcaklığı bir anda kucaklamıştı onu.

Dairesi bugün her zamankinden daha dağınıktı. Altı odalı ve üç merdivenli bu evi seviyordu ve eğer taşınırsa burayı çok özleyeceğinden emindi. Kutulara yerleştirilmiş eşyaları Blackheart'ın evine taşınmayı beklerken "eğer" diye düşünmesi gerekirdi aslında. Ama insanın nişanlısı altı aylık nişanlılık dönemi boyunca en garip zamanlarda aniden ortadan kaybolup hiçbir açıklama yapmadan geri dönme alışkanlığına sahipse, kuşkulanmamak mümkün değildi. Blackheart üç hafta önce yine aniden ortadan kaybolmuş ve o günden bu yana ondan hiç haber alınamamıştı. Bu arada bütün yetkililerin şüphelerini Blackheart'ın ailesinin üzerine çeken bazı hırsızlıklar olmuştu Avrupa'da. Bütün bunları düşününce Ferris'in öfkesi daha da artıyordu.

Oturma odasında bir ışık yanıyordu. Ferris ışığı açık bıraktığını hatırlamıyordu, ama o sabah öyle dalgındı ki, unutmuş olabiliirdi. Genç kadın önündeki üç basamağı inip yemek odasını geçtikten sonra tekrar iki basamak çıkıp oturma odasına geldiği anda donup kaldı. John Patrick Blackheart elinde bir kadeh brendiyle kanepede oturuyordu.

"Sen ne arıyorsun burada?" diye sordu Ferris öfkeyle. Bir yandan da içinde yükselen sevinci bastırmaya uğraşıyordu.

□Bunu bana kim bilir kaç kez sordun?□ diye karşılık verdi Blackheart hiç kımıldamadan. □Sanırım senin haberin olmadan evine her girişimde aynı soruyu sordun. Sayısını unuttum doğrusu. Bu arada, bu senin ilk denemendi öyle değil mi? Balkondan içeri girmen neden bu kadar uzun sürdü? O kilidi açmak senin için çocuk oyuncağı olmalıydı.□

Ferris çantasını öfkeyle yere fırlattı. □Demek dışarıda olduğumu biliyordun! Neden beni içeri almadın peki?□

Blackheart bir şey söylemeden ayağa kalktı. Siyah pantolonu, siyah balıkçı yaka kazağı ve eski ceketıyla her zamanki gibi çok yakışıklı görünüyordu. Ceketini kanepenin üzerine bırakıp genç kadına yaklaştı. □Oraya kadar tırmandıktan sonra gerisini kendin halledebilirsin diye düşündüm. Hem bu zevki tatmaktan alıkoyamazsım seni. Tarzan□ın Jane□i gibi yukarı kadar tırmandıktan sonra bir ödül hak etmiştin.□

□Yukarı tırmanışımı gördün mü yani?□ diye sordu Ferris gergin bir ses tonuyla.

Blackheart hala ona doğru yürüyordu. □Çok etkileyiciydi doğrusu,□ dedi yumuşak bir sesle. □Sanırım en beğendiğim an da eteğini neredeyse beline kadar sıyırmandı. Tabii çöp tenekelerinin arasına yaptığıın o iniş de kayda değerdi.□

□Yani öylece oturup beni mi izledin?□ Ferris onu doğru anlayıp anlamadığından emin değildi.

□Aslında dışarıda, arabamda oturup izledim seni. Yağmur çok hızlıydı, biliyorsun.□

□Blackheart□ dedi genç kadın dişlerinin arasından. □Seni öldüreceğim.□

□Yo, hayır sevgilim.□ Blackheart artık iyice yakınındaydı. □Önce üzerindeki şu ıslak giysileri çıkarıp sana sıcak bir kahve ve brendi vermeme izin vereceksin. Sonra da seni uygun bir şekilde ısıtacağım. Bütün bunları bitirdiğimde evine girdiğime aslında ne kadar sevindiğini anlayacaksın.□

□Bana dokunma Blackheart□ diye uyardı Ferris geri çekilerek.

□Sana en son dokunduğumdan bu yana çok uzun zaman geçti Francesca□ diye mırıldandı genç adam. Yaklaşmaya devam ediyordu.

□Bu kimin suçu dersin?□ Biraz önceki öfkesini korumaya çalışıyor ama içten içe yumuşadığını da fark ediyordu Ferris.

□Benim□ dedi Blackheart ona uzanırken.

Genç kadın ona karşı koymaya çalıştı ama Blackheart□ın elleri o kadar usta, o kadar güçlüydü ki ona engel olamadı. Kendisini bir anda onun sağlam vücuduna yapışık bir halde buluverdi. Genç adam onu öpmedi. Sadece sarıldı ve titremesi geçip kasları gevşeyene, ince kolları beline dolanana ve dolgun dudakları yukarı doğru uzanana kadar öylece tuttu onu.

Ve sonra hırsıyla içini çekerek Ferris□ın dudaklarına kapandı. Bu öpüş her zaman olduğu gibi genç kadının kendisini kaybetmesine neden olmuştu yine.

Ferris genç adama engel olamıyor, engel olmak da istemiyordu. Blackhaert onun bluzunun düğmelerini çoktan çözmüş, giysiyi omuzlarından aşağı kaydırmaya başlamıştı bile. Daha sonra eteğinin fermuarını bulup açtı ve onun da bacaklarından aşağı kaymasına izin verdi. Ferris sadece iç çamaşırlarıyla kalmış ve yine titremeye başlamıştı. Ancak bu kez soğuktan titremiyordu.

Blackheart güzel ellerini genç kadının dantel sutyeninin içinde dolaştırmaya başladı. Solukları hızlanmış, dudakları belirgin bir özlemle kısılmıştı. "Seni özledim Francesca" diye fısıldadı. "Hem de çok özledim."

Ferris karşılık olarak ellerini onun kazağının altına sokup giysiyi yukarıya doğru sıyırmaya başladı. Dizleri titriyordu. Genç kadın hemen o anda yere yatıp onunla sevişmemek için kendini zor tutuyordu. Tam o sırada kapı çalındı ve Ferris'in içindeki arzu yerini korkuya bıraktı.

Genç kadın bir anda geri çekildi. Yeşil gözleri gizleyemediği bir panikle alev alev yanıyordu. Blackheart pişmanlıkla ona baktı. "Öyle bakma bana" dedi genç adam nazikçe. "Bildiğim kadarıyla kimse benim peşimde değil. sen gidip üzerine sabahlığını giy, ben de kapıya bakayım."

Blackheart kapıya doğru ilerlerken Ferris de koşarak odaya girdi. Tüm vücudu titriyordu ve bunun şimdiki olayla bir ilgisi yoktu. Bir takım hatıralar canlanmıştı kafasında. Altı ay önce Blackheart'la birlikte yeni kurmaya başladıkları bir ilişkiye de böyle aniden duydukları bir kapı zili gölge düşürmüştü.

Gen. adam haklıydı, tabii. Şu anda peşinde kimse yoktu. Ama o zaman da peşinde kimsenin olmaması gerekirken kendini bir anda hapiste buluvermişti. Ömrünün hemen hemen yarısını suç işleyerek geçiren bir adam bunların bedelini ödemeye de hazır olmalıydı.

Genç kadın üzerine sabahlığını giymedi. Uzun zamandır kayıp olan nişanlısıyla birlikte yatağa girmeden önce sonun son üç hafta içinde nerede olduğunu öğrenmek istiyordu. Bir yolunu bulup ona güvenmediğini belli etmeden bu bilgiyi almalıydı ondan.

Nemli iç çamaşırlarının üstüne solu bir blucin ve ince bir gömlek geçirerek saçlarını fırçaladıktan sonra odadan çıkıp kapıya doğru gitti. Bir yandan da bu kadar şüpheli davranmaması gerektiğini söylüyordu kendine. Kapıyı çalan kişi komşularından biri ya da bir satıcı olabilirdi.

"Gelen kimmiş Patrick?" diye mırıldandı ve aynı anda da donup kaldı genç kadın. Vücudundaki bütün kanın çekildiğini hissedebiliyordu.

"Size nasıl yardımcı olabilirim memur bey?" diye sordu soğukkanlı görünmeye çalışarak. Blackheart'ın güzel bileklerinin kelepçelenmediğini görünce rahat bir nefes almıştı. Genç adamın bakışlarına birden soğuk bir ifade yerleşmişti. Sanki Ferris'in aklından geçenleri, içinde uyanan güvensizliği sezmişti.

éMemur çöpler için gelmiş Ferris" dedi Blackheart kibar bir sesle. Genç kadın onun ne kadar öfkeli olduğunu anlamıştı. Blackheart ancak çok öfkeli olduğu zaman ona Ferris diye hitap ederdi.

"Çöpler mi?" Ferris merakla karşısında duran üniformalı memura baktı. Adam çok iri yarıydı.

"Evet bayan. Sizin tanımınıza uyan biri aşağıdaki çöp tenekelerini devirmiş. Bu konuda söyleyecek bir şeyiniz var mı?"

"Hadi itiraf et Ferris" diye homurdandı Blackheart. "Biri bu işi polise bildirmiş olmalı"

"Aşağıdaki Mrs. Melton'ın işidir mutlaka" dedi Ferris. "Hep görmemesi gereken şeyleri görür"

"Senin eve tırmanmanı izlerken o da en az benim kadar iyi vakit geçirmiştir herhalde" diye mırıldandı genç adam.

"Tırmanmak mı?" diye sordu genç polis merakla.

□Kendi balkonuma tırmandım□ diye aceleyle açıklamaya girişti Ferris. □Çöp tenekesi de o sırada devrildi zaten. Balkona tırmanabilmek için o tenekeyi kullanmam gerekti. Ben hemen aşağı inip çöpleri temizlerim.□

□Bu çok iyi olur bayan.□ Dedi polis ciddi bir tavırla. □Bu kez sizi sadece uyaracağım ama bunun bir kez daha olmasını istemem.□

□Bunu ben de istemem□ dedi Ferris içtenlikle.

Memur tam gitmek üzere geri dönmüştü ki, gözü Blackheart□a takıldı birden. □Çok tanıdık geldiniz bana.□

□Öyle mi?□ Blackheart büyük bir soğukkanlılıkla bakıyordu memura. □Herkes beni birine benzetir zaten.□

□Aksanınız da değişik. İngiliz misiniz?□

Blackheart bu olanlardan hiç hoşlanmamıştı. □Yarı İngiliz□ dedi kısaca. □Aşağıdaki o çöpleri deviren ben değilim, memur bey.□

Ancak polis kolay kolay vazgeçeceğe benzemiyordu. □Gördüğüm yüzleri asla unutmam. Sizi bir yerde gördüğüme eminim. Bunu hatırlayınca kadar asla rahat edemem artık.□

□O zaman, sizin iyiliğiniz için bir an önce hatırlamanızı umarım□ dedi Blackheart buz gibi bir sesle. □Başka bir şey var mıydı?□

□Ben artık aşağı insan iyi olacak□ dedi Ferris aceleyle. Bu işin daha fazla uzamasını istemiyordu. Kanepenin üzerindeki ceketini alıp kapıya yöneldi. □Ben hemen dönerim. Sen de bu arada kahveyi hazırlar mısın, Black□ sevgilim?□

Blackheart□ın yüzü daha da karardı. □Tekrar çöplerin içine döneceğine göre neden ayakkabılarını giymiyorsun?□

Ferris başını eğip çıplak ayaklarına sonra da onları şaşkın gözlerle izleyen polise baktı.

□Ayakkabılarımı aşağıya bıraktım da□ dedi polisin koluna girip onu dışarı çıkarırken. □Hemen dönerim.□

□Acele etme□ dedi Blackheart yumuşak bir sesle. □Ben bekliyorum.□

Genç kadın, zarif bir hareketle arkasına yaslanıp nakliye için hazırlanmakta olan eşyalara baktı. Çok geçmeden Atlantik Okyanusu□nu aşip Panama kanalından geçerek Amerika□nın batı sahillerine ulaşacak olan gemide olacaktı. Küçük sirkin ortasındaki hareketliliği izlerken yüzünde beliren ifadeyi kimse görmüyordu.

Porcini Aile Sirki yüz yıldan fazla bir süredir gösterilerini sürdürüyordu. Usta bir ip cambazı olan sirkin şu anki sahibi Marco Porcini gösterisini sunmaktaydı.

Kalabalık beğeni dolu gözlerle onu izliyordu. Genç kadın başını kaldırıp kendisini kocası olarak tanıtan adama baktı. Adam o ince tellerin üzerinde yürürken, o aşağıda tırnaklarını avuçlarının içine batırıyordu.

□Çok tehlikeli öyle değil mi?□ Yaşlı palyaço Rocco yanına gelmiş Marco□yu izliyordu. □Altında ağ da yok. Marco kendine bu kadar güvenmemeli.□

□Haklısın□ dedi genç kadın titrek bir sesle. □Bu kadar güvenmemeli□

□Merak etme cara□ dedi Rocco kadının omzuna sevgiyle dokunarak. □Ona bir şey olmaz.□

Ve Dany Bunce, herkesin onu tanıdığı adıyla Danielle Porcini, başını kaldırıp yukarıdaki adama baktı ve düşmesi için dua etti.

Konu Başlığı: Ynt: ŞÜPHE / Anne Stuart

Gönderen: şirin üzerinde Ağustos 01, 2007, 12:37:05 ÖÖ

BÖLÜM İKİ

□Şüphe□
(MGM 1947)

Ferris bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında binbir güçlükle çöpleri topladıktan sonra soğuktan tir tir titreyerek evine girdi.

Blackheart gitmişti. □Bekliyorum□ demişti oysa. Bir yalandı bu. Acaba şimdiye kadar başka kaç yalan söylemişti genç adam?

En azından ön kapıyı kilitlememişti çıkarken. Ferris eve döndüğünde kapıyı bir kez daha kilitli bulsaydı bu bardağı taşıran son damla olurdu. Genç kadın kapıyı çarparak kapadıktan sonra üç kilidi de dikkatlice kilitledi ve öfkeyle oturma odasına gitti. Aslında Blackheart tekrar gelmeye kalkarsa, bu kilitlerin hiçbirinin onu durduramayacağını biliyordu.

Islak giysilerini çıkarıp doğruca banyoya gitti. Üzerindeki çöp kokusunu giderebilmek için uzun, sıcak bir duş almak istiyordu. Ancak, kalbini kemiren o öfke ve gerginliği atabilmesinin hiçbir yolu yoktu.

Duştan çıktıktan sonra telefonun çaldığını duydu ama cevap vermedi. Arayan Blackheart□sa eğer, onun özürlerini ve açıklamalarını dinleyecek durumda değildi.

□Kimi kandırıyorum ben?□ diye sordu genç kadın kendi kendine aynada yüzünü seyrederken. □Blackheart asla özür dilemez ve açıklamaz. Bununla yaşamayı kabullenip kabullenmemek senin elinde.□

Mutfağa girdiğinde telefon hala çalıyordu. Blackheart onunla konuşmak istiyorsa, geri gelip kapısını çalmalıydı. Ferris□in inadını kimse yenemezdi.

Genç kadın birkaç parça kurabiye alıp masanın başına oturduğunda gözü parmağındaki yüzüğe takıldı. Zümrüt bir yüzük takmayı nişanlılıklarının hemen en başında reddetmişti□ bu taşın çok kötü anıları vardı. Blackheart ise elmasın onun için fazla soğuk olacağına ısrar etmiş, ama sonunda eski moda bir elmas yüzükte karar kılmıştı. Ferris parmağından ender olarak çıkardığı bu yüzüğü genç adamın nereden bulduğunu hep merak etmişti. Acaba eski işlerinden kalan bir anı mıydı bu da?

Kapısına yaklaşan ayak sesleriyle daldığı düşüncelerden uyandı. Blackheart değildi bu. O öyle yumuşak adımlarla yürürdü ki , kimse geldiğini duyamazdı. Ne de olsa yılların tecrübesini taşıyordu.

Kapının çalınmasını duymamazlıktan gelmeyi düşündü bir an, ama sonunda merakına yenik düştü.

Yavaşça ayağa kalkıp kapıya yöneldi.

Kapıyı açtığında orta yaşlı, jokey kılıklı bir adamla karşılaştı. Oldukça kısa boyluydu ve üzerinde şoför üniformasına benzeyen bir giysi vardı.

□Ms. Berdahofski?□ diye sordu nazikçe.

Ferris içinde yükselen rahatlama duygusunu bastırmaya çalıştı. Bu adamı Blackheart□ın gönderdiğini hemen o anda anlamıştı, çünkü onun dışında herkes genç kadını yeni adıyla çağırırdı. □Evet□ dedi Ferris heyecanını gizlemeye çalışarak.

□Adım Simmons bayan. Aşağıda sizi bekleyen bir araba var. Mr. Blackheart□dan sevgilerle.□

□Nasıl bir araba?□ Saçma bir soruydu bu belki, ama Ferris zaman kazanmaya çalışıyordu. Bir yandan da Blackheart□ın kendisini kandırmak için ne kadar ileri gideceğini merak ediyordu.

□Bir Bentley, bayan. Rolls Royce şu anda tamirde.□

Genç kadın şimdiye kadar hiç Limuzin□e binmemişti. California□nın en zengin ailelerinden birinin oğlu olan Senatör Phillip Meriam□la nişanlı olduğu dönemde bile ancak Cadillac ve Lincoln□lere kadar çıkabilmişti.

□Pekala□ dedi genç kadın. □Ceketimi alıp geliyorum hemen.□

□Siz üzerinizi değiştirirken ben dışarıdaki koridorda beklerim bayan.□

Adamın bu nazik sözlerini duymamazlıktan geldi Ferris. □Beni ya olduğum gibi kabul eder□ dedi tatlı bir sesle, □ya da bensiz yaşamaya göz yumar.□

Şoför hafifçe gülümsedi. □Blackheart asla aptalca davranmaz, onu çok uzun zamandır tanırım. Siz hazır olduğunuzda ben de hazırım bayan.□

Bentley gerçekten de bir konfor yuvasıydı. Simmons genç kadını deri koltuklara oturtuktan sonra ona bir buket beyaz gül takdim edip bir buz kovanının içinde duran şampanyayı ustalıkla açtı. Bu harika Fransız şampanyasını kadehe koyup Ferris□e verdikten sonra yerine geçti adam.

Simmons arabayı çalıştırdığı anda motordan gelen hafif gürültü Mozart□ın müziği içinde kaybolup gitti. Ferris arkasına yaklaşıp şampanyasını yudumlarken gülümsüyordu. □Bütün bunlar hazır servis mi, Simmons?□ diye sordu iğneleyici bir sesle. □Yoksa Blackheart bunları son bir saat içinde mi hazırladı?□

□Blackheart asla hazır servis kullanmaz bayan.□ Simmons kırılmış görünüyordu.. □Bunu çok uzun zamandır planlıyordu. Bana söylediğine göre uygun zamanı bekliyordu hep.□

□Yani ben öfkeden kudurana dek beklemek ve sonra da beni böyle lükslerle kandırmak mı istiyordu? Bunların hiçbiri beni yumuşatmadı Simmons. Patronuna bunu aynen söyleyebilirsin.□

□Peri bayan.□ Simmons dikiz aynasından bakıp gülümsedi. □Şampanyayı sevdiniz mi?□

ferris birden kadehi boşalttığını fark etti. □Sevdim□ dedi tekrar şişeye uzanırken.

□Ben bu şeye hiç dayanamam□ dedi Simmons. □Bana Fransızlaştırılmamış içkilerden vereceksiniz. Blackheart gibi biri bunun nesinden hoşlanıyor anlamıyorum.□

Blackheart ne zamandır tanıyorsun?

Gençliğinden beri. Ben jokeylik yaparken babası onu hipodroma getirirdi hep. Babası midillilerle oynamayı severdi ve küçük Blackheart'ın da bu konuda gerçek bir yeteneği vardı. O hep çok şanslıydı bayan.

Her zaman değil dedi genç kadın beyaz güllerin nefis kokusunu içine çekerken. Düşükten sonra altı ay hapiste yattı.

Bazıları daha da kötü olabilirdi diyor. Her şeyden onu sorumlu tutamadılar. Onun bu işten çok kolay kurtulduğunu düşünenler de var. Ama ben işleri olurla bırakmayı severim. Yaşa ve bırak yaşasın, benim hayat felsefem bu.

Blackheart nasıl bir çocuktu? diye sordu Ferris merakını gizleyemeden. Babası ne işle uğraşırdı, biliyor musun?

Bunu herkes bilirdi. Beyefendiler arasında yapılmış bir anlaşma gibiydi bu, kimse bundan söz etmezdi, ama herkes bilirdi. Kibarlar hariç, sanırım. Yaşlı Blackheart'ın kendilerini soyacağını bile bile onu evlerine davet etmiş olabileceklerine inanmıyorum. Ama yine de emin olamam tabii. İngiliz aileleri çok garip insanlardır. Blackheart çok iyi bir çocuktu. Biraz hırçındı belki ve yaşına göre de biraz olgundu. Babası ve küçük kız kardeşini çok severdi.

Ferris birden doğruldu, ağzındaki şampanyayı bile yutamamıştı. Kız kardeşi mi? Blackheart'ın kız kardeşi olduğunu bilmiyordum.

Simmons'un yüzü kararmıştı bir anda. Sadece bir tane vardı bayan. Ama ona ne olduğunu bile hatırlamıyorum. Ondan bahsettiğimi Blackheart'a söylemeyin sakın. Bu konunun onda iyi anıları olduğunu hiç sanmıyorum.

Özür dilerim Simmons, ama şu anda kimseye söz verecek değilim dedi genç kadın sertçe.

Sizi anlıyorum bayan. Ama Blackheart'a karşı o kadar sert olmayın. Çok zor günler geçiriyor. Ne demek istediğimi anlamışsınızdır.

Hayır dedi Ferris. Ne demek istediğini anlamıyorum, açıkla!

Simmons büyük limuzini Blackheart'ın apartmanının önüne park etmişti. Geldik işte bayan. Rahat bir nefes aldığı belli oluyordu.

Sen bir açıklamada bulunana kadar burada oturup bekleyebilirim. Nasılsa şampanyanın büyük bir kısmı şişede duruyor ve ben burada çok rahatım.

Lütfen bayan. Simmons'un alnında terler birikmeye başlamıştı. Eğer sorularınız varsa bunları Blackheart'a sorun.

İşte sorun da buradaydı zaten. Ferris Blackheart'a hiçbir şey sormak istemiyor, genç adamın kendi isteğiyle her şeyi anlatmasını bekliyordu. Birkaç kez onun ağzını aramış, ama Blackheart hemen o konudan uzaklaşmıştı.

Ama bu feci durum değişecekti. Blackheart onu şampanyalar, güller ve limuzinlerle kandırmaya çalışabilir, o güzel ellerini vücudunda dolaştırabilirdi, ama Ferris bunların hepsine de kayıtsız kalacaktı. Genç adam ne yaparsa yapsın, bu gece onu her görüşünde içinde uyanan saplantı halindeki duyguları bastıracaktı genç kadın. Gelecekleri için herhangi bir umut varsa eğer, Ferris bir takım cevaplara ihtiyacı olacaktı.

Simmons arabanın kapısını açmış, sabırla onun dışarı çıkmasını bekliyordu, elinde de büyük bir şemsiye vardı. Genç kadın sonunda arabadan inmeye karar verdiğiğinde elini uzatarak ona yardımcı oldu.

Blackheart'ın binası yağmurdan bir perdenin ardında duruyordu. Ferris başını kaldırıp aydınlık pencerelere baktı. Acaba burada kendini evinde gibi hissedebilecek miydi?

Ancak şu anda kafasındaki en önemsiz soruydu bu. Elinde beyaz gül demetiyle kapıya doğru yürürken, heyecandan bütün vücudu yay gibi gerilmişti.

Danielle küçük ranzada kıvrılmış yatıyordu. Okyanusun dalgaları arasında sallanana gemi midesini mahvetmişti. Bu yetmiyormuş gibi bir de geminin yakıt kokusuyla birleşen sirkteki hayvanların kokusu vardı ortada.

Gemi sola doğru yatınca Danielle hafifçe inledi. Madrid'den Amerika'nın batı kıyılarına doğru yaptıkları bu uzun yolculukta Panama Kanalı'na yaklaşıyorlardı şimdi.

Kapının açıldığını duydu ama başını kaldırıp bakmadı. Gelen Marco olmalıydı. Ondan başka hiç kimse sirkten yıldızının kapısını çalmadan içeri girmeye cesaret edemezdi.

□Kalk bakalım Danielle.□

Kadın gözlerini açmadı. □Kalkarsam ölürüm.□

□Umrumda değil. Yatağı kullanmak istiyoruz.□

Bu sözler üzerine Danny merakla gözlerini açtı. Marco Porcini iri yarı vücudu, geriye doğru taranmış siyah saçlarıyla orada duruyordu. Arkasında da kostümleri tamir etmek için işe aldığı kız vardı.

Danny midesini tutarak doğruldu. □Bu durum şu mutlu evlilik yalanımızı ortaya çıkarmaz mı dersin?□ diye sordu tatlı bir sesle.

Marco gülümsedi. □Tabii ki çıkarmaz, yani sen bir aptallık edip kimseye söylemezsen. Ve sen de hiç aptal değilsindir küçüğüm.□

Danny kendisine □küçüğüm□ denmesinden nefret ederdi. Ama Marco gülümseyebildiğine göre o da gülümserdi. □Peki o ne olacak?□ Oldukça huzursuz görünen kızı işaret etti.

□Bir şey söylemeye cesaret edemez. Öyle değil mi sevgilim?□ diye sordu omzunun üzerinden arkasına bakarak. Kız dudağını ısırarak başını iki yana salladı.

Danny bacaklarını yataktan aşağı sallandırdı. Ama bir anda başı dönünce kıpırdamadan durdu. İçten içe Marco'nun pırl pırl ayakkabılarının üstüne kusabilmek için dua ediyordu, ama şu son birkaç gündür o kadar az yemek yemişti ki midesinde hiçbir şey kalmamıştı. Yataktan inip hafifçe gülümseyerek kapıya yöneldi.

□Danielle□ diye seslendi Marco arkasından.

Danny durdu. Kız kabine girip elbiselerini çıkarmaya başlamıştı bile. Onları duyamazdı ama Marco yine de sesini alçalttı. □San Francisco'da uslu durursan□ diye mırıldandı. □Her şey planladığım gibi giderse seni bırakırım.□

Danny başını kaldırıp onun gözlerine nefretle baktı. □Bana söz verdin□ diye fısıldadı.

Marco omuzlarını silkti. □Nasıl davrandığına bakacağız.□

Danny hiç kıpırdamadı. □Bu senin için yapacağım son iş Marco. Beni bırakmazsan□□ dedi soğukkanlılıkla, □Seni öldürürüm.□

□Bunu her zaman deneyebilirsin. Belki gelecek sefere şansın daha yaver gider.□

□Gelecek sefer□ dedi Danny öfkeyle. □Fırsatı kaçırmayacağım.□

Blackheart mutfak kapısında durmuş bekliyordu. Ferris□in Alf Simmons□la tartıştığını görmüştü. Her şeyin bu kadar kolay gitmeyeceğini tahmin etmesi gerekirdi. Francesca, şampanya, limuzun ve bir gül destesiyle yumuşayacak kadınlardan değildi. Mum ışığında yenecek bir akşam yemeği bile işe yaramayacaktı büyük olasılıkla. Genç kadının inatla çenesini kaldırıp yürümesinden anlamıştı bunu. Beşinci kattan bile onun bela aradığını sezebiliyordu.

Aslında Francesca kafasındaki sorulara cevap arıyordu, ama bu kez aradığı şey ne yazık ki, belayla eş anlamlıydı. Ve genç adam ikisi de birbirinden kötü iki seçenek arasında kalmıştı: Ya Francesca□yı şüpheleriyle baş başa bırakacak ya da ona gerçeği anlatıp planlarını tehlikeye düşürecekti.

Hayır. Kararını vermişti. Francesca ne kadar öfkelenirse öfkelen sin, hazır olana kadar ona gerçeği söylemeyecekti. Bunun en kötü yanı da, genç kadının güvensizliği idi. Ama bu her zaman böyleydi, ortada bir neden olmasa da.

Aslında ondan uzak olduğu haftalarda birçok kanunsuz iş yapmıştı genç adam. Francesca bu gerçeğe çok zor dayanırdı. Bu yüzden kendi güvensizliğiyle yaşaması belki de onun için daha iyi olacaktı. Ona yalan söylemeyecekti genç adam, ama gerçeği de açıklamayacaktı.

Ancak, bu gece ona bu güç soruları sordurmamakta kararlıydı. Eğer o kahrolası polis olmasaydı, Francesca şu anda kollarında uyuyor olacaktı. Bu gece ona ihtiyacı vardı genç adamın. Onun o tatlı vücuduna, bedenine dolanan sıcak kollarına, sadece onun vücudunun verebildiği o inanılmaz rahatlamaya ihtiyacı vardı. Yatakta harika bir iletişim kurabiliyorlardı. Ve şu anda genç adamın tek arzusu onu yatağa götürmekti. Çünkü Francesca□nın ona güvendiği tek yer orasıydı.

Nemli hava bacağını ağrıtıyor ve o kötü düşüşün peşinden gelen bir dizi ameliyatı anımsatıyordu. Asansörün sesini, genç kadının koridorda yaklaşan ayak seslerini beklerken bilinçsizce ovdu bacağını. Sonra duvarın yanından uzaklaşarak kapıya yöneldi. Eğer hala arabanın içinde oturuyorsa onu omzuna aldığı gibi yukarıya taşıyacaktı. Üç hafta ondan ayrı kalmak için fazlasıyla uzun bir zamandı.

Konu Başlığı: Ynt: ŞÜPHE / Anne Stuart
Gönderen: şirin üzerinde Ağustos 02, 2007, 12:21:42 ÖÖ

BÖLÜM ÜÇ

□Bir Kuşkunun Gölgesi□
(Universal 1943)

□Bu özel geceye uygun bir kıyafet giymene sevindim.□ Blackheart□ın hafif İngiliz aksanıyla iyice

boğuklaşan sesi mum ışıklarıyla aydınlatılmış odanın karşı tarafından geliyordu. Ferris kapının önünde kalakalmıştı. Bir güzellik kraliçesi gibi beyaz gül buketini elinde sımsıkı tutuyordu. Ancak, üzerinde straplez gece elbisesi ve topuklu ayakkabıların yerine, soluk sarı bir svitsört ve spor ayakkabıları vardı.

Kristal kadehler, porselen tabaklar ve gümüş şamdanlarla kurulmuş iki kişilik masayı görebiliyordu. John Patrick Blackheart'ın etkisine karşı koyabilmek için kaskatı kesildi, ama bunun en başından kaybedilmiş bir savaş olduğunu biliyordu.

Blackheart ne çok uzun boylu, ne çok yakışıklı ne de çok nazik bir adamdı. Ama onda yüksek binalara kolayca tırmanmasını, hiç beklenmedik anlarda gizlice nişanlısının evine girebilmesini sağlayan kedilere özgü bir zarafet, bir çeviklik vardı. Koyu kestane saçları biraz fazla uzun, düzgün kıvrımlı dudakları duyarlı, kahverengi gözleri genellikle soğuk ve uzaktı sadece Ferris'e baktığı zamanlar hariç. Şu anda da gözlerinden yayılan sıcaklığın içini ısıttığını hissedebiliyordu genç kadın.

"Bunun özel bir gece olduğunu bilmiyordum" dedi Ferris içeri girip kapıyı arkasından kapatırken.

"Sen nasıl istersen öyle bir gece olacak" diye mırıldandı genç adam yumuşak bir sesle. "Alf'e ne oldu?"

"Şampanyanın geri kalanını verip eve yolladım onu. Yolda senin çocukluğun hakkında çok ilginç şeyler konuştuk."

Blackheart'ın bu duyduklarından hiç hoşlanmadığını hissetmişti genç kadın. "Çok sıkıcı bir sohbet olmuştur herhalde. Neden o çiçekleri bir kenara bırakıp buraya gelmiyorsun?"

"Çünkü sana dokunacak kadar yakınına gelmekten korkuyorum, kendime güvenemiyorum" dedi Ferris.

"Kendine mi güvenemiyorsun" diye sordu Blackheart yumuşak bir sesle "Yoksa bana mı?"

Odaya bir sessizlik çöktü bir anda. Genç adam şöminede yanan ateşe dikmişti gözlerini doğruyu söyleme vakti gelmişti işte. Ferris ağzını açtı, ancak hemen sonra vazgeçti. Aslında şu anda yapması gereken tek şey kafasındaki soruları sormaktı. Çok uygun bir fırsattı bu.

"Sana güveniyorum, Blackheart" dedi genç kadın.

Blackheart bu sözleri duyduktan sonra ona doğru yaklaştı. Yüzü gölgede kaldığı için ne düşündüğünü anlamak imkansızdı. "Hayır güvenmiyorsun" dedi ellerini, o şeytani, güzel ellerini genç kadının vücuduna koyarak. "Ama şu anda bu umurumda bile değil."

Blackheart'ın ellerini omuzlarında hissettiği anda kafasındaki tüm düşünceler, sorular uçup gitmişti. Genç adamın vücudu o kadar yakınındaydı ki, ondan yayılan sıcaklığı, gerginliği hissedebiliyordu. "Bu benim de umurumda değil" diye düşündü, ama bir şey söylemedi.

Bunun yerine kollarını onun boynuna dolayıp yumuşak dudaklarıyla onu doyasıya öptü. Blackheart boğazından gelen bir sesle inledi. Artık ne kuşkulara, ne güvene ne de mantığa yer kalmıştı. Genç adam onu nazikçe duvara dayayıp bir tek hareketle üzerindeki svitsörtü çıkardı. Ferris de aynı isteklilikle ayakkabılarını ve pantolonunu çıkarmıştı. Sonunda üzerinde sadece bir külot kalmıştı.

"Meğer bu gece için çok uygun bir şey giymişsin" diye mırıldandı Blackheart dudaklarını onun kulaklarında gezdirirken.

Ferris bunu inkar etmek istiyordu. Son bir çaba daha harcayıp genç adamın beline kadar inmiş olan

ellerini yakaladı ve durdurdu. □Hayır, Blackheart□ diye fısıldadı. □Lütfen yapma.□

Blackheart birden hareketsiz kalakalmıştı. □İstemiyor musun?□ diye sordu iğneleyici bir sesle. □Hayatımda hiçbir kadını benimle sevişmeye zorlamadım Francesca ve buna seninle başlayacak değilim.□ Elleri hiç kıpırdamadan genç kadının ellerinin içinde duruyordu. Şu anda ona hem çok yakın hem de çok uzaktı.

Ferris içinde uyanan arzulara kendini kaptırmamak için zor dayanıyordu. John Patrick Blackheart□ın etkisine girerse kendisini kaybedeceğinden emindi.

□İstemiyor musun?□ diye mırıldandı genç adam yumuşak bir sesle.

Ferris o anda ondan nefret ediyordu. Ama en çok da onun karşısında bu kadar güçsüz kaldığı için kendisinden nefret ediyordu. □İstiyorum□ dedi sonunda gözlerini kapayıp titreyen vücudunu onun güçlü vücuduna yaslarken. □Evet, Blackheart. Evet!□

Bu sözler üzerine genç adam onun arkasına uzanıp ışıkları kapadı. Şu anda odada sadece mumların ve şöminenin ışığı vardı. Daha sonra onu kucağına alıp büyük kanepenin üzerine yatırdı ve büyük bir arzuyla öpmeye başladı. Ferris□ın kafasındaki bütün kuşkular silinip gitmişti. Genç adam hemen kendi üzerindeki giysileri de çıkardı ve onun yanına uzandı.

Ferris ellerini onun geniş omuzlarında ve güçlü kollarında dolaştırmaya başlamıştı. Vücudu onun vücuduna eşlik etmeye hazırdı. Gözlerini sımsıkı kapadı, ama elleri her geçen dakika daha da ateşleniyordu.

Blackheart bir anda dudaklarını onun dudaklarından çekti. □Yavaş ol□ diye fısıldadı. □Bu bir yarış değil. İstedğimiz kadar zaman var önümüzde...□

Ama Ferris□ın korktuğu da buydu. □Hayır□ diye mırıldandı. □Seni istiyorum. Şimdi.□ Tekrar genç adam sarıldı, ama Blackheart onun ellerini yakalamıştı.

□Gözlerini aç Francesca.□ Sesi alçak ama sertti. Fersi başını başka tarafa çevirmeye çalıştı ama genç adam onun çenesini tutarak yüzünü kendisine doğru çevirdi. □Gözlerini aç□

Genç kadının söyleneni yapmaktan başka şansı yoktu. Blackheart□ın gözlerindeki yaşları göreceğini biliyordu□ yaşları ve güvensizliği.

□Ah Francesca□ diye fısıldadı genç adam çok üzgün bir sesle. □Ne yaptım sana ben? Ne yaptın kendine böyle?□

Genç kadın gülümsemeye çalıştı, ama başaramadı. □Konuşmamız gerek.□

□Evet□ dedi Blackheart. □Ama şimdi değil.□

Genç kadın kendi kalbinin de en az onunki kadar büyük bir hızla attığını hissedebiliyordu. Genç adamın teni mum ışığında bronzdan bir heykel gibi parlıyordu. □Şimdi değil□ dedi Ferris de boğuk bir sesle.

Blackheart genç kadının arzuyla titreyen bedenindeki son giysiyi de çıkardıktan sonra onu kendine doğru çekti. Geniş omuzları masadan gelen ışığı kapatıyordu.

Üç haftalık ayrılığın verdiği özlemle doyasıya seviştikten sonra ikisi de bitkin bir şekilde kanepeye uzanmışlardı.

Blackheart izin verseydi genç kadın hemen o anda uykuya dalacaktı. Ancak, genç adam solukları ve kalp atışları normale döndükten sonra Ferris'in kollarından ayrılarak kanepenin diğer ucuna kaydı.

Kanepenin hemen yanındaki lambayı yaktıktan sonra genç kadının ayak ucuna oturdu. Çıplaklığı umurunda bile değildi adeta. "Pekala Francesca" dedi. "Konuşalım bakalım."

Genç kadın bir süre öylece yattı. Kaçınılmazı geciktirmek istiyordu. Sonunda doğrulup Blackheart'ın yerde duran gömleğini aldı ve üzerine geçirdi. Böyle bir konuşmayı çıplak bir halde yapabileceğini hiç sanmıyordu. Şu son yarım saatten sonra kendine olan güveni bir kez daha yıkılmıştı.

"Nerelerdeydin?" Bunu suçlarcasına sormuştu, ama başka türlü sormak elinden gelmiyordu.
"Nereye gittiğini neden bana söylemedin? Neden beni aramadın?"

Blackheart gözlerini kapatıp başını arkaya yasladı. Sonra dönüp yüzünde donuk bir ifadeyle Ferris'e baktı. "İşim vardı."

"İş."

Ferris'in bu kadarla yetinmeyeceğini biliyordu zaten. "Avrupa'da" diye ekledi. "Aniden çıktı. O kadar yoğun bir program vardı ki seni arayamadım. Kate'in seni arayıp haber vermesi gerekiyordu."

"Sekreterin benden hiç hoşlanmadı ve hoşlanmayacak da" dedi Ferris. "Avrupa'da nereye gittin?"

"Londra'ya"

"Hepsi bu kadar mı?"

"Yanıt istiyorsan pasaportumu gösterebilirim" dedi Blackheart dişlerinin arasından.

Ferris onu gücendirdiğini anlamıştı. "Özür dilerim. Senden hesap sormak istememiştim."

"İstememiş miydin?" Genç adamın sesi buz gibiydi. "Başka ne bilmek istiyorsun? Sana bu konudan hiç bahsetmeyeceğim. Çok özel bir bilgi bu ve senin bunu kaldıracabileceğini sanmıyorum"

"Kaldırabilirim" dedi Ferris alçak bir sesle. "Benimle ilgisi olmadığı sürece."

"Seninle hiçbir ilgisi yok."

"Peki bunu bir alışkanlık haline mi getireceksin? Hiçbir açıklama yapmadan sürekli ortadan kaybolacak mısın hep böyle?" Genç kadın kanepeye gömülüp karşısındaki adamın geleceğini mahvetmesini bekledi.

Blackheart bir an durakladı. "Hayır" dedi sonunda. "Bu beklenmedik bir şeydi. Keşke sana neler olduğunu anlatabilseydim ama bu kez sadece bana güvenmekle yetinmen gerekiyor."

"Aşık bir kadından istenebilecek en basit şey" diye düşündü Ferris umutsuzca. "Tabii" dedi ama yalan söylediği belli oluyordu.

"Bana bir tek şeyi söyleyebilirsin ama" diye homurdandı Blackheart. "Şu son üç haftadır ne yaptığımı sanıyorsun sen?"

"Hiç fikrim yok."

□Bu süre içinde Lizbon ve Madrid□de meydana gelen hırsızlık olaylarından haberin yoktur herhalde.□

□Bundan hiç haberim yoktu□ diye aceleyle konuştu Ferris. Yalan söylediği için yüzünün kıpkırmızı kesildiğinin farkındaydı. Ve sonra, hiç ummadığı bir anda ağzından bir soru çıkıverdi. □Bu olaylarla bir ilgin var mı?□

Bunu ona sorduğuna kendisi de inanmıyordu. Sessizce oturup baltanın inmesini bekledi.

Blackheart hiçbir tepki göstermemişti bu soruya. □Hayır Francesca hiçbir fikrim yok□ dedi sıradan bir şey söylemişçesine.

□Özür dilerim. Bunu sormamam gerekirdi.□

□Haklısın, sormaman gerekirdi.□

Ferris başını kaldırıp ona baktı. İçinde suçluluk duygusuyla birlikte başka şeyler de kıpırdanıyordu; ne olduğunu öğrenmek istemediği şeyler. Karşısında oturan nişanlısına bakıyor ve ona inanmıyordu.

□Hepsi bu mu?□

□Evet□ dedi genç kadın.

□O zaman yatağa gidelim hadi.□

Onun bu teklifini kabul etmemek için binlerce neden geliyordu aklına, ama bir tanesini bile söyleyemedi. Öylece oturup beklerken genç adam uzanıp onun yanaklarındaki gözyaşlarını elleriyle sildi. □Benimle yatağa gel Francesca□ dedi tekrar sevgi dolu bir sesle □Bunu yarın hallederiz□

□Yarın□ dedi genç kadın. Blackheart elini uzattı ve Ferris onun elini tutup yüzüne götürdü. □Yarın□ diye fısıldadı.

□Marco yalan söylüyor□ diye düşündü Danny. Ama o ne derse desin, San Francisco□da onun için son kez çalışacaktı. Uzun zamandır onun baskısı altında sinmiş bir şekilde istediği her şeyi yapıyordu. Okyanustaki bu gezi onun midesini bozmakla kalmamış, düşünmesi için zaman da vermişti. Kurban olarak kalması gerekmediğini anlamıştı Danny. Bu son iş de bittikten sonra bu adamın yanından ayrılacaktı. Amerika çok büyük bir ülkeydi. Yeterli parayı da kazandıktan sonra rahatlıkla yepyeni bir hayat kurabilirdi kendisine.

Bu son işte ona yardım etmesinin bir sürü nedeni vardı. En önemlisi de kaçması için gerekli parayı bu işten sağlayacak olmasıydı. Cebindeki birkaç kuruşla fazla uzağa gidemezdi. Amerika büyük bir ülkeydi ama ucuz değildi. Marco istese de istemese de o kendi payına düşeni almakta kararlıydı.

Halletmesi gereken eski bir iş de vardı. Bu son tehlikeli işle birlikte hayatı boyunca çektiği acıların hesabını da ödetecekti bütün bu işler bittiğinde kendisi çantasında binlerce Amerikan dolarıyla ayrılacak, Marco ise daha da zengin olmakla birlikte büyük yardımcısını kaybetmiş olacaktı. Danny□nin pişmanlık duyduğu tek şey John Patrick Blackheart□ın hak ettiğini bulmasını seyredecek vaktinin olmamasıydı.

Ama hayatta her istediğinin olmasına imkan yoktu. Yine de Blackheart hapiste çürüyecek ve Danny Bunce herkesin onu tanıdığı adıyla Danielle Porcini de sonunda intikamını almış olacaktı. Gemiye çarpan büyük dalgayla birlikte midesi bir kez daha bulanmadan önce hafifçe gülümsedi. Yakında her şey bitecekti. Ancak, beklediği kadar çabuk bitmeyebilirdi de.

Ferris yavaşça gözlerini açtı. Yağmur durmuştu. Güneş henüz doğuyordu. Genç kadın başını çevirip yanında yüzüstü yatmakta olan adama baktı.

Uyurken o da tıpkı diğer bütün erkekler gibi bir çocuk kadar masum görünüyordu. Sanki otuz sekiz yaşında yetişkin bir erkek değil de, yeniyetme bir delikanlıydı.

Onu bu derin uykusundan uyandırmamaya dikkat ederek çarşafların arasından sıyrılıp ayağa kalktı ve doğruca banyoya gitti. Sıcak bir duş gecenin tüm yorgunluğunu atmasını sağlayacaktı, bunu biliyordu.

Gerçekten de uzun bir süre kendini sıcak suya bıraktıktan sonra vücudunun eski dengesini kazandığını hissetti. Aynada kendisine bakarken nişanlısının büyüsünden hiç etkilenmediğine, kafasındaki bütün kuşkuları sabah kahvelerini içerken konuşabileceklerine bile inanabilirdi nerdeyse.

Genç kadın Blackheart'ın bornozunu alıp üzerine geçirdikten sonra tarak aramaya koyuldu.

Blackheart deri tıraş çantasını banyoda bırakmıştı. Ferris hiç düşünmeden bu küçük çantanın içini aramaya başladı.

İlk bakışta hiçbir şey fark etmedi. Çantada Blackheart'ın her zaman kullandığı tuvalet malzemeleri duruyordu. Ancak, bunların altında nedense bir de pasaport vardı. Pasaportunu neden bu çantaya koymuştu genç adam?

Ferris bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Ama sonunda dayanamayacağını da biliyordu. Pasaportu almak için üzerindeki küçük deri kutuyu eline aldı.

Manikür takımına benziyordu bu. Kendi kendine bu kutuyu açınca içinden bir manikür seti çıkacağını söylüyordu. Ancak, böyle olmadığını da biliyordu. Bunun bir maymuncuk takımı olduğunu anlaması için onu açmasına gerek yoktu. Oysa genç adam bunları bir daha kullanmayacağına yemin etmişti.

Genç kadın umutsuzluk içinde pasaportu alıp açtı ve içinde Madrid damgasını gördü. Bu damga iki hafta öncesine aitti.

İlginç bir şeyler bulabildin mi bari? Blackheart kapıda durmuş ona bakıyordu. Yüzündeki ifadeden ne düşündüğünü anlamak imkansızdı.

Yeterince buldum dedi Ferris. Kaç kişiyi soydun bakalım?

Genç adam üzerine sadece bir blucin giymişti. Ferris birden onun göğsündeki tırnak izlerini fark etti. Bunlar dün gecenin eseri olmalıydı. Blackheart kapıyı iyice açtı. Bunun hesabını yıllar önce unuttum, Ferris. Neden sordun?

Hırsız.

Bunu zaten biliyordun.

Yalancı.

Bu da pek sürpriz sayılmaz doğrusu dedi Blackheart sakince. Bana ne kadar güvendiğin konusunda biraz daha konuşmak ister misin?

Peki ya sen bana şu son birkaç hafta içinde kimseyi soymadığını söyler misin?

Bunu söylesem bile bana inanmazsın. Sen kararını vermişsin. Tanrım, zamanında karşılaştığım

yargıçlar bile senin kadar katı değildi.□

□Eminim öyledir. Ne de olsa sen insanları kullanıp kendi tarafına çekmeyi çok iyi beceriyorsun.□

□Ama sende başarılı olamadım.□

□Haklısın olamadın.□ Ferris parmağındaki elmas yüzüğü çıkarıp lavaboya koydu. □Hoşça kal Blackheart.□

Ferris□in kendi banyosunda, kendi bornozunun içinde bulunduğunu göz önüne alarak iğneleyici bir şeyler söyleyebilirdi genç adam ama bunu yapmadı. □Hoşça kal Ferris.□ Ona □Ferris□ diye hitap etmesi her şeyi gösteriyordu. Blackheart başka hiçbir laf etmeden banyonun kapısını kapayıp dışarı çıktı.

Konu Başlığı: Ynt: ŞÜPHE / Anne Stuart

Gönderen: şirin üzerinde Ağustos 03, 2007, 01:11:10 ÖS

BÖLÜM DÖRT

□Çok Bilen Adam□
(Paramount 1956)

Ferris Bryd beş gün boyunca durmadan kahve içip aklına geldikçe bir şeyler atıştırmaktan başka bir şey yapmadı. Evde nereye baksa eşyalarını yerleştirmiş olduğu kutuları görüyor ve mahvolan planlarını hatırlıyordu. Blackie bile onun büyük bir hata yaptığını düşünüyordu sanki. Kedi sadece yemek yemek için eve uğruyor ve hemen sonra tekrar sokağa çıkıyordu. Ve Ferris için yastığına kapanıp ağlamaktan başka çare kalmıyordu.

En azından şu sıralarda işe gitmesi gerekmiyordu. John Patrick Blackheart□a aşık olmanın dışında yaptığı aptalca davranışlardan biri de Kıyıları Kurtarma Komitesi□nin yöneticiliğini kabul etmek olmuştı. Blackheart bu işe bebek bakıcılığı diyordu ve pek de haksız sayılmazdı. Ancak Phillip Meriam□la nişanlarının bozulmasından sonra onun özel asistanlığından da ayrılmak zorunda kalmıştı genç kadın. Daha sonra da bu işe başlamıştı. Görevi iyi kalpli, fakat yeteneksiz bir avuç kadının balolar, tiyatro oyunları, a.ık artırmalar gibi faaliyetler düzenleyerek bağış toplamalarına yardım etmekte. Komitedeki tek ücretli görevli olan Ferris□in bütün idareyi elinde tutması gerekiyordu.

Ekim ayı Santa Barbara□da binicilik, Santa Cruz□da da yatçılık sezonu olduğu için komitenin birçok üyesi buralara dağılmış ve çalışmalara bir süre ara verilmişti. Bu nedenle, Ferris bu sıkıntılı günlerde bir de ofise gidip işlerle uğraşmak zorunda kalmamıştı. Genç kadın beş gün boyunca evinden hiç çıkmamıştı. Kimsenin kendisini özlemediğini düşünmek onu daha da hasta yapıyordu.

Pazartesi günü geldiğinde Ferris kendini toparlayarak işe gitti. Tabii olanları herkes duymuştu. Ve herkes ona karşı çok nazık davranıyordu. Bu konuda ona soru sormaya cesaret eden tek kişi Regina Merriam olmuştı. Regina, Ferris□in en çok takdir ettiği dostlarından biriydi. Bir zamanlar belki de sadece bu yüzden onun oğluyla, Senatör Phillip Merriam□sa evlenmeyi düşünmüştü.

Regina, Ferris□in ofisine girdiğinde mavi gözleri endişeyle parlıyordu. □Sen ve Patrick hakkında duyduklarım doğru mu?□

Ferris ağzına attığı kurabiyeyi yuttuktan sonra umursamaz bir tavırla gülümsemeye çalıştı. □Kötü haber çabuk yayılıyor.□

□Tabii yayılacak. Patrick benim çok özel bir dostumdur. Sen de öyle. Sizin ikinizi ilgilendiren her şey er ya da geç benim kulağıma erişir.

□Bu kez oldukça çabuk erişmiş□ dedi Ferris. □Daha beş gün oldu.□

□Ferris, büyük bir hata yapmadığından emin misin?□ diye sordu Regina. □Blackheart□la aranda çözülemeyecek kadar ciddi bir sorun olduğuna inanamıyorum. Siz ikiniz birbiriniz için yaradılmışsınız.□

□Yanılıyorsunuz.□ Ferris□in sesi çok sertti.

Regina kafasında beliren kuşkuları gizlemeye gerek duymadı. □Bu ayrılma fikri sana aitti herhalde, öyle mi? Blackheart böyle bir hataya düşmeyecek kadar akıllıdır ne de olsa.□

□Çok teşekkürler.□

□Blackheart gerçek aşkı gördüğünde tanıyan bir adamdır. Yanlış anlaşılmanın ya da aptalca bir gururun yoluna çıkmasına asla izin vermez.□

□Buna ben de izin vermezdim.□

□O zaman, neden...?□

Ferris elini şakağına bastırdı. Regina□ya Blackheart□ın yeniden iş başına döndüğünü anlatamazdı. □Bu konuda hiçbir açıklamada bulunmayacağım Regina. Sadece bu işin yürümeyeceğine karar verdik, hepsi bu. Blackheart artık kendi istediği yolda yürümekte serbest.□ □Mücevher hırsızlığı□ diye düşündü içinden. □Tabii ben de öyle.□

Regina başını iki yana salladı. Genç kadının anlattıklarından ikna olmadığı anlaşılıyordu. □Umarım aklını başına toplaman fazla uzun sürmez. Ama şunu da sakın unutma, geçen yıllar seni gençleştirmiyor, hayatım. Ve doğurganlık otuzundan sonra azalmaya başlıyor.□

□Regina!□

□Gerçi ben Phillip□i otuz yedimde doğurdum. Şimdi bak nerelere ulaştı.□

□Regina, Phillip harika bir insan.□

□Biliyorum. Harika, yakışıklı, nazik ve akıllı. Mükemmel bir politikacı. Neyse ki yaşamak için para kazanması gerekmiyor. Gerçi onun çok iyi bir satıcı olabileceğinden eminim.□

□Senin böyle konuştuğunu duysa ne derdi acaba?□ Regina□nın her zamanki gibi açık açık konuşması Ferris□in hoşuna gitmişti.

□Duydu zaten. Hem de birçok kez. Benim insanı çileden çıkaran, katı yürekli bir ihtiyar olduğumu düşünüyor. Ama yine de birbirimizi çok seviyor ve takdir ediyoruz. Oğlum için tek dileğim senin gibi birini bulup bana güzel torunlar vermesi.□

□Bulmuştu zaten□ dedi Ferris. □Beni bulmuştu ya.□

□Evet ama sen ona aşık değildin. Senin gibi akıllı, cana yakın, yetenekli ve onu seven bir kadına ihtiyacı var onun.□

Ferris'in in iğini bir suçluluk duygusu kaplamıştı. Regina, onu sevdiğimi sanmıştı.

Tabii ki öyle sanmıştın. Ama o sana göre değildi. John Patrick Blackheart tam sana göre bir erkek. Bunun tersine hiçbir şey ikna edemez beni.

Bunu denemeyeceğim bile. Ferris ağzına bir kurabiye daha attı. Bana söyleyecek başka bir şeyin var mı, yoksa buraya sadece benim aşk hayatımı tartışmaya mı geldin?

Regina gülümsedi. Bu işi düzeltmeyi ya sana ya da Patrick'e bırakmam gerekir sanırım. Patrick gerektiğinde çok ikna edici olabilir.

Bu kez işe yaramayacak. Aslında genç adam bun u denememişti bile. Ne telefon etmiş, ne bir not bırakmış, ne de gizlice evine girmişti. Ancak Regina'nın da haklı olduğunu biliyordu Ferris. Blackheart bu işi gerçekten istese onu çoktan ikna edebilirdi. Ona asla karşı koyamazdı genç kadın.

Aslına bakacak olursan, seninle konuşmak istediğim başka şeyler de var. Bundan sonraki para toplama faaliyetimiz için gerekli izinlerin çıkarılıp çıkarılmadığına bakmaya gelmiştim. Biliyorsun, önümüzde sadece sekiz gün kaldı.

Onlar halledildi diye karşılık verdi Ferris. Aşk hayatım karmakarışık olabilir ama görevimi aksatmadan yerine getiriyorum.

Ama gün geçtikçe daha unutkan oluyorsun, hayatım dedi hiç yaşlanmayan Regina. Bugün kimler geliyor sence?

Hiç fikrim Ferris kaşlarını çattı. Tabii. Porcini Aile Sirki.

Kıyıları için Sirk Gecesi çok iyi bir fikirdi gerçekten de. onları buraya getirebilmemiz büyük bir şans.

Haklısın. Yine de bu işi onların önermesini bir türlü anlayamıyorum. Bunu neden yaptılar acaba? Her neyse, bunun önemi yok. Resepsiyonda yardıma ihtiyacın var mı?

Her şey kontrol altında. Sen sadece bu gece gel ve gülümse. Regina uzanıp kutudaki son kurabiyei aldı. Sirkler çok eğlenceli olur.

Danny suratını buruşturarak otel odasını inceledi. Daha önce hiç Amerika'ya gelmemişti, ama şimdiye kadar burada gördüklerinden de hiç hoşlanmamıştı. Her şey yeni, temiz ve plastikti. Bu ruhsuz yerde kalmaktansa, bütün hayatını Paris'teki o rutubetli otel odalarında geçirmeyi yeğlerdi.

Yan odada Marco'nun ayak sesleri duyuluyordu. İki odayı birleştiren kapı kapalıydı ve Danny onu kilitliye bilemek istiyordu. Ama bu çok saçma bir hareket olurdu. Marco her türlü kilidi açabilirdi. Ona bu konudaki her şeyi Danny'nin kendisi öğretmemiş miydi? Bu otel odasının kapısındaki tek silindirli kilit onun için çocuk oyuncağıydı.

Sekiz gün. Sekiz gün kalmıştı. Ondan sonra özgür olacaktı. Son bir iş, son bir vurgun ve ondan sonra kimseye hesap vermesi gerekmeyecekti. Tek yapacağı kendi rolünü soğukkanlılıkla oynamaktı, sonra her şey bitecekti.

Ferris yatak odasındaki büyük yatak, odanın büyük bölümünü kaplıyordu. Genç kadın eğilip el yordamıyla bu koca yatağın altında ayakkabısının tekini aramaya başladı. Eski dergilerin, boş mendil kutularının ve bükülüp atılmış kurabiye kutularının arasında eli yüksek topuklu bir şeye değdi. Bunu yatağın altından çıkardıktan sonra ne olduğunu görünce hemen yatağın üstüne fırlattı. Siyah

ayakkabısının yerine Blackheart'ın hediye ettiği kırmızı ayakkabıları bulmuştu.

“Kırmızı ayakkabıların canı cehenneme” diye düşündü. Bunların yatağın altında olduğunu hatırlamayacaktı bile. Siyah ayakkabıları giymekten de vazgeçmişti. Ayakkabının tekini aramak için karanlık yerlere girmeyecekti artık. Kim bilir karşısına daha neler çıkardı.

Regina'nın Porcini Aile Sirki şerefine verdiği resepsiyona zaten geç kalmıştı. Ayrıca açlığı da giderek artıyordu. Bulduğu tek çift ayakkabıya uygun bir kıyafet giyip bir an önce evden ayrılması gerekiyordu.

Kapı zilinın çalındığını duyduğunda dolabındaki giysileri gözden geçiriyordu. Bulduğu ilk şeyi hemen üzerine geçirip hemen kapıya koştu.

Sabırsızca çalınan zil kulaklarında çınlıyordu. Kapıyı açarken karşısında Blackheart'ı görmeyi beklediğini fark etti ve aynı anda hayal kırıklığına uğradı.

Karşısında duran adamın John Patrick Blackheart'la uzaktan yakından bir ilgisi yoktu. O da Blackheart kadar yakışıklıydı. Sarı saçları ve gri gözleriyle otuz, otuz beş yaşlarında gösteriyordu. Ayrıca elinde bir de polis kimliği vardı.

Ferris güçlükle yutkundu. Boğazı birden kupkuru olmuştu. “Size nasıl yardım edebilirim?”

“Ben polis dedektifi Stephen McNab” dedi adam çok fazla sigara içmenin verdiği kısık bir sesle.
“Sizinle birkaç dakika konuşabilir miyiz?”

“Ne hakkında?”

“Kimin hakkında” diye düzeltti adam. “Geçen hafta çöpleri dökme olayına karıştığınızda evinizde görülen adam hakkında. Memur Sweeney'nin onu hatırlaması birkaç gün sürdü, ama hatırlar hatırlamaz doğruca bana geldi.”

“Neden?”

McNab hafifçe gülümsedi. “John Patrick Blackheart'la, diğer adıyla Edwin Bunce'le ne kadar ilgilendiğimi biliyordu.” Adam imalı gözlerle içeri doğru baktı. “İçeri girebilir miyim?”

“Hayır.”

“Ms. Byrd, biraz araştırma yaptım.” Bu dedektifte bir evliya sabrı vardı herhalde. “John Patrick Blackheart'la altı aydır nişanlıymışsınız. Ancak geçen hafta Madrid'den geldiğinde ondan aniden ayrılmışsınız. Tabii şunu da belirtmem gerekir: Blackheart'ın İspanya'da olduğu sıralarda Madrid'de büyük bir mücevher soygunu gerçekleştirildi. Bu konuda bir şey bilmiyorsanızudur herhalde, öyle değil mi?”

Ferris'in damarlarındaki kan bir anda donmuştu. “Hiç duymamıştım.” Sesi hafifçe titremişti.

“Yani bunun nişanınızın bozulmasıyla bir ilgisi yoktu öyle değil mi?”

“Bütün bu soruları cevaplamak zorunda mıyım?”

McNab tekrar gülümsedi. “Değilsiniz tabii. Şimdilik. Sizi polis merkezine ifade vermeye çağırırsam, durum değişir tabii.”

“Ne zaman?”

□Çağırırsam dedim. Ancak bana yardımcı olursanız, bu ikimiz için de daha iyi olur. İçeri girebilir miyim?□

Ferris kendisine engel olamadı. Yuvasını korumaya çalışan bir dişi aslan gibi hissediyordu kendini. Blackheart□la aralarındaki tüm bağı koparmış olabilirdi, ama bu dedektifin onu avlamasına asla yardım etmezdi. □Cehenneme kadar yolunuz var□

Adamın dudaklarının tatminkar bir gülümsemeye kıvrılmasından ve gözlerinin parlamasından bu yaptığıнын bir hata olduğunu hemen anlamıştı genç kadın. □Çok yardımcı oldunuz□ diye mırıldandı McNab. □Blackheart□ın Madrid□deki olaya karışıp karışmadığı konusundaki şüphelerim sayenizde geçti artık. Lizbon□daki Vasquez soygunu hakkında da bir şey söylemek istemezsiniz herhalde, ya da Paris□deki Phelps Müzesi□yle ilgili bir şeyler□ Öyle değil mi?□

Ferris bir anda titreyen ellerle kapıyı adamın suratına kapattı ve üç kilidi birden kilitledi. Odasına doğru yürümeye başladığı sırada McNab□ın kapının ardından seslendiğini duydu. □Sadakat güzel bir şeydir, Ms. Byrd. Ancak sizinle tekrar görüşeceğiz.□

Ferris odasına döndükten sonra kendine gelmek için öylece oturdu. Bütün gücünü bir anda yitirmişti sanki. Daha sonra, McNab□e kapıyı açmadan önce üzerine geçirdiği lacivert elbisenin iyi olduğuna karar verdi. Zaten resepsiyonda fazla kalması gerekmiyordu. Yapacağı tek şey, komitedeki kadınlarla kocalarının iyi vakit geçirip geçirmediğine bakmaktı. Porcini sirkinin gelecek haftaki gösteriye hazır olup olmadığı da kontrol etmesi gerekiyordu.

Aslında komite bir başka küçük sirkle anlaşma yapmıştı. Ancak bu küçük sirkin sahibi beklenmedik bir rahatsızlık geçirdiği için planları son anda iptal olmuştu.

Ancak Marco Porcini eski dostu Henri Mendoses□ın başına gelenleri duyup bu Amerika turnesine kendi küçük sirkinin çıkmasını önermişti

Sirk gösterilerini Regina Merriam□ın konağının çevresindeki arazide sunacaktı. Böylece aynı arazi içinde bulunan Dekoratif Sanatlar Müzesi□ndekilerden başka hiç kimse hayvanların gürültüsünden rahatsız olmayacaktı. Bu müzeyi Regina□nın ailesi kurmuştu ve şu anda yönetim kurulunun başında da oğluyla kendisi bulunuyordu. Yani sirkin orada konaklamasına kimse karşı çıkmayacaktı.

Genç kadın aynada kendine son bir kez baktı. O kadar da fena görünmüyordu. Siyah saçlarını düzgün kemikli yüzünün çevresinde serbestçe açık bırakmış, dudaklarını açık kırmızı bir rujla boyamıştı. Ancak yeşil gözleri Von Emmerling zümrütleri kadar soğuktu. Yine de hiç kimse kendisini bile korkutacak kadar büyük bir ihtirasla sevdiği bir adamdan ayrıldığını anlayamazdı.

□Bu gece onu düşünmeyeceğim□ dedi ferris kendi kendine. Bu gece Regina□nın evindeki o harika yemeklerden yiyip, bol bol şampanya içip keyfine bakacaktı.

İlk şampanyasını bitirmiş, dolu bir kadeh almak için beklerken arkasından bir el uzanıp boş kadehi aldı ve dolusunu uzattı. Ferris şükran dolu bir gülümsemeye arkasını döndüğünde Blackheart□ın siyah gözleriyle karşılaştı.

□Ne o? Dilini kedi mi ısırdı?□ diye mırıldandı genç adam alaycı bir tavırla gülümseyerek.

Ferris bir anda elindeki şampanyayı onun yüzüne fırlatmayı düşündüyse de sonra şampanyaya yazık olacağını düşünerek vazgeçti. Tam ona bağırarak için ağzını açmıştı ki, Blackheart2ın omuzlarının arkasında, kapı ağzında, iki tanıdık adamın koyu bir sohbe dalmış olduklarını gördü. Bu resepsiyonda görmeyi en az istediği kişinin Blackheart olduğunu düşünmekle yanılmıştı.

Bir kez daha nişanlısından ayrıldığı bir sırada eski nişanlısı ve Regina'nın biricik oğlu Phillip Merriam'ı görmeyi hiç istemiyordu. Hele dedektif Stephen McNab'ın kararlı bakışlarının Blackheart'ın sırtını delip geçtiğini hiç görmek istemiyordu.

Genç kadın içini çekerek Blackheart'a döndü. "Senin yerinde olsam, hemen buradan uzaklaşırdım" dedi yüzünde yapmacık bir gülümsemeyle.

"Neden?"

"Çünkü şu adam seni istiyor" diye karşılık verdi Ferris dişlerinin arasından.

Genç adam Ferris'in bakışlarını izleyerek büyük bir soğukkanlılıkla Stephen MacNab'ın gözlerinin içine baktı. Sonra hiçbir şey söylemeden odadan çıkıp gitti.

Konu Başlığı: Ynt: ŞÜPHE / Anne Stuart
Gönderen: şirin üzerinde Ağustos 05, 2007, 12:19:27 ÖÖ

BÖLÜM BEŞ

"Ailenin Gizli Planı"
(Universal 1976)

"Buna daha fazla dayanamam" diye düşündü Ferris. En güçlü insanların bile kaldıramayacakları bazı durumlar vardı hayatta ve Blackheart, Phillip ve hırsız avcısı bir polisle aynı odada bulunmak da bunlardan biriydi. Ayrıca, San Francisco'nun neredeyse yarısı onun iki eski nişanlısına karşı nasıl davranacağını izliyormuş gibi geliyordu genç kadına.

Ana çıkış kapısı geç gelen konukların oluşturduğu kalabalıkla tıkanmıştı. Buradan çıkabilmesi için geriye tek bir yol kalıyordu. Mutfaklardan dolaşmak. Bu da o kadar kötü bir fikir değildi. Regina'nın ahçısının harika yemeklerinden de atıştırabilirdi böylece. Ferris kadehini masalardan birinin üzerine bırakıp kalabalığın arasında ilerlemeye başladı. Tam mutfak kapılarına ulaşacaktı ki arkasından Phillip'in donuk sesini işitti.

Genç kadın sessiz bir küfür savurduktan sonra dudaklarında yapmacık bir gülümsemeyle arkasına döndü. Bu gülümseme McNab'ın de orada olduğunu fark ettiğinde bile kaybolmamıştı yüzünden.

"Merhaba Phillip" dedi Ferris uzanıp onun yanağını öperken.

"Her zamanki gibi çok etkileyici görünüyorsun. Nişan bozmak sana iyi geliyor olmalı." Phillip'in sesinde az da olsa iğneleyici bir ton vardı. Ferris buna gerçekten de çok şaşırmıştı, çünkü Phillip asla içindeki duyguları özellikle de zayıf duyguları belli etmezdi. Altı ay önce genç kadın Blackheart'la nişanlandığında hiçbir tepki göstermemişti.

"Evlenecek tiplerden olmadığımı karar verdim" dedi Ferris küçük bir kakhaha atarak. "Görünüşe bakılırsa, ben daha çok sevip terk eden tiplerdenim"

"Hiç de öyle değil. bence sen yanıyorsun."

"Yo hayır" diye düşündü Ferris kendini hala gülümsemeye zorlarken. "Beni tekrar istediğini söylemesin sakın"

Phillip ona doğru uzanarak manikürlü, düzgün eliyle dirseğini tuttu ve onu yanındaki arkadaşına çevirdi. □Seni teğmen McNab□le tanıştırayım.□

□Biz zaten tanışmıştık□ dedi McNab.

Phillip neşeyle gülümsedi. □O zaman onun neden burada olduğunu da biliyorsundur.□

□Bu beni hiç ilgilendirmiyor.□ Ferris kolunu Phillip□in elinden kurtarmaya çalıştı ama adam onu daha sıkı tuttu.

□Blackheart□ın emekliye ayrıldığını hiç sanmıyorum.□

□Ne kadar ilginç.□ Genç kadın mutfak kapısına doğru yaklaşmaya çalıştı, ancak kalabalık yolunu kapamıştı. Birden Blackheart□ın az ileride genç bir dulla baş başa konuştuğunu gördü. Genç adamın omuzlarının gerginliğinden bu üçlü toplantıda konuşulanların her sözünü duyduğu anlaşıyordu.

□Onun emekliye ayrıldığına sen de inanmıyorsun□ dedi Phillip kendinden emin bir şekilde. □Bu yüzden ondan ayrıldın öyle değil mi?□

□Phillip bütün bunlar beni çok yoruyor.□ Genç kadın çaresizce etrafına bakarken bir kadeh daha şampanya aldı. □Blackheart□la aramızda bazı farklılıklar vardı, ama bunlardan hiçbiri onun eski işiyle ilgili değildi. Bütün bunlar seni neden ilgilendiriyor?□

□Belki de incinmiş gururum yüzündendir. Ne dersin?□

□Teğmen McNab□in tarafsız bir soruşturma için bir politikacının incinmiş gururundan yola çıkacağını hiç sanmıyorum.□

Blackheart□ın onları dinlediğini McNab de fark etmişti. □Tarafsız olduğunu kim söyledi Ms Byrd? John Patrick Blackheart□ı ait olduğu yere, yani parmaklıkların arkasına göndermek için elimden geleni yaparım.□

Sadece kulak misafiri olsa da Blackheart□ın sabrının da bir sınırı vardı. Genç adam yanındaki kızıl saçlı kadından izin isteyerek onlara doğru ilerlemeye başladı. □Boşuna uğraşıyorsun McNab□ dedi Blackheart nazikçe. □Ben hiçbir şey yapmadım.□

□Belki benim yetki alanım içinde bir şey yapmadın□ dedi McNab. □Ama seni çok iyi tanırım Blackheart. Eninde sonunda bir açık vereceksin. Böyle Avrupa□ya gidip orada büyük soygunlar yapıp sonra elini kolunu sallaya sallaya buraya dönemezsin. Sizin gibilerde bu bir hastalık haline gelmiştir. Sonunda daha fazla dayanamayıp benim şehrimde de bir şey yapmaya kalkacaksınız. Ve o zaman seni yakalayacağım.

Blackheart ilgisizce esnedi. □Hayal gücün her zaman bu kadar kuvvetli midir McNab? Yoksa bu bir tür orta yaş krizi mi?□

Genç adamın bu kayıtsız tavrı diğerlerini inandırmış olabilirdi, ama Ferris onun vücudunu çok iyi tanıyordu ve şu anda onun ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyordu.

□Baylar□ dedi Phillip yavaşça, bu arada hala Ferris□in kolunu tutuyordu. □Annemin salonunda kavgaya çıkarmayalım şimdi.□

Blackheart□ın yüzüne tehlikeli bir ifade yerleşmişti. □Bu çok iyi bir fikir, Phillip. Ellerini Ferris□in

üzerinden çekersen, kavgaya hiç gerek kalmaz.□

Phillip, Blackheart□dan biraz daha uzun ve biraz daha genişti. □Dene istersen□ dedi senatör parmaklarını genç kadının etine batırarak.

□Seni uyarıyorum Phillip, ben savaşırken kurallara aldırım. Ayrıca eski nişanlıma böyle davranılmasından da hiç hoşlanmam.□

□Ama o benim de eski nişanlım.□

□Tanrı aşkına, bırak beni Phillip□ dedi Ferris kolunu öfkeyle onun elinden çekip kurtarıken. □Uğruna iki köpeğin kavga edeceği bir kemik parçası değilim ben.□

Blackheart kahkahalarla gülmeye başlayınca aralarındaki gerginlik biraz olsun yumuşadı. □Doğrusunu istersen, Phillip tam bir Afgan tazısı olur. Kendisi büyük, beyni küçük.□

□Peki ya sen?□ Ferris kendisini tutamamıştı.

Genç adamın kahverengi gözleri bir an için yumuşadı ve ikisi bu kalabalığın içinde baş başa kaldılar sanki. □Ben sadece bir sokak kedisiyim sevgilim. Düşünmeye bile değmeyecek bir kedi.□

□İşte buradasınız!□ Regina□nın canlı sesi üçünün arasına çöken sessizliği dağıtıverdi. □Sizin hepinizi Porcinilerle tanıştırmak istiyorum.

Danielle ve Marco Porcini, Ferris□in tahmin ettiğinden çok daha değişik tiplerdi. Marco Porcini uzun boylu esmer ve yakışıklı bir Avrupalıydı. Siyah bıyığı ve düzgün kesimli saçlarından beyaz dişlerine ve kaslı kollarına kadar adeta pırl pırl bir adamdı. Buradaki her kadının gözünün onda olduğu kesindi.

Ancak bu yakışıklı adam yanında karısıyla birlikte gelmişti Amerika□ya. Danielle Porcini sarışın mavi gözlü bir İngiliz□di. Bu ufak tefek kadının yüzünde hiçbir ifade yoktu.

Phillip her zamanki gibi nazik politikacı rolüne bürünmüş, bütün cazibesıyla konuşmaya başlamıştı. Ferris içinden ona Mr. ve Mrs. Porcini□nin oy kullanmayacağını hatırlatmak geldiyse de kendini tuttu.

Genç kadın Blackheart□dan yana kaçamak bir bakış fırlattığında gördüklerinden hiç hoşlanmadı. Eski nişanlısı Danielle Porcini□ye bakıyor ve bakmıyormuş gibi görünmeye çalışıyordu. Rengi solmuştu, o kadından başka kimseyi görmüyordu sanki.

Ferris2in içine beklenmedik bir kıskançlık dalgası yayılmıştı. Sorulan sorulara sadece bir iki kelimeyle cevap veren bu kadının akılsız bir yaratık olması için dua ediyordu içten içe.

Ve o anda Danielle Porcini□yle göz göze geldi. Ferris bu kısacık anda bile sirk sahibinin karısının görüldüğünden çok daha akıllı□ hatta tehlikeli olduğunu fark etti.

□Ferris, ben de tam Danielle□e tualetin yerini gösterecektim. Bunu benim yerime sen yapar mısın?□ diye rica etti Regina nazikçe. Yaşlı kadının bu üçlü grup içindeki huzursuzluğu dağıtmaya çalıştığı belli oluyordu.

Ferris, Regina□nın bu ricasıyla adeta rahat bir nefes almıştı. □Tabii, Mrs. Porcini?□

İki kadın meraklı kalabalığın arasından ilerleyip merdivenlere geldiler. Mrs, Porcini genç bir kadın için fazlasıyla ağır başlı görünüyordu. Fersi fazla düşünmeden ilk aklına geleni soruverdi.

□Kaç yaşındasın?□

yanındaki kadın hafifçe gülümsedi. □Yirmi dört. Ya sen?□

□Otuz. Özür dilerim, çok kaba bir soruydu bu. Ama daha büyük gösteriyorsun.□

□Öyleyim□ dedi Danielle Porcini kısaca.

Ferris ona karşılık vermedi. Konuğu büyük banyoya götürürken Regina□nın ricasını kabul ettiğine pişman olmuştu. Mrs. Porcini nedense onu çok huzursuz etmişti. Bunun Blackheart□la bir ilgisi yoktu. Bu kadın Blackheart□ı daha önce görmüş olamazdı. Ama Ferris onun genç adamın kim olduğunu bildiğinden emindi.

Banyoya girdiklerinde her iki kadın da duvarı boydan boya kaplayan aynanın önündeki kadife koltuklara oturdular. Danielle parlak sarı saçlarını fırçalarken Ferris□e döndü. □Yanındaki adamların hepsi de çok ilginçti□ diye mırıldandı. □Bana biraz onlardan söz etsene.□

Ferris bir an için ona kendi işine bakmasını söylemeyi düşündüyse de sonra vazgeçti. Ona herkesten öğrenebileceği bilgileri verebilirdi. Hem böylece bu kadının duymaması gereken şeyleri öğrenmesini de engellerdi.

□Hepsi de birbirinden ilginçtir□ dedi Ferris saçlarını geriye atarak. □Phillip bir politikacıdır. Sahip olduğundan çok daha fazla güç elde etmek ister hep. McNab ise polistir. Onun hakkında bildiğim tek şey bu.□

□Peki ya diğer adam?□

□Onun adının Blackheart olduğunu sen de çok iyi biliyorsun tatlım□ diye düşündü Ferris. □Aralarında en ilginç odur. Adı John Patrick Blackheart, emekli birmücevher hırsızdır. Onun hakkında hiçbir şey duymadın mı?□

□Aslına bakacak olursan duymadım□ dedi Danielle. Ferris ona kesinlikle inanmadı. □Peki, şu polis onun arkadaşı mı?□

□Yeminli düşman demek daha doğru olur.□

Danielle Porcini gülümsedi; küçük, belirdiği gibi anında kaybolan bir kedi gülümsemesiydi bu. Ferris bunu hemen fark etmişti. Bu duydukları o kendinden emin Madame Porcini□nin huzurunu iyice kaçırmışa benziyordu.

Blackheart dalgın dalgın etrafına baktı. Nereye dönse bir engelle karşılaşılıyordu. Hayatı şimdiye kadar hiç bu denli karışık olmamıştı.

Ne kadar düşünürse düşünsün bir çıkış yolu bulamıyordu. Bu kargaşadan çıkmasının hiçbir yolu yoktu. Bunun nedeni de çok basitti: Bu kargaşayı kendi yaratmamıştı. Tabii geçmişte yaptıklarının da ufak bir payı vardı, ama şu anda birileri oldukça profesyonel soygunlar yapıp suçu onu üzerine yıkmaya çalışılıyordu. Avrupa□da meydana gelen şu son olaylarda bu oyunun bir parçasıydı. Ve genç adamın artık oturup hiçbir şey yapmadan beklemeye niyeti yoktu.

Zaten bu yüzden hep soygunun olduğu yerlere gitmişti. Pasaportundaki tarihler bunu kanıtlıyordu. O ülkelere hep soygunun yapıldığı tarihlerden sonra gitmişti. İnterpol□ün gözünden kaçabilecek bazı ipuçları bulabileceğini umuyordu. Hayatı boyunca sürdürdüğü alışkanlığından vazgeçemez, polise güvenemezdi.

Ona indirilen son darbe de soygunların yapıldığı yerlerin her birinde bulunan eski zaman iskambil kartlarıydı. Blackheart ailesinin geçmişindeki bu alışkanlıktan çok az insanın haberi vardı. Babası ile amcası bu işe yirmili yıllarda başlamıştı. En büyük özellikleri de soydukları yere bu karttan bir tane bırakmalarıydı. Blackheart da başlarda bu adeti sürdürmüş, ama işin romantizmi ortadan kalkınca sadece işine bakmaya ve güvenliğe dikkat etmeye başlamıştı.

Bu karttan çok az insanın haberi vardı. Polis bu bilgiyi asla dışarı sızdırmamıştı. Yani bu soygunları her kim gerçekleştiriyorsa, Blackheart ailesinin geleneği hakkında büyük bir bilgiye sahip biriydi; içeriden biri.

Avrupa'daki bütün o soygunların arasında bir tek bağlantı vardı. Blackheart bunu kendisinden başka hiç kimsenin fark ettiğini sanmıyordu. Nerede büyük bir soygun gerçekleşse Porcini Aile Sirk'i de orada bulunuyordu.

Sirkteki o elli kişilik gruptan biri Blackheart'lar hakkında çok şey biliyor ve mücevherlerle de fazlasıyla ilgileniyordu.

Genç adam bu gösterideki güvenlik önlemlerini sağlama görevini almak için Regina'yı kolaylıkla kandırmıştı. Kıymetli mücevherler söz konusu değildi belki ama bu şekilde Ferris'le de uğraşabilecekti.

Bunun bir avantaj mı, dezavantaj mı olduğunu bilmiyordu. Bir yandan o güvensiz Mr. Byrd-Berdahofski'yi kollarına, yatağına, hayatına geri getirmek istiyor, diğer yandan da tüm dikkatini peşinde olduğu işe vermesi gerektiğini biliyordu. Özellikle de McNab'ın gözleri üzerindeyken bunu yapması gerekiyordu.

McNab, Blackheart ve Ortakları çalışma lisansını aldığı anda buna epey karşı çıkmıştı. Şirketin kurulmasının yanında Von Emmerling zümrütlerinin çalınmasıyla ilgili olarak Blackheart'ı tutukladığı sırada gerçek hırsızların ortaya çıkmasına da çok bozulmuştu. Blackheart'ın suçsuz olduğunu o kalın polis kafasına sokamamıştı bir türlü, büyük olasılıkla da asla sokamayacaktı.

Önünde sonunda bütün parçalar birleşecekti, en azından böyle umuyordu Blackheart. Şimdiden oyunda bir adım öndeydi. Ailesinin ayak izlerini izleyen kişinin kim olduğunu bulmanın çok uzun süreceğini sanıyordu, ama bu sandığından çok daha basit olmuştu. Danielle Porcini'nin zarif, soğuk yüzüne bir kez bakmış ve karşısında uzun süredir kayıp olan küçük kız kardeşini görmüştü. Bunu hiç kimse, belki Danny bile fark etmemişti. Tabii o insanı çıldırtan, hem eski hem de müstakbel nişanlısının dışında. Bundan sonra çok dikkatli davranması gerekiyordu.

Ferris'in yapmak istediği ilk şey Regina'nın bu tıka basa dolu evinden bir an önce çıkmaktı. Regina ön taraftaki holdeydi ve genç kadın onu gördüğü anda bir sürü soruyla karşılaşacağını biliyordu. McNab'la Phillip de hala mutfağın yanında duruyorlardı. Danielle Porcini ise bir atler çevikliğiyle kalabalığın arasından onlara doğru ilerliyordu.

Böylece bir tek çıkış yolu kalıyordu: Teras. Hava çok soğuk olduğu için kimse oraya çıkmamıştı herhalde. Hem yağmur da başlamak üzereydi. İpek elbisesi mahvolacaktı belki, ama buradan çıkmak için her şeyi göze alabilirdi. Kimseye görünmeden verandaya çıkıp parmaklıkların üzerinden atlar ve buradan uzaklaşırdı.

Teoride harika bir fikirdi bu, ama pratikte kaderi hesaba katmamıştı. Dışarı çıkıp kapıyı kapar kapamaz çok tanıdık bir ses duydu. "Pisi, pisi, nerelerdeydin?"

"Kahretsin Blackheart" dedi Ferris. "Kaçmaya çalışıyordum."

Genç adam parmaklıklara yaslanmıştı. Hava karanlık olduğu için yüzündeki ifade belli olmuyordu.

□Aile mücevherleriyle birlikte mi?□ Blackheart hala yerinden kıpırdamamıştı.

□Bu daha çok senin tarzın öyle değil mi?□

□Söz konusu dostlarım olunca, hayır.□

□Haklısın, senin de bazı standartların var.□ Ferris bunu alaycı bir şekilde söylemeye çalışmış, ancak sesindeki o öfkeli tona engel olamamıştı.

Blackheart uzun uzun ona baktıktan sonra bir iki çevik adımda yanına geldi. Ferris bir anda kendini yağmurun altında, sonra daha ne olduğunu anlayamadan onun sıcak kollarının arasında buldu. Şu anda vücutları arasında tek engel ıslak giysileriydi.

Genç kasın öyle şaşırmıştı ki hareket bile edemiyordu. Tek yaptığı şey onun vücudundan yayılan sıcaklığı içine sindirmektir. Blackheart öpmeyi onu, sadece kısılmış gözlerle yüzüne baktı.

□Bize ne yapıyorsun böyle Francesca?□

Ferris tam kendini bırakacağı sırada gücünü topladı. □Eğer beni hemen bırakmazsan John Patrick Blackheart, seni şu büyük cam kapılardan içeri iterim ve dokuz canından birini kaybedersin.□

Blackheart ona bakarak gülümsedi. □Şu anda saklayacak canım yok bayan.□ Bunları söyledikten sonra onu bırakıp geri çekildi.

Genç kadın birden kendini çok yalnız hissetmişti. Onun kolları olmayınca etraf ne kadar da soğuktu.

□Teşekkürler□ dedi nazikçe. Ve sonra bir tek söz daha etmeden eteklerini bacaklarının üstüne kadar sıyırıp parmaklıkların üzerinden aşağı atladi.

Konu Başlığı: Ynt: ŞÜPHE / Anne Stuart

Gönderen: şirin üzerinde Ağustos 16, 2007, 02:42:20 ÖS

BÖLÜM ALTI

□Lekeli Adam□
(Warner Brothers 1957)

Ferris□in son model Mercedes SL□i onu evinin iki blok ötesine kadar ancak getirip tekleyerek durdu. Kırk bin dolarlık arabası ne yağmuru, ne sisi, ne de nemli havaları seviyordu ve Ferris onu bu yağmurlu San Francisco sokaklarında kullanmakta inat etmekte aptallık ediyordu. Hem araba böyle sorunlar çıkartarak genç kadının öfkesini Blackheart□tan başka şeylere de yöneltmesine yardımcı oluyordu.

Araba tamamen durmuştu. Bir metre bile ilerlemiyordu artık. Neyse ki, şansı az da olsa yardım etmeye karar vermişti Ferris□e. Genç kadın tam caddenin kenarında park yeri buldu. Yangın musluğunun yanındaydı ama bu onun umurunda bile değildi artık. Genç kadın arabayı buraya rastgele sokup dışarı çıktıktan sonra kapısını var gücüyle çarparak kapattı. Kilitlemeye bile zahmet etmedi. Eğer şansı biraz yardım ederse biri bu arabayı çalar ve onu büyük bir dertten kurtarırdı. En azından dertlerinden birinden.

Ona kalsa anahtarları da üstünde bırakırdı, ama evine bir kez daha tırmanarak girmek istemiyordu. Bu yüzden Mercedes'ini çalmak isteyen hırsızın biraz uğraşması gerekecekti.

Genç kadın yağmurun altında evine doğru yürürken bu gece partide olanları düşündü. O McNab denen adam nasıl girebilmişti oraya? Ferris onun davetliler listesinde olmadığını çok iyi biliyordu. Phillip Merriam'la arası oldukça iyi görünüyordu, ama zaten politikacılar herkesle iyi geçinmeye bakmazlar mıydı?

Yine de bundan daha fazla bir şey var gibi gelmişti. Ferris neredeyse eski nişanlısının o polisi özellikle çağırdığını düşünecekti, ama Phillip'in bunu yapması için hiçbir nedeni yoktu. Tabii eğer kin beslemiyorsa.

Kapısındaki kilitleri açıp içeriye girdikten sonra ilk iş olarak üzerindeki elbiseyi ve iç çamaşırlarını çıkardı genç kadın. Blackie yine dışarı çıkmıştı. Soğuktan ürpererek balkon kapısını kapayıp üzerine sabahlığını geçirdi ve sonra mutfığa doğru yürümeye başladı. Tam bu sırada gözüne bir şey takılmıştı.

Hem bedensel hem de ruhsal olarak bu kadar yorgun olmasaydı evine birinin girdiğini hemen en başından anlardı. Bir anlık öfkeden sonra içini garip bir sevinç kapladı. Blackheart onu kolay kolay bırakmaya niyetli değildi galiba.

Genç kadın evden çıkarken yatağını dağınık bırakmıştı. Ama şu anda pastel renkli örtüler düzgünce örtülmüş ve yatağın ortasına bir kurabiye paketi bırakılmıştı. Ferris'in en sevdiği markaydı bu.

Genç kadın bir an için paketi camdan dışarı fırlatmayı düşündü. Ama McNab her an karşısına dayanıp onu yine çöpleri dağıtmakla suçlayabilirdi. Yine de bugün çok fazla tatlı yemişti, bunları hemen atması gerekiyordu.

Ama iştahına boyun eğmek zorunda kalmıştı Ferris. Saat on olduğunda paket boşalmıştı bile. Çarşaf kırıntılarla dolmuş, midesi bu kadar tatlıya dayanamayarak ağrımaya başlamış ve gözleri yaşlarla dolmuştu. Bu kahrolası kurabiyelerin tadı ona hep Blackheart'ın tadını hatırlatacaktı. Genç adam daha ağır bir ceza seçemezdi. Yoksa bu bir rüşvet miydi?

Genç kadın boş paketi yatağın altına atıp yastıkların arasına gömüldü. Belki de bütün bunları unutmalıydı. Bu kurabiyeleri ve Blackheart'ı. Büyük bir olasılıkla bir çeşit veda hediyesiydi bu.

En azından onu bir daha görmek zorunda kalmayacaktı. Regina onu partiye davet etmiş olabilirdi, ama bundan sonra onunla karşılaşması için hiçbir neden kalmamıştı. Belki şansı yaver gider ve onu aylarca görmeyebilirdi. Hatta sonunda onu aklından çıkarıp atmayı bile başarabilirdi.

Ama ona bir kez bakmak, onun ellerini bir kez vücudunda hissetmek, ona her zamanki kadar aşık olduğunu fark etmesine yetmişti. Onu unutması kimbilir ne kadar sürecekti.

Kimdi o adam?

Dany arkasında duran adamı görmemezlikten gelerek aynadaki görüntüsüne baktı. Marco bu gece çok içmiş ve çevredeki kadınların gösterdiği ilgiden şımarmıştı. Gözlerindeki kıvılcımlar bu gece çok tehlikeli olduğunu işaret ediyordu.

Kim kimdi? diye sordu Dany kulağındaki kristal küpeleri çıkarırken.

Adam bir anda yanına gelip kolunu onun boynuna doladı. Nefesi viski ve sarmısak kokuyordu,

vücudu terli ve kaslıydı. Dany vücudunun korkuyla titremesini güçlükle engelledi.

□Kimi sorduğumu biliyorsun. Durmadan sana bakıp da bakmıyormuş gibi davranan adam.□

□Ağabeyim mi?□

Marco kadının boynunu saran kolunu biraz daha sıktı. □Bana doğru dürüst cevap ver. Hatırlayacağın gibi, kolay öfkelenirim.□

□Ağabeyim değil, o zaman. O benim kim olduğumu bilmiyordu□ diye ekledi Dany.

□Doğru. Şu anda o muhteşem ağabeyinden söz etmiyoruz öyle değil mi? Diğer adamdan söz ediyoruz.□

□Polis.□

Marco birden geri çekildi. □Bir polis□ diye tekrarladı. □Ne istiyormuş? Ona ne söyledin?□

□Hiçbir şey. ona hiçbir şey söylemedim. Bu işe ben de en az senin kadar battım.□

□Bunu sakın unutma□ dedi Marco dişlerinin arasından. □Yine de bu, onun ne istediğini açıklamıyor.□

Dany gülümsedi. □Beni seyretmek.□

Bu söz üzerine Marco ona vurdu. Fazla sert vurmamıştı, sadece bir tokat atıp onu yatağın üzerine düşürmüştü. Dany buna alıştı. Yatağın üzerinde öylece durup içindeki nefreti gizlemeye çalışarak adama baktı. Nefretin bu adamı heyecanlandırmaktan başka işe yaramadığını eski tecrübelerinden biliyordu.

Odada büyük bir sessizlik oldu bir anda. Dany□nin soluklarından başka hiçbir ses duyulmuyordu □Şansını fazla zorlama cara□ diye mırıldandı Marco sonunda. □Senin şu keskin dilinden bıktım artık. Polis bizden kuşkulaniyor muydu?□

Dany□nin yüzü yediği tokattan alev alev yanıyordu. O kadar çok dayak yemişti ki şimdiye kadar, artık yediği her yumruk ya da tokatın vücudunda ne kadar zarar yaratacağını tahmin edebiliyordu. Bu seferki bir iz bile bırakmayabilirdi. Belki çenesinin çevresinde küçük bir sertlik.. □Polis daha çok Blackheart□la ilgileniyordu□ dedi kadın dikkatli bir sesle. □Onun hakkında bir şey bilip bilmediğimi öğrenmek istedi. Sanırım benden de biraz etkilendi. Ama anladığım kadarıyla ikimizden de hiç şüphelenmiyor.□

Marco tatmin olmuş bir şekilde başını salladı. □Senden etkilendi ha? Zevkler ve renkler tartışılmaz tabii. Belki Amerikalı erkekler düz göğüslü, soğuk kadınlardan hoşlanıyorlardır.□

Dany ani bir hareket yapmamaya dikkat ederek oturdu. □Bir şey çıkacağını sanmıyorum.□

Marco bir kahkaha attı. □Haklısın. Bir Amerikan polisiyle bir hırsızın birlikte iyi vakit geçirebileceklerini düşünemiyorum bile. Tabii polis arabasının içinde hapse giderken olursa o başka.□

□Ben hapse girersem Marco, sen de girersin.□ Dany şansını zorladığını biliyordu, ama onun sabrının da sınırları vardı.□

Neyse ki Marco□nun öfkesi yatışmıştı. □Kimse hapse girmeyecek Danielle. Senin uzun süredir

kayıp olan ağabeyinden başka hiç kimse. Sonunda en büyük umudun gerçekleşiyor küçüğüm. İntikam.□

□Evet.□ Dany□nin içi yine de rahat değildi. Kafasında oluşan o kuşkulardan kurtulabilmeyi, Stephen McNab□in gözlerinde gördüklerine inanabilmeyi diliyordu.

Ferris özenle boyanmış dudaklarında büyük bir gülümsemeyle ofise girdi. Son birkaç günün umutsuzluğu bir mucize eseri aniden duran yağmurla birlikte ortadan kalkmıştı sanki. Ertesi gün uyandığında güneş pırıl pırıl parlıyordu. Birden her şey düzelmışti adeta.

Genç kadın ılık bir duş aldıktan sonra gözlerine uyan yeşil bir elbise giymiş ve neşeyle evden çıkmıştı.

Arabası bıraktığı yerde duruyordu. Konağı çevirmesiyle birlikte kolayca çalışıvermişti. Hayatı birden tekrar düzene girmişti. Blackheart□ı tanıdığından beri ilk kez oluyordu bu. Hayatı bir kez daha sadece kendisine aitti. Blackheart□ı görüp onun büyüüne kapılması için hiçbir sebep kalmamıştı. Önünde yepyeni bir yaşam uzanıyordu ve genç kadın bu yaşama sıkıca sarılmakta kararlıydı.

Önündeki kağıtlara dalmış bir şekilde ikinci fincan kahvesini bitiriyordu ki aniden masanın üzerine bir şey atıldı. Ferris başını kaldırdığında Blackheart□ın ortağı Trace Walker ile göz göze geldi.

□Trace□ dedi genç kadın nazikçe. Elindeki fincanı masanın üzerine, kurabiye paketinin yanına koymuştu. □Senin için ne yapabilirim?□

□Şimdi bunu konuşacak vaktim yok□ diye homurdandı genç adam. □Merriam□lara giderken sana uğrayıp bunları bırakacağıma dair söz verdim Partick□e.□

Ferris, Trace□i gördüğü anda sabahki neşesinin kaybolduğunu hissetmişti. □Merriam□lara mı?□ diye sordu genç kadın merakla. □Neden Merriam□lara gidiyorsun?□

□Ön güvenlik kontrolü. Patrick□le orada buluşacağız.□

□Kahrolası bir sirk için güvenlik önlemi almaya ne gerek var?□ Ferris bunu o kadar bağırarak söylemişti ki, ofisin önünden geçenler merakla içeri bakmışlardı.

□Sanırım bunu Regina□ya sorsan daha iyi olur□ dedi Trace. □Bütün düzenlemeleri Patrick□le ikisi yaptılar.□

□Regina□ya soracağımdan emin olabilirsin□ diye homurdandı Ferris. □Blackheart ve Ortakları□nın özel hizmetlerine hiç ihtiyacımız yok, bunu sen de çok iyi biliyorsun. Basit güvenlik görevlileri bu iş için yeterli olacakken, pahalı güvenlik önlemleri alarak komitenin zar zor toplanmış parasını harcamayız.□

□Basit güvenlik görevlileri bulabilirsen tabii.□ Patrick□in yumuşak sesi ofise yayılmıştı.

□Tanıdıklarımın pek çoğu çok akıllı adamlardır.□

Trace□in iri yarı vücudu genç kadının Blackheart□ı görmesini engellemişti. Zaten Ferris de öylesine öfkeliydi ki, Trace olmasa da onu fark edebileceğini hiç sanmıyordu.

Göz göze geldiklerinde genç kadın masanın üzerindeki kurabiye paketini alıp Blackheart□ın kafasına fırlattı. □Defol buradan Blackheart!□

Blackheart kurabiye paketini yakaladıktan sonra ortağını iteleyerek dışarı çıkarıp arkasından kapıyı

kapadı. Şu anda öfkeden köpüren eski nişanlısıyla yalnız kalmıştı. □Çok ayıp□ dedi genç adam onaylamayan gözlerle. □Bu öfke de ne böyle Ferris? Gören de beni umursadığını sanacak.□

Genç kadın sadece baktı ona. Bu dünyada hiç kimse onu Patrick Blackheart kadar çileden çıkaramazdı. Ona karşı hep aşırı tepkiler gösteriyor, ama elinden bir şey gelmiyordu. Daha birkaç dakika önce hayatını kontrol altına aldığını düşünürken şimdi ne hale gelmişti. Blackheart□ın tek yaptığı ofisine girip genç kadının en sevdiği koltuğuna oturmaktı.

□Umursadığım yok zaten□ dedi Ferris. □Ben sadece sınırlı kaynaklarımızı neden sizin yüksek ücretlerinizi ödemeye harcadığımızı anlayamıyorum.

□Biz bu hizmeti karşılıksız olarak yapıyoruz, bir tür bağış.□

□Saçmalama. İşinin yarısı bağışlardan oluşuyor zaten. Bedavaya çalışamazsın ya.□

□Sen merak etme. Biz gerekli parayı kazanabiliriz nasıl olsa.□ Blackheart□ın yüzündeki gülümsemeyi görünce bir an ona inanacaktı Ferris, ama genç adamın gözlerindeki gölgeler işin başka türlü olduğunu gösteriyordu.

□Pekala□ dedi Ferris. □Bağışları asla geri çevirmeyiz.□

□İyi.□ Blackheart kurabiyeyi tekrar masanın üzerine attı.

□Komite bağışları asla reddetmez.□ Genç kadın kurabiye paketini alıp çöp sepetine attı. Sonra Blackheart□a dönüp ciddi bir iş kadınına uygun bir şekilde gülümsedi. □Asistanlarımdan birinin size Regina□nın evinde eşlik etmesini ayarlarım. Fazla zamanını almayacağından eminim□□

□Bunu iyi düşün.□

□Efendim?□

□Bu görüldüğünden çok daha büyük bir iş. Hem ben asistanlarla çalışmam.□

Ferris tekrar bağışmamak için kendini zor tuttu. □Blackheart, bu sadece bir sirk, eşsiz bir elmas koleksiyonu değil.□

□Ya da zümrüt□ diye hatırlattı genç adam yumuşak bir sesle. □Yine de bu işte de değerli bir takım mücevherler var. Tabii bu arada Regina□nın sanat eseri koleksiyonu da unutmamak gerek.□

ferris bir an onunla düşman olduklarını, bu adamın kendisini aldattığını, kalbini kırdığını unutmuştu. □Hiç sanat eseri çaldın mı?□ diye sordu basit bir merakla.

□Hiç çalmadım. Benim ailemin geleneği mücevherdi. Hem onları taşımak çok daha kolaydır.□

□Demek Regina□nın koleksiyonu tehlikede değil.□

Ferris bu sözleri söylediği anda onun sabrını taşırdığını biliyordu, ama içindeki öfke henüz öyle tazeydi ki□

Blackheart uzun uzun baktı ona. □Ben söz konusu olduğumda hiçbir şey güvencede sayılmaz□ dedi sonunda. □Ve hiç kimse. Bunu sakın unutma.□ Genç adam her zamanki gibi zarif bir hareketle ayağa kalktı. Ancak Ferris onun vücudunun öfkeden titrediğini biliyordu. □Bir saat sonra Regina□nın evinde buluşuruz.□

□Oraya geleceğimi hiç sanmıyorum□□

□Orada ol.□ Blackheart□ın yumuşak sesinde güçlü bir tehdit vardı, genç kadının karşı koymaya cesaret edemeyeceği bir tehdit.

Ferris onun kapıyı çarparak kapatmasını bekliyordu, ancak genç adam kapıyı çok yavaş bir şekilde kapatmıştı. Genç kadın her zamanki gibi karmakarışık duygularla onun arkasından bakakaldı. Onu bu kadar öfkeliendirdiğine pişmandı. Onun ne Regina□'yı ne de bir başka dostlarını soymayacağını çok iyi biliyordu aslında.

Diğer yandan genç adamı ne kadar öfkeliendirirse, o kadar uzaklaştıracağını da biliyordu. Ve onu unutulmasının tek yolu da buydu: onu kendisinden uzaklaştırmak.

Eğer bu kadar ısrar ediyorsa, Regina□nın evine gidip ona eşlik edebilirdi. Böylece, öfkesini engelleyebileceğini de kanıtlamış olurdu. Belki o zaman onu kendi haline bırakırdı Blackheart.

Ferris bu arada birden acıktığını hissetti ve çöp sepetine uzanıp biraz önce attığı kurabiye paketini çıkardı. Sonra arkasına yaslanarak o nefis tatlıları yemeye koyuldu.

McNab çok kötü bir haldeydi. Ne John Patrick Blackheart□tan ne de eski nişanlısından hiçbir şey çıkmamıştı. En azından şimdiye kadar. Ona yardım etmeye istekli görünen tek kişi Senatör Phillip Merriam□dı. Ve işler bir polisin bir politikacıya güvenmesini gerektirecek bir noktaya ulaşmışsa, bu pek iyiye işaret değildi. Özellikle de bu politikacı baltasını bilemek istiyorsa.

Aklının büyük bir bölümü de Danielle Porcini□'ye takılıp kalmıştı. Ayaklı bir ter bombasıyla evli olan bu kadının görüldüğü kadar güçlü olduğunu hiç sanmıyordu. Bir polis olarak içgüdülerine güveniyordu ve şu anda içgüdüleri Mrs.Porcini□'de bir şeyler olduğunu söylüyordu.

Sirk sahibinin karısına karşı içinde uyanan tek tepki bu değildi. Partideki en güzel, en zengin kadın o değildi belki, ama onda McNab□'e hitap eden bir şey vardı. Tabii bu çok saçma bir şeydi. Karısından medeni bir şekilde boşanmış üç yıl olmuştu ve o zamandan beri aklı başında hiçbir kadının bir polisle evli olmaya dayanabileceğini sanmıyordu. Yapacağı en akıllıca şey, o kadını aklından çıkarıp atmak olacaktı, özellikle de yanındaki iri yarı kocasını hatırlayınca. Ancak, içinden bir ses hala o kadında görüldüğünden çok daha fazla şeylerin gizli olduğunu söylüyordu.

Ama iş her şeyden önce gelmeliydi. Şu anda gündeminde ilk madde John Patrick Blackheart□'ı hırsızlık suçundan yakalayıp uzun, çok uzun bir süre için parmaklıkların arkasına tıkmaktı. İkincisi de şu Porciniler□'in, özellikle de Danielle□'in ne yaptığını bulmaktı. Eğer bu iki hedefte ortak bir yön bulursa, bu daha da iyi olacaktı. Ancak, önceliğin hangisinde olduğunu çok iyi biliyordu. Blackheart□'ı duvara çivileyecekti. Ondan sonra aşk hayatını bol bol düşünebilirdi.

Konu Başlığı: Ynt: ŞÜPHE / Anne Stuart
Gönderen: şirin üzerinde Ağustos 17, 2007, 12:58:41 ÖS

BÖLÜM YEDİ

□Aşktan da Üstün□
(RKO 1946)

Ferris, Regina□nın evine ulaştığında yaşlı kadın onu rahat bir nefes alarak karşıladı. □Tanrıya şükürler geldin. Bu adamlar beni deliye çeviriyorlar.□

Ferris, Regina'ya sarılırken elinden geldiğince doğal bir sesle konuşmaya çalıştı. "Bu senin suçun. Bu sirkin güvenliği için Blackheart ve Ortakları'na ihtiyacımız yoktu."

"Blackheart ve Ortakları'ndan kim söz etti şimdi? Onları düşünmüyorum bile. Benim başımı ağrıtan Nelbert Güvenlik."

Ferris bir ıslık çaldı. "İki büyük güvenlik şirketini ne diye çağırdın buraya? Evin koridorlarında Jeff Nelbert'le karşılaşmak Blackheart'ın hiç hoşuna gitmeyecektir, bundan eminim."

"Bu benim suçum değil" Phillip bana danışmadan onlarla anlaşmış."

"Kov onları."

"Yapamam. Söz konusu olan "Sümbüller".

"Sümbüller mi? O da ne?"

"Eric'in ölümünden birkaç yıl önce satın aldığı o küçük tablo. Bir Van Gogh tablosu" dedi Regina acı dolu bir sesle. "Van Gogh'un tabloları ne kadar değerlidir bilirsin. Dünyanın belki de en değerli tablosunu evimde tutmak istemiyorum. Birkaç yıl önce aynı ressamın bir tablosu kırk milyon dolara satıldığından bu yana bu tabloyu müzeye bağışlama planları yapıyorum" bu sorumluluğu daha fazla üzerimde taşıyamayacağım. Böylece, canımın istediği zaman müzeye inip onu görebilirim. Nelbert müzenin güvenliğiyle görevli ve şu anda önlemler alıp planlar yapmakla meşgul. Benim de buna dayanmam gerekiyor."

"Tabloyu öylece verecek misin yani?"

Regina omuzlarını silkti. "Paraya ihtiyacım yok nasıl olsa" fazlasıyla param var. Phillip'in de kendine ait önemli bir geliri var. Ayrıca, o resmi açık artırmaya koyarsam, bunun yaratacağı sansasyonu bir düşünsene. İnsanlar, özellikle de hırsızlar, evimde daha ne gibi değerli parçalar sakladığımı merak edip beni hiç rahat bırakmayacaklardır."

Blackheart birden Regina'nın arkasında belirmişti. "Sen de onun yerine hırsızları evini korumakla görevlendiriyorsun." Diye mırıldandı genç adam.

"Patrick böyle bir şeyi düşünme bile!" diye karşı çıktı Regina.

"Ferris ağzını açmadan ben söyleyeyim dedim. Şu anda aklından geçenleri okuyabiliyorum."

"Her zaman okursun zaten" diye düşündü Ferris. "Blackheart bana sanat eserlerine dokunmayacağına dair söz verdi. Çok büyük olduklarından taşınması zor oluyormuş."

"Doğru. Ama "Sümbüller" oldukça küçük bir tablo. Onu bir çantanın içine sokup elimi kolumu sallaya sallaya buradan çıkabilirim ve kimsenin ruhu bile duymaz." Gülümseyerek Ferris'e baktı genç adam. "Düşünmeye değer doğrusu."

"Seni kızdırıyor hayatım" dedi Regina nazikçe.

"Zamanını boşa harcıyor." Genç kadın gözlerini dikip karşısındaki adama baktı. "Ben ofise dönüyorum." Genç kadın tam kapıya doğru yürümeye başlamıştı ki, Blackheart'ın uzun parmaklarını kolunda hissetti.

"Önce aldığımız güvenlik önlemlerini göstermek istiyorum sana, canım." Sesindeki öfkeli ton

öylesine belirsizdi ki bunu ancak Ferris fark edebilirdi. □Ondan sonra kaçıp ofisine saklanabilirsin.□

□Hadi, git onunla hayatım.□ Regina neşeyle el sallıyordu. □Sen Blackheart□la başa çıkabildiğine göre ben de Nelbert□le başa çıkabilirim.□

□Ferris□in demir gibi iradesi vardır□ diye homurdandı Blackheart genç kadını merdivenlere doğru sürüklerken. □O her şeyle başa çıkabilir, her şeye dayanabilir.□

□Keşke bu doğru olsaydı□ diye düşündü Ferris. Genç adamın elinin küçük bir dokunuşu bile içinin erimesine neden oluyordu. □Neden yukarı çıkmıyoruz?□ diye sordu Regina□nın yanından ayrıldıklarında.

Blackheart ona bakıp hınzırca gülümsedi. □Benim bazı önerilerim var.□

□Eminim vardır.□

□Senin yerinde olsam hemen sonuca varmazdım. Regina sirkin önünde bir akşam yemeği vermeyi düşünüyor. Elinde de yüz, yüz elli kişilik bir davetli listesi var. Davet edilmenin tek şartı iki yüz dolar ödemek. Bu parayı ödeyen herkes içeri girebilir ve karşılığında çok değerli bir şey alabilir. Bu yüzden, ben de senin tecrübeni kullanarak eve girip sorunun nereden olduğunu bulmayı düşündüm.□

□Benim tecrübemi mi?□

□Senin gizlice evlere girmeye karşı doğal bir yeteneğin var, sevgilim. Sen doğuştan hırsızsin. Amatör bir hırsızın nasıl düşüneceğini öğrenebilmek için sana güveniyorum. Benim planımı kimsenin düşünemeyeceğini biliyorum. Kimse benim kadar iyi olamaz ve ben de eve girmek için çok karmaşık yollar düşünebilirim.□

□Kimse senin kadar iyi değil midir?□ diye tekrar etti Ferris. □Yoksa değil miydi?□

Merdivenlerin en üstüne ulaşmışlardı. Üst kattaki koridorda kimseler yoktu. □Fazla zorlama Francesca, yoksa beni tahrik etmek için özel bir nedenin olduğunu düşünebilirim.□

□Eğer düşündüğün buysa merak etme, Regina□nın mücevherlerini alıp kaçacak değilim. Bir şüpheli bulmak istiyorsan aynaya bakman yeterli.□

Blackheart bir an onun kolunu daha sıkı tuttu, sonra bırakarak hiç de içten olmayan bir kahkaha attı. □Beni çıldırtmak için özel bir yetenek var sende. Hayır, senin kimseyi soyacağını düşünmüyorum. Bence sen beni bırakmıyorsun. Bu yüzden de benden bir tepki almak için sürekli iğneliyorsun beni.□

Gerçek, bir tokat gibi çarpmıştı genç kadının yüzüne. □Seni bırakabilirim. Burada olmam için hiçbir neden yok. Aslına bakacak olursan, senin burada bulunman için de bir neden yok. Burada koruyabileceğin bir şey yok. Neden beni rahat bırakmıyorsun?□

□Buna inanmak senin için zor olabilir, ama bu işi sana yakın olmak için almadım.□

Ferris kalbine saplanan acıyı duymamazlıktan geldi. □Sana inanıyorum. Aramızdaki şeyin bittiğini sen de en az benim kadar iyi biliyorsun.□

□Beni yine tahrik ediyorsun Francesca□ diye mırıldandı genç adam.

Ferris bunu da duymamazlıktan geldi. □Benim anlamadığım Regina□dan bu işi neden aldığın.□

□Senin anlamamanın nedeni çok çabuk sonuca varman. Ön yargılı davranıyorsun.□ Blackheart□ın sesi sertti. □Hadi gel Ferris. □Sümbüller□e bakıp Nelbert□e karşı çok iyi davranacağız. Bu arada da oradaki kilitleri ve alarm sistemlerini gözden geçireceğiz. Ondan sonra kaçabilirsin.□

□Şimdi kaçsam nasıl olur?□ Ferris neredeyse yalvarıyordu. Ama Blackheart□ın kendisine acımasını bekliyorsa, bu ancak zaman kaybı olurdu.

□Seni yakalayıp geri getiririm. Seni bırakmayacağım Francesca.□

□Bu konuda sana söz düşmez.□

□Öyle mi dersin?□

Bu kadarı yeterdi. Ferris onun elinden kurtulup arkasına bile bakmadan merdivenlerden aşağı koştu. Orada bir dakika daha kalsa Blackheart□ı merdivenlerden aşağı itecek ya da onun ayaklarına kapanacaktı, bunu biliyordu. Kendisini ondan korumak için çevresine bir duvar örememişti henüz. Bu yüzden de yapabildiği tek şey bir korkak gibi kaçıp saklanmaktı.

Blackheart merdivenlerin trabzanlarına dayanıp Ferris□in arkasından baktı. Onun buradan kaçıp gitmesi bir bakıma iyi olmuştu. O etraftayken dikkatini belirli bir şey üzerine yoğunlaştıramıyordu genç adam. Bugün ona ihtiyacı yoktu aslında□ bu kargaşa bitene kadar onun ofisine kapanmasına izin verse daha iyi olacaktı.

Ama Francesca söz konusuken asla mantıklı davranıp doğru olanı yapamıyordu. Her gece o koca yatakta tek başına uyumak zaten yeterince kötüydü. Francesca□nın kendisini beklediğini bilse haftalarca, hatta aylarca yalnız yaşayabilirdi. Ama onu tamamen kaybettiğini düşünmek çok zor geliyordu.

En azından Francesca□nın da eskisi gibi kendisine aşık olduğunu biliyordu, bundan emindi. Genç kadın bu duygudan kurtulmak için bütün gücüyle savaşıyordu. Blackheart ise onu yalnız bırakıp kendini elindeki işe verdiği taktirde genç kadının kendisini tamamen unutmasından korkuyordu. Gerçek aşkın sonsuza kadar süreceğini düşünecek kadar romantik değildi. Ona göre gerçek aşk sürekli beslenmeli teşvik edilmeliydi.

□Bu kadar derde değer mi bu kadın?□ Jeff Nelbert aniden arkasında bitivermişti. □Bu seni hiç ilgilendirmez.□ Nelbert fazlasıyla saldırgan ve pek de akıllı olmayan bir adamdı, ama işinde gerçekten de çok başarılıydı. Öyle ki, güvenlik piyasasında Blackheart□ın en büyük rakibiydi.

□İkinizin ayrıldığını duydum.□ Nelbert kalın, pembe dudaklarını yaladı. □Belki de ona yaklaşabilirim diye düşündüm. Gerçekten de çok güzel bir□□

Blackheart□ın öfkesi gittikçe artıyordu. □O pis ellerini ondan uzak tutacaksın□ dedi gülümseyerek. □Yoksa dilini düğüm düğüm yapar denizin dibine atarım seni. O benim.□

□Ama o bu konuda seninle aynı fikirde değil, sanırım. Duyduğuma göre seni bırakmış ve kimse neden olduğunu bilmiyor. Bence seni yapmaman gereken bir şeyi yaparken yakaladı. Eminim dostumuz McNab de bunun ne olduğunu öğrenmek için can atıyordur. Haklı mıyım?□

□Sen bir aptalsın Nelbert.□

Nelbert pişkin pişkin gülümsedi. □Bu benim sorumu cevaplıyor. Ama sen hiç merak etme Blackheart. Çenemi ne zaman tutmam gerektiğini bilirim ben.□

□Onu merdivenlerden aşağı atmam hiç de zor olmaz□ diye düşündü Blackheart. □Sen pisliğin tekisin Nelbert. Git de □Sümbüller□i koru. Bizim gibi basit işçileri de rahat bırak.

□Özür dilerim evlat. Tablo burada olduğu sürece senin sorumluluğun altında. Gelecek hafta müzeye koyulana kadar benimle hiçbir ilgisi yok o tablonun. Şunu da bilmeni isterim: Senin bile atlatamayacağın mükemmel bir alarm sistemi tasarladım.□

□Bana meydan mı okuyorsun?□

□Dostça bir uyarı diyelim. Yaşamında zaten yeterince dert var Blackheart. □Sümbüller□den uzak dur.□

Ferris, Regina□nın evinden koşarak çıktığında aklı karmakarışıkta. Kahrolası Blackheart! Bu adam onu istiyor muydu, istemiyor muydu? Hala hırsızlık yapıyor muydu? Ona yalan mı söylüyordu, yoksa bu esrarengizliğin belirli bir nedeni var mıydı?

Genç kadın bir anda bunları düşünmekten yorulduğunu hissetti. Şu anda tek istediği kendini evine kapamak olduğu halde, bunu yaparsa daha çok düşünüp daha çok üzüleceğini biliyordu. En iyisi oyalanacak bir şeyler bulmaktı.

Bunları düşünürken birden sirk çalışmalarının sürdüğü yere geldiğini fark etti. Buraya kadar gelmişken Porciniler□e uğrayıp bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını sorabilirdi. Komite bu gösteriden büyük kazanç sağlamayı bekliyordu. Porciniler□in bu işi yapmaya gönüllü olması Ferris□i hala şaşırtıyordu. Ayrıca, şu esrarengiz Mrs Porcini□yi de çok merak ediyordu.

Sirk halkının kalabalığı arasında ilerlerken Danielle□nin biraz ötede yürüdüğünü gördü. Tam ona doğru gidiyordu ki, kalın parmaklı bir el kolunu tuttu.

□Ms. Byrd.□ Marco Porcini kötü bir kurdunkini anımsatan gülümsemesiyle ona bakıyordu. □Yoksa size Ferris diyebilir miyim?□

□Gayet tabii.□ Ferris yüzünü buruşturarak kolunu ovuşturdu ama Marco bunu fark etmemişti bile.

Marco bir an başını kaldırıp karısından tarafa baktıktan sonra tekrar Ferris□e döndü. □Karımı mı aramıştınız?□

Yapmacık gülümsemeler konusunda Ferris de en az karşısındaki adam kadar ustaydı. Genç kadın ona bakarak gülümsedi. □Bir şeye ihtiyacınız olup olmadığını soracaktım.□

□Neden bana sormuyorsunuz?□ Adamın sesi biraz alçalmıştı. Ferris onun nefesinden yayılan sarımsak kokusu karşısında burnunu tutmamak için bitin gücünü kullanıyordu.. marco çalışıyor olmalıydı. Bu soğuk nemli havaya rağmen üzerinde sadece bir atlet vardı. Bronz kasları terden parlıyordu.

□Pekala□ dedi Ferris oyun oynarcasına. □İhtiyacınız olan her şey elinize geçti mi?□

□Karavanda bir sorun var.□

□Karavanda mı?□

□İşte şurada.□ Porcini karavanın kapısını açtı. □İzin verersen sana göstereyim□□

Ferris yetişkin bir kadın olarak bu seks düşkünü akrobatla karavana girmemesi gerektiğini biliyordu, ama Blackheart□la karşılaşması öyle sinirlerini bozmuştu ki, bir an doğru dürüst düşünememişti.

Kapı arkalarından kapanınca içerideki ışık da bir anda azaldı. Ferris ışığı yakmak için düğmeye uzandığında karşısında Marco Porcini'yi buldu.

Adam birkaç saniye içinde terli kollarını onun beline dolayıp genç kadını yatağın üzerine atmıştı.

Ferris'in içinde uyanan ilk duygu öfke oldu. Uzun süredir ilk defa keten kıyafet giymişti. Şimdi üzerindeki hem bumburuşuk olacak hem de ter lekelerine bulanacaktı. İkinci duygu ise endişe oldu. Marco Porcini gerçekten de çok güçlüydü.

□Beni bırakır mısın, lütfen?□ diye sordu nazikçe. Aynı anda adamın boynunda dolaşan dudaklarından □hayır□ sözcüğünün bir homurtu halinde döküldüğünü duydu.

Marco elini onun saçlarının arasına sokup tokasını açtı. □Beni gördüğünden beri bunun için yalvarıyorsun, cara. Beni nasıl izlediğini gördüm.□

Ferris güldü. Buna engel olamamıştı. □Ben karını izliyordum Marco. Seni değil.□

□Neden?□ Adam başını kaldırmış inanmaz gözlerle ona bakıyordu.

□Karın bana birini hatırlatıyor.□ Ferris bunu söylediği anda, doğru olduğunu da fark etti. Danielle Porcini'nin o hiç de doğal olmayan soğukkanlılığının altında Ferris'e çok tanıdık gelen bir şey vardı, ama bunun ne olduğunu bilemiyordu genç kadın.

Porcini birden ilgisini yitirmiş gibi onun üzerinden kalktı ve kapıyı açtı. Ferris yataktan doğrulup saçını ve üstünü düzeltmeye çalıştı. □Yanılıyorsun□ dedi ona bakmadan. Sırtındaki kaslar bariz bir şekilde gerilmişti. □Karım kendisinden başka kimseye benzemez. Onu daha önce görmüş olmana imkan yok. Hayatı boyunca Avrupa'da yaşadı o.□

□Ama onu görmüş olmam gerek□□

□Sana söyledim yanılıyorsun. Eğer onu Avrupa'daki gösterilerimizden birinde izlemediysen, görmüş olmana imkan yok.□ Porcini karavandan aşağı indi. □Çıkarken kapıyı arkandan kapat□ diye emretti kalabalığın arasına karışmadan önce.

Ferris onun arkasından bakakaldı. □Bu iş gittikçe ilginçleşiyor.□ Ferris'in o sözlerinden sonra Marco neden birden çekip gitmişti?

□Bu benim sorunum değil□ diye hatırlattı genç kadın kendi kendine. Karavandan inerken kapıyı kasıtlı olarak açık bıraktı.

□Yedi gün daha□ diye düşündü Dany. Bunca yıldan sonra bu kadar daha dayanabilirdi. Dekoratif Sanatlar Müzesi'ndeki sessizlik kadının huzursuzluğunu daha da arttırıyordu. Aslında sirkin o gürültüsünden sonra burası oldukça iyi gelmeliydi, ama gürültüye alıştığı için sessizlik garip geliyordu.

Müze'de kendinden başka kimse yoktu görünürde. Batı kanadında bir şeyler oluyordu. Van Gogh'un bir tablosuyla ilgili bir şeyler yapıyorlardı galiba. Dany böyle tablolarla hiç ilgilenmezdi. Özellikle de karşısında çok daha güzel, taşınması çok daha kolay parçalar dururken.

Orada mermer ve altın zeminin üzerinde dört adet mücevher işlemeli, gösterişli yumurta duruyordu. Ünlü Faberge yumurtalarıydı bunlar.

Dany onlara baktı. Avuçları terliyor, ağzı kuruyordu. Onları çalmak istemiyor, ama o tanıdık heyecan

içine yayılıyordu. Blackheart'ın bu işi bu kadar uzun süre sürdürmüş olmasına hiç şaşmıyordu artık.

Yumurtalar küçük bir odada duruyordu. Dany çevresine bakıp güvenlik sistemlerini tahmin etmeye çalıştı. İyi bir zamanlamayla her şeyi kolayca halledebilirdi. Şu Van Gogh tablosu müzeye geldikten sonra kimse Faberge yumurtalarıyla ilgilenmezdi nasıl olsa.

Yedi gün diye düşündü Dany ellerini ovuşturarak. Kimse benden şüphelenmez.

Çok güzeller öyle değil mi? diye mırıldandı kulağının dibinde bir ses. İnsan bunlara bakınca neden bazılarının hırsız, bazılarının da polis olduğunu anlıyor. Onlara bakmak bile insanın avuçlarını kaşındırıyor, öyle değil mi?

Dany yavaşça döndü. Blackheart ile karşılaşmayı umuyordu. Ancak bir anda kendisini dedektif McNab'ın gri gözlerinin içine bakar buldu. Ve yıllardır ilk defa birinin bakışlarının içinde kaybolduğunu hissetti.

Konu Başlığı: Ynt: ŞÜPHE / Anne Stuart
Gönderen: şirin üzerinde Ağustos 19, 2007, 12:17:19 ÖÖ

BÖLÜM SEKİZ

Sahne Korkusu
(Elstree studios 1950)

Dany hiçbir şey söylemeden aşık olabileceği adamın gözlerinin içine bakarken, Bu çok garip bir duygu diye düşündü. Şimdiye kadar ulaşmaya çalıştığı, yaptığı her şeyin baş düşmanıydı bu adam. Asıl sorun, kendisinden şüphelenip şüphelenmediğiydi.

Dany kayıtsızca önündeki Faberge yumurtalarına baktı. Benim içimdeki hırsızlık dürtülerini uyandırmadıkları kesin dedi büyük bir soğukkanlılıkla. Yani onlarla ne yapılabilir ki? Ancak oturup seyredebilirsiniz. Şöminenin üzerine koymak için bile fazla büyükler. Çocuklar da kolayca kırabilir bunları. O zaman ne yaparsınız? Birkaç yüz bin dolar boşa gitmiş demektir. Hiç çocuğunuz var mı?

Dany bu soruyu hiç düşünmeden, bir anda soruvermişti. McNab şaşırılmış görünmüyordu. Yaklaşık olarak üç yüz elli bin dolar boşa gitmiş olur, tabii yumurta başına. Son açık artırmada bu yumurtalara biçilen fiyat buydu. Hayır.

Hayır mı?

Hayır, çocuğum yok. Peki ya sizin?

Ben aslında çocuk yapmayı bile düşünmüyorum dedi kadın aceleyle. Az kalsın sahte evliliğini açığa çıkaracak bir laf edecekti.

Neden?

Fazla sorumluluk istiyorlar. Hem küçük bir çocuğun hayatını mahvetmek istemem.

☐Sizin hayatınızı biri mi mahvetti?☐

Dany sarı saçlarını geriye savurup bir kahkaha attı. Bu kahkahasının yapmacık olduğunu sadece çok gözlemci bir adam anlardı ve McNab de bu yönden oldukça güçlü görünüyordu. ☐Bütün Amerikalılar yabancılarla böyle özel sohbetlere girer mi?☐

☐Açık sözlülüğümüzle tanınırsınız. Neden buradasınız? Sirkte çalışıyor olmanız gerekmiyor mu?☐

☐Bu mesleki bir soruşturma mı teğmen? Benim bu yumurtaları çantama atıp kaçacağımı mı sanıyorsunuz yoksa?☐ Dany damarlarındaki kanın hızla akmaya başladığını hissedebiliyordu.

☐Stephen☐ diye düzeltti dedektif. ☐Ve hayır, bu mesleki bir soruşturma değil. Mrs. Merriam☐ın Van Gogh☐u için hazırlanan alarm sistemini izliyor olsaydınız endişelenebilirdim, ama kimsenin bu yumurtalarla ilgileneceğini sanmıyorum.☐

☐Peki ama Van Gogh☐u satmak bu yumurtaları satmaktan çok daha zor olmaz mı?☐

☐Öyle, ama biri o kadar derde girmeyi göze aldıktan sonra bu yumurta yerine kırk milyon dolarlık tabloyu çalmayı tercih eder.☐

☐Peki öyleyse☐ dedi Dany gülümseyerek. ☐İçimde dayanılmaz bir istek duyarsam, gelir Van Gogh☐u çalarım.☐

☐İyi edersin☐ dedi Stephen neşeyle. ☐Bu arada, size bir kahve ısmarlayabilir miyim?☐

☐Kocamın bundan hoşlanacağını hiç sanmıyorum.☐ Dany gözlerini aşağı indirmiş, sesini alçaltmıştı. ☐Dönüp ona şu Van Gogh işini anlatsam iyi olacak. Kimbilir belki de hırsızlığın sirk işletmeciliğinden daha iyi bir meslek olduğuna karar verir.☐

Stephen güldü. ☐Olabilir. Neyse, bana katılmayacaksanız artık işimin başına dönsem iyi olur.☐

☐Peki sizin burada işiniz ne? Boş zamanlarınızda müze mi dolaşırsınız?☐

☐ ☐Sümbüller☐ için kurulan alarm sisteminin güvenilir olup olmadığını kontrol etmeye geldim.☐

☐Bu alt seviyedeki bürokratların işi değil midir?☐

☐Bunu söylemekten nefret ediyorum, Mrs. Porcini ama ben de alt düzey bir bürokratım.☐

☐Bana Dany de☐ dedi kadın birden. On beş yıldır kimse ona Dany dememişti.

☐Dany☐ dedi McNab. ☐Bu müzeden bir şey çalınırsa benim başım derde girer. Özellikle de şu Van Gogh. Keşke Mrs. Merriam onu başka bir şehirdeki müzelerden birine bağışlasaydı, benim yetki sınırlarım dışında olan bir yere.☐

☐O kadar moralini bozma. Belki de biri onu sen işbaşında değilken çalar.☐

☐Bu da pek içimi rahatlatmadı doğrusu.☐ Bu sözlerin altında tehlikeli bir şeyler gizliydi sanki. ☐Benimle kahve iç☐ dedi McNab tekrar. Sesi Dany☐nin şimdiye kadar hiç duymadığı kadar sıcak ve derindi. Adam elini, güçlü güzel elini ona doğru uzattı.

Dany elini onun avucunun içine koymak, Faberge yumurtalarına da sonsuza kadar sırtını dönmek istiyordu. Ancak, aradan çok uzun yıllar geçmiş, çok yalanlar söylenmişti. Onun için bir polisle

kurulacak gelecek söz konusu bile olamazdı. □Marco senin başını koparır□ dedi gülererek. □Çok kıskanç bir kocadır o. Daha sonra görüşürüz□ ve Dany onun yanından ayrıldı. Ondan bir an önce uzaklaşmak için hızlı adımlarla yürürken ayak sesleri boş salonun içinde yankılanıyordu.

□Evet□ McNab□ın sesi kulaklarına ulaşmıştı. □Mutlaka görüşeceğiz.□

Ferris eve döndüğünde saat yediyi geçiyordu. Her zaman olduğu gibi yine doğruca mutfağa gitti ve sabah bıraktığından çok daha farklı, temiz bir mutfakla karşılaştı.

□Kahrolası Blackheart!□ diye söylendi kendi kendine. Eski nişanlısı yine evine girmişti. Onun sadece mutfak tezgahını toplamakla kalmadığını biliyordu.

Doğruca yatak odasına gitti. Yapacağını yapmıştı yine işte! Yine yatağını düzeltmişti, ama bu kez Ferris□in son birkaç gündür kullandığı pastel renkli örtüleri değil, deniz mavisi örtüleri örtmüştü. Bu örtülerin Ferris için ne gibi anıları olduğunu çok iyi biliyordu. Bu örtüler içinde yatarken Blackheart□ı aklından çıkarmasına imkan yoktu genç kadının.

Ferris bir şeyler atıştırdıktan sonra yatağın üzerine oturup video seyretmeye karar verdi. Yatak odasındaki televizyonun üstü genelde darmadağınık olurdu ancak Blackheart burayı da toplamış ve sadece iki video kaseti bırakmıştı.

Bunlardan biri □Kelepçeli Aşık□tı. Kendi durumu göz önüne alınırsa, bu gece bu filmi izlemeyeceği kesindi. Genç kadın kaseti aldığı gibi çöp sepetinin içine attı. Daha sonra onu oradan çıkaracağını biliyordu, ama yine de bu hareket bile onu tatmin etmeye yetmişti.

Genç kadın diğer kaseti aldı. □İspanyol Dansı□ adlı bir filmde bu. Kaset kapağının üzerindeki kadının ayağında kırmızı ayakkabılar vardı. Blackheart□ın ona hediye ettiklerinin aynısıydı bunlar. Ferris kaseti kucağına basıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Onun orada olduğunu kimse bilmiyordu. Evde hizmetkarlardan başka kimse yoktu ve onlar da uyuyordu. Adam □Sümbüller□e baktı. Bir delinin aklından fıskıran renkleri bu tablodakiler. Alarm sisteminin kırmızı ışıklarını görebiliyordu. Bu sistemi yasal olarak ancak üç kişi geçebilirdi. Tablo ortadan kaybolduktan sonra suçun kimin üzerine kalacağı umurunda bile değildi. Onun için önemli olan tek şey, kimsenin kendisinden şüphelenmemesiydi.

Bu güzel resim buradan çıkarıldıktan sonra kimbilir ne zaman ortaya çıkacaktı. Bir an tablonun sigortalanmış olup olmadığını düşündü. Öyle olsa bile, kır milyona sigortalanmadığı kesindi. Ama eğer Regina Merriam kırk milyonu böyle kolayca verebiliyorsa, sigortasında bu kadarlık kaybı da karşılayabilirdi.

Regina Merriam□ı düşünürken birden aklına geldi. Yaşlı kadın her an burada olabilirdi. Burada karanlıkta ne aradığını açıklaması zor olurdu. Bu yüzden, hemen oradan ayrılması kendi yararına olacaktı. Nasılsa çok yakında geri dönecekti.

Marco küçük karavandaki yatakta oturmuş Dany□yi izliyordu. Kadın hastane gibi kokan o otel odasını özleyebileceğini hiç düşünmezdi, ama bu küçük yerde Marco□yla birlikte kalmaktan çok daha iyiydi orada yaşamak. Bu kez kaçacak hiçbir yeri yoktu.

□Bilmek istiyorum□ dedi birden Marco sert bir sesle. □O polise ne anlattın?□

□Kahretsin□ diye düşündü Dany. Oysa o müzede kendilerini kimsenin görmediğine o kadar emindi ki. □Hiçbir şey. Van Gogh□dan bahsettik.□

□Sana bir şey hatırlatacağım küçüğüm□ diye gürledi Marco parmaklarını açıp kapayarak. Bu adamın elleri çok güçlüydü. □Sen bana aitsin. Seni istesem de istemesem de ben seni bırakana kadar benimsin.□

Dany□nin vereceği cevabın hiçbir önemi yoktu. Onun söylediklerini kabul etse bile nasılsa dayak yiyecekti. Bu yüzden kaybedecek bir şeyi yoktu.

Kadın çenesini kaldırarak ona baktı. □Ben sana ait değilim. Hiçbir zaman olmadım, asla da olmayacağım.□

Onu ne kadar öfkelen-dirirse, o kadar sert bir yumruk yiyeceğini hesaba katmamıştı. Dany yediği yumruğun etkisiyle karavanın diğer ucuna uçtu.

□Cehennemin dibine git Marco□ dedi kanayan dudaklarının arasından.

Marco yüzü öfkeden kararmış bir şekilde ona yaklaşıyordu ki kadının soğukkanlı sesi onu durdurdu. □Yeni erkek arkadaşım yaralarımı görmez mi sanıyorsun?□

□Yakışıklı polisinin gelip seni kurtaracağını mı sanıyorsun? Onunla bir kez konuşsam seni doğruca hapse tıkar. Peki ya şu ağabeyine ne demeli? Yoksa ona güvenebileceğini mi sanıyorsun?□

□Ben kendime güveniyorum, başkasına değil. sen de bir adamın bana bakışlarını beğenmiyorsun diye bunca yıllık emeklerini suya atamazsın. Hem polisin benimle ilgilenmesi işimizi kolaylaştırır. Böylece benden şüphelenmesi olasılığı da azalmış olur.□

□Olabilir□ dedi Marco. □Ama beni yolundan kaldırmak isteyebilir.□

□Sadece yedi gün kaldı.. bu kadar kısa bir süre için onu idare edemez miyim sanıyorsun?□

□Sana güvenmiyorum Danielle.□

□Bu ikimizi eşit kılıyor. Ben de sana güvenmiyorum. Ama şunu sakın aklından çıkarma, ben olmasam o yumurtaları alamazsın. Benim için de aynı şey geçerli. Bu yüzden, bu tatsız ortaklığa bir hafta daha dayanmamız gerek.□

Marco istemeye istemeye başıyla onayladı onu. □Ama sabrımı daha fazla taşıрма. Sensiz yapma riskini göze almaya karar verebilirim.□

Dany yıllarıdır amaçladığı şeylere o kadar yaklaşmıştı ki, buradan geri dönemezdi. Ne Marco□ya olan öfkesi ne de McNab□in gri gözleri için tehlikeye atamazdı bunları. □Sen kendine düşeni yap□ dedi. □Ben de kendime düşeni.□

Marco başıyla onayladı onu. □Ama bize engel olabilecek biri daha çıktı. Şu her şeye burnunu sokan Ferris Byrd. Küçük bir kazaya ne dersin? Önümüzdeki yedi gün için onu etkisiz kılacak bir şey?□

□Neden?□ Dany□nin soluğu kesilmişti adeta.

□Biraz fazla dikkatli. Ben oldukları yerde yatıp gözlerini ve ağızlarını kapalı tutan kadınlardan hoşlanırım.□

□Bundan eminim. Ms. Byrd seni bu kadar sinirlendirecek ne yaptı böyle?□

Marco gülümsedi. □Sana bunu söyleyebileceğimi hiç sanmıyorum. Zaten düşünmen gereken yeterince şey var.□

Dany□nin huzursuzluğu giderek artıyordu. □Ne yapacaksın ona?□

□Şöyle yaratıcılık isteyen bir şey küçüğüm. Yaratıcılık isteyen bir şey.□

Ferris uzun süre ağlayıp çaresizce evin içinde dolaştıktan sonra tekrar yatağa girip □Kelepçeli Aşık□ı izlerken uyuyakalmıştı.

Uyandığında dudaklarında bir gülümseme ve vücudunda sıcak tatlı bir duygu vardı. Gülümseyecek hiçbir şey olmadığını hatırlamak sadece bir an sürdü. Yatakta doğrulup yüzüne düşen saçları geriye itti ve pencereye vuran yağmur damlalarına bakarak suratını buruşturdu. Televizyon kapanmıştı. Bu çok garipti işte. Tam Cary Grant Akdeniz□de yüzerken uykuya daldığını hatırlıyordu. Gece bir ara uyanıp televizyonu kapatmış olmalıydı.

Ferris birden odadaki havayı kokladı. Gül kokuyordu. Kendisini neşelendirmek için birkaç gün önce bir demet çiçek almıştı, ama o papatyalar oturma odasındaki vazoda susuzluktan kurumuş bir halde duruyorlardı. Yavaşça başını çevirdi. Yanındaki yastıkta bir tek beyz gül duruyordu.

Titreyen eliyle çiçeğe uzandı. Ve o anda günler önce Blackheart□ın yüzüne fırlattığı elmas nişan yüzüğünün yeniden parmağına takılmış olduğunu gördü.

Yüzüğe bakıp kendini yeniden hıçkırıklara bırakıp bırakmamayı düşündü. Ama ona uzun süre yetecek kadar gözyaşı dökmüştü. Parmağındaki yüzüğe bakarak kahkahalarla gülmeye başladı.

Konu Başlığı: Ynt: ŞÜPHE / Anne Stuart
Gönderen: şirin üzerinde Ağustos 20, 2007, 05:32:55 ÖS

BÖLÜM DOKUZ

□Büyülenmiş□
(Selznick International 1945)

John Patrick Blackheart, diğer adıyla Edwin Bunce, Regina Merriam□ın evinin terasında oturmuş aşağıdaki sirk kalabalığını izlerken Francesca□sını bekliyordu. Genç kadın ona ait olduğunu şu anda belki, ama bu gerçeği eninde sonunda kabul ettirecekti.

Bu sabah onun yanından ayrılmak öylesine güç gelmişti ki. O mavi örtülerin içinde, üzerindeki o seksi gecelikle dayanılmayacak kadar çekici görünüyordu. Genç adam üzerindeki kileri çıkarıp onun yanına uzanmamak için kendini güç tutmuştu.

Bunu yapsaydı, Francesca bağırarak uyanırdı. Bu riski göze alamazdı. Çünkü o ne kadar bağırırsa bağırırsın ona gerçeği anlatamaz, kendi kardeşini suçlayamazdı. Ama Francesca□nın gözünde temize çıkabilmesinin tek yolu da buydu. Eski nişanlısı gerçeği öğrendiği an onu hapisten kurtarmak için kardeşini, yani Danielle Porcini□yi gözünü kırpmadan kurban ederdi.

Ayrıca, genç dama Dany□nin Madrid□deki o işi tek başına yapmış olamayacağından emindi. En iyi aletleri kullansa bile boyu oraya yetişecek kadar uzun değildi. Ancak, bu işleri onun planladığından emindi, çünkü şu son üç soygunda kesinlikle bir Blackheart kokusu alıyordu. Kim bilir, belki de yıllardır devam ediyordu bu soygunlar. Belki de tatlı küçük kardeşi uzun süredir bu işi yapıyordu.

Ama bu işte tek başına değildi o. Blackheart'ın şansı iyi giderse, kardeşinin suç ortağını bulup McNab'ın dikkatini onun üzerine çekebilirdi. Şimdi yapacağı tek şey kardeşinin ortağını bulmaktı.

Kendisini tehlikeye atmadan kardeşini kurtarmak istiyorsa, işi gerçekten de zor olacaktı.

“Kahretsin” dedi genç adam yüksek sesle. “Bu karışıklığı hak etmek için ne yaptım ben?”

“Bunu sen söyle.”

Francesca değildi bu. Sevgilisini tanıyorsa eğer, o şimdi örtülerin altında, parmağındaki yüzükten bile habersiz mişıl mişıl uyuyor olmalıydı.

Onun yerine Dany Bunce duruyordu orada. Üzerinde siyah bir pantolonla siyah balıkçı yaka kazak vardı ve sarı saçlarını da at kuyruğu yapmıştı.

Genç adam onu üç yaşından beri görmemişti. O zamanlar kendisi de on yedi yaşındaydı. Babaları kaygan bir damdan düşerek ölmüş ve aile işlerini Blackheart yürütmek zorunda kalmıştı. Üç yaşındaki kız kardeşine bakacak durumda değildi. Anneleri de ölmüştü. Tek çözüm Dany'yi Lake District'deki halalarına göndermekti. Küçük kardeşinin oradaki çiftlikte huzur içinde büyüyeceğini düşünmüştü.

Bunca yıldan sonra onun varlığını bile unutmuştu neredeyse. Ve şimdi kardeşi karşısında duruyordu. Gözleri, bakışları hiç değişmemişti. Bunce ailesinin tüm özelliklerini üzerinde toplamıştı.

Genç adam onu görünce hiç istifini bozmadan koltuğunda oturmaya devam etti. “Size nasıl yardımcı olabilirim? Mrs. Porcini'ydі değil mi?”

Kardeşi gülümsedi. “Bana Dany de.” Mavi gözleri ondan bir tepki bekliyordu.

Ağabeyiyle savaşıp kazanmayı umuyorsa, daha çok şey öğrenmesi gerekiyordu. Blackheart bir şey söylemedi. Sadece “Dany” dedi.

Dany geniş duvarın dibine gitti. Gerçekten de çok çevik görünüyordu. Kiminle çalışıyordu acaba?

“Şu Van Gogh çok ilgimi çekti. Teğmen McNab burada milyonlarca dolar değerinde bir tablo olduğunu söyledi. Onu görebilir miyim acaba?”

“Neden bana soruyorsun?”

“Güvenlikten sen sorumlu değil misin? Sorumluluğun altındaki değerli bir resimle ilgilenen herkesten kuşulanırsın herhalde.”

“Ben sadece ona bakmak istediğini sanmıştım” diye homurdandı Blackheart

“Senin biraz olsun şüpheli olmanı beklerdim. Senin yerinde olan bir insan böyle olmalı.”

“Ben hiçbir zaman şüpheli değilimdir. Kimseye güvenmem, ama şüpheli değilimdir. Eğer istiyorsan Van Gogh'u görebilirsin tabii. Ama şimdi değil.”

“Neden?”

“Beklemen gerek. Regina bizim gibi çalışan insanlardan daha çok uyur. Kendisi uyurken üçüncü kattaki koridorda birilerinin dolaşmasından hoşlanacağını sanmıyorum.”

□Resmi orada mı saklıyor yani?□

Blackheart bu oyundan sıkılmaya başlamıştı. Dany Bunce□un da bu resme en az kendisi kadar ilgisiz olduğunu biliyordu. Peki o zaman ne istiyordu? Buraya ailenin yeniden birleşmesi için gelmemiştir. Blackheart tahminlerinde yanılmıyorsa kardeşi intikam peşindeydi. Kendisinden intikam almak istiyordu. Lizbon, Paris ve Madrid□deki o soygunlardaki tüm ipuçlarının John Patrick Blackheart□ı göstermesi bir tesadüf değildi. Kardeşi onu tuzağa düşürmek istiyordu. Buraya gelmekteki amacı da bu olmalıydı. Ama bunu nasıl yapmayı planlıyordu? Ve genç adam hem kendisini, hem Francesca□yı hem de kendi kendini mahvetmek üzere olan kardeşini nasıl koruyacaktı?

□Birkaç saat sonra gel. O zaman adamlarımdan biri sana resmin nerede olduğunu gösterir. Eğer ilgini çekerse sana güvenlik sistemini de gösteririz.□

□İlgimi çekeceğini hiç sanmıyorum□

□Bence bu fırsatı iyi değerlendir. Gelecekte bu bilgiler senin için gerekli olabilir. Bu arada, senin işine dönmen gerekmiyor mu?□ Genç adam sirkin kurulduğu alanı işaret etti. □Isınma hareketleri filan yapmaz mısın?□

□Ben artık sirkte gösteri yapmıyorum. Eskiden akrobattım ama bu işi bıraktım.□

□Neden? Düştün mü?□ Bu olasılığı düşünmek bile hoşuna gitmemiştir genç adamın. Babaları düşerek ölmüştü. Kardeşini de aynı şekilde kaybetmeyi istemezdi.

Dany tatlı tatlı gülümsedi. □Yüksekten korkarım.□ Duvardan ayrılarak Blackheart□a yaklaştı. □Peki ya sen? Sen de yüksekten korkar mısın?□

□Hayır. Ben yüksekleri severim. Bir aile geleneğidir bu.□

Dany□nin gözleri bir an için kısıldı. Gösterdiği tek tepki buydu. □Bir zamanlar mücevher hırsızlığı yaptığını duydum. Doğru mu bu?□

Blackheart uzanıp onun yanağını hafifçe sıktı. □Bu da bir aile geleneğidir.□

Dany onun yanından uzaklaşıp bir şey söylemek istercesine ağzını açtı. Belki de doğruyu söyleyecekti. Ancak tam o sırada ağabeyinin omzunun üzerinden bir şey gördü ve yüzünde babalarınınkine çok benzeyen bir gülümseme belirdi. □Öyle renkli bir aileyle kim bilir ne kadar mutlu bir çocukluk geçirmiştir. Van Gogh□u ne zaman görebileceğini haber verirsin bana.□ Dany bunları söyledikten sonra oradan uzaklaştı.

Genç adam bir an onun arkasından baktı. Kardeşi ondan nefret ediyordu. Kimbilir aileden uzakta ne kadar kötü bir çocukluk geçirmişti. Bunun acısını ağabeyinden çıkaracaktı.

Blackheart içini çekerek arkasına yaslanıp gözlerini kapadı. Sonra birden Dany□nin bir şey gördüğünü hatırladı. O şey ya da kişi şu anda tam arkasında duruyordu.

Genç adamın arkasına dönmesine gerek yoktu. O büyük elmas yüzük kucağına düşmeden arkasındakinin Francesca olduğunu biliyordu.

□Umarım sizi rahatsız etmemişimdir□ dedi genç kadın buz gibi bir sesle. □Sanırım bu yüzüğü yanlış yere bırakmışsın. Sana geri versem iyi olur diye düşündüm. Her şey ait olduğu yerde durmalı.□

□Ben de öyle düşünmüştüm□ dedi Blackheart kayıtsızca. □Bu yüzden sana bıraktım.□

□Evimden uzak dur Blackheart. Artık ne o gizli hediyelerini ne de rüşvetlerini istiyorum. Beni rahat bırak. Şu küçük sirk kızınla uğraş sen.□

Bu söz üzerine genç adam zevkle gülümseyerek ona doğru döndü. □Kıskanmışsın sen.□ Ferris şimdiye kadar hiç kıskançlık etmemişti.

Bu sabah her zamankinden çok daha güzel görünüyordu genç kadın. Blackheart içini çekerek ona dokunamayacağını düşündü. Oysa şu anda ona sarılıp o güzel dudaklarını öpmeyi ne kadar da çok istiyordu.

□Blackheart□ dedi genç kadın kontrolünü kaybetmemeye çalışarak. □Dünyadaki tüm mutlulukların seninle olmasını dilerim. Mrs. Porcini□yle kaç ve sonra da oturup o kas torbası kocasının sizi yakalamaması için dua et. Ama beni rahat bırak.□

Blackheart□ın gözleri birden açıldı. Genç kadının söyledikleri önemli bir gerçeği hatırlatmıştı ona. □Onlar evli değiller.□ Sirk gelmeden önce kadrodakilerin hepsinin geçmişlerini araştırmış, ancak bu çiftle ilgili herhangi bir evlilik kaydına rastlamamıştı.

□O zaman, çok mutlu olmanı dilerim.□ Ferris bunları söyledikten sonra aceleyle içeri girip balkon kapısını arkasından çarparak kapattı.

Blackheart onu Regina□nın oturma odasında yakaladı. Karanlık gölgelerle dolu odada kimseler yoktu.

Genç adam ellerini onun omuzlarına koyduğunda hiçbir şey yapamadı Ferris. Ona karşı koymaya kalktığı anda kendisini o güçlü kolların hapsinde bulacağını biliyordu.

□Buraya nasıl girdin? Hizmetkarlar uyanmış mı?□ □Ne aptalca bir soru□ diye düşündü genç adam bunu sorarken. Tek yapmak istediği bu anı uzatarak ona biraz daha dokunabilmektir.

□Regina yıllar önce bir anahtar vermişti bana.□

□İlk nişanlınla beraberken herhalde.□ Genç adam onu yeterince öfkelenendirirse, aralarındaki bu soğuk duvarın yıkılacağını umuyordu.

□İkinci□ diye düzeltti onu Ferris. □İlk nişanlım liseden bir arkadaşımı hayatım. Sen üçüncü sırada yer alıyorsun.□

□Peki o zaman nasıl oldu da seni ilk yatağa götüren ben oldum?□

□Demek sen her şeye böyle bakıyordun Blackheart, öyle mi? □Beni yatağa götürdün□ demek? Şimdi böyle büyük bir zafer kazandığına göre, işin heyecanı da gitti herhalde. Artık kendine yeni bakireler ara; baştan çıkarabileceğin, otuz yaşında bakireler!□

Ferris gerçekten de çok öfkeleniyordu. Genç adam bir elini onun omzundan yukarı, boynuna doğru götürdü. Yumuşak teninin altında atan nabzını hissedebiliyor, bu noktaya dudaklarıyla dokunmak istiyordu.

□Ben seni baştan çıkarmadım Francesca□ diye fısıldadı. □Sana aşık oldum ben.□

□Yapma.□ Bu sözcük sessiz, çaresiz bir inilti halinde dökülmüştü dudaklarından. Ancak genç kadın bunu söylerken ondan uzaklaşmıyor, aksine vücudunu ona iyice yaklaştırıyordu. Genç adam diğer

eliyle onun yanaklarını, ruhsuz sudaklarını okşamaya başladı. Ferris'in yeşil gözleri adeta yalvarıyordu ve genç adam o gözlerde, onun vücudunda, onun o tatlı teninde boğulabileceğini biliyordu.

Dudaklarını birleştiren Ferris oldu. Bunu izleyen yalnız saatler ve günlerde genç adam onun bu küçük, güven dolu hareketini hep hatırlayacaktı. Ferris'in yumuşak dudaklarını dudaklarında hissettiği anda kontrolü birden yok oldu. Blackheart onu büyük bir istekle öpüyor, dudaklarını aralamaya zorluyordu. Güçlü vücudu tir tir titremeye başlamıştı.

Ferris'in kolları boynuna dolandığında onun yumuşaklığını, vücuduna iyice yaklaşmış olan bedeninin tatlı sıcaklığını hissetti genç adam. Bütün bunlar onurdan, aileden, güvenlikten, her şeyden üstündü.

Sonunda onu gördüğü andan beri yapmak istediği hareketi yapmış, ellerini onun kazağının altına sokmuştu genç adam. Tam o sırada oda birden aydınlanınca Ferris kendini geri çekmişti.

Blackheart tüm kontrolünü yitirerek öfkeyle içeri giren kişiye baktı. Ancak, Regina Merriam'ın o nazik yüzündeki endişeyi görmek genç adamı biraz olsun yatıştırdı.

Blackheart dönüp Francesca'ya baktı. Odanın karşı tarafına gitmiş sutyenini iliklemeğe çabalıyordu. Blackheart onun yanına gidip o beceriksiz ellerini geri itmek ve bu işi kendisi halletmek istiyordu. Ama dokunuşunun onu hiç de memnun etmeyeceğinin farkındaydı. Orada durup sevdiği kadının kıpkırmızı kesilmiş yüzüne bakarken içinden kız kardeşine lanetler yağıdırıyordu.

□Bu bir barışma değildi herhalde, öyle değil mi?□ diye sordu Regina alçak bir sesle.

Blackheart aptalca bir davranışla bir ab soluğunu tuttu. Ama Francesca başını iki yana salladı, uzun saçları yüzünü gizliyordu. □Sadece bir hata daha. Bugünlerde çok hata işliyorum. Umarım seni rahatsız etmemişizdir Regina.□

□Hiç de rahatsız etmediniz. İkinizi duyduğumda Blackheart'la bir fincan kahve içmek için aşağıya iniyordum. Rahatsız ettiğim için asıl ben özür dilerim.□

□Geldiğin için çok memnunum.□

□Kahrolası Francesca. O bu kadar soğukkanlı olabilirse ben de aynı şekilde davranabilirim□ diye düşündü Blackheart. □Evet, buna ben de çok memnun oldum□ diye homurdandı. Eski nişanlısının yüzündeki bir anlık şaşkınlık onu tatmin etmişti.

Ragina endişeli gözlerle birinden diğerine baktı. □Neden hep birlikte içmiyoruz kahvelerimizi? En azından bir sabah sohbeti yapabiliriz, öyle değil mi?□

□Özür dilerim benim gitmem gerek□ dedi Ferris saçlarını geriye iterken, çok sakın ve kararlı görünüyordu. □Bulmak istediğim bir şey var.□

Blackheart içgüdülerine güvenirdi ve şu anda içindeki sesle adeta çılgılık atıyorlardı. □Neymiş şu bulmak istediğin şey?□

□Mrs. Porcini□ dedi genç kadın. □Onunla daha önce karşılaştık gibi geliyor bana. Bunun mümkün olup olmayacağını bulmak istiyorum. Şu son beş yıldır nerelerde bulunduğunu sorabilirim ona diye düşündüm.□

Regina yanlarında olmasaydı genç adam sunturlu bir küfür savururdu. Francesca'yı tehdit eder, ona bağırır, onu kaçıır, kelimenin tam anlamıyla onu aslanların arasına bırakmamak için elinden

geleni yapardı. Eski nişanlısının içindeki kıskançlık tüm tehlikeleri görmesini engelliyordu anlaşılan.

Ancak şu anda sadece basit bir uyarıda bulunabilirdi. Daha sert bir sözün Francesca'nın kararlılığını arttıracaklarını biliyordu. "Sirk insanları çok gariptirler, tatlım" diye mırıldandı. "Geçmişleri hakkında özel soruları cevaplandırmaktan hoşlanacaklarını hiç sanmıyorum."

Bunun zaman kaybından başka bir şey olmayacağını tahmin etmesi gerekiyordu. "Ben sadece onu senin hakkında uyarmak istiyorum, Blackheart."

"Uyarıya ihtiyacı yok onun. Zaten biliyor."

"Tekrar yanıldım" diye düşündü Blackheart. Eski nişanlısının dudaklarında zehir gibi bir gülümseme belirmişti. "Birine güvenip gerçekleri açıklayabildiğine sevindim. Ama ben yine de onunla konuşmak istiyorum. Görüşürüz."

Ferris arkasına bile bakmadan odadan çıktı. Blackheart onun arkasından baktıktan sonra Regina'ya döndü. "Patrick oğlum" dedi yaşlı kadın. "Her şeyi mahvettin."

"Korkarım haklısın."

Ferris, Danielle Porcini'nin kendisini aradığı haberini kimden aldığını bilmiyordu. Bir palyaço bu mesajı bir akrobattan, akrobat da bir fil eğiticisinden aldığını söylemişti. Ama Mrs. Porcini onu aşağıda, büyük kedilerin kafeslerinin yanında bekliyordu.

Ferris Blackheart'la karşılaştığı için o kadar sarsılmış olmasaydı, daha dikkatli davranırdı mutlaka. Dudakları hala onun öpüşüyle yanıyor olmasaydı, dizleri titremeseydi, sutyeni gevşemiş olmasaydı "O adam kendisine dokunduğu, hatta baktığı anda aklı başından uçup gitmeseydi, dikkatini toplayabilirdi.

Sabahın ilk güneş ışıkları arslan kafeslerini henüz aydınlatmıştı. Ferris o büyük hayvanların kediye benzer mırıltılarını, homurtularını madeni zemin üzerindeki pençe seslerini duyabiliyordu.

"Mrs. Porcini?" diye seslendi. Sesi hafifçe titremişti. "Danielle?"

Porcini Aile Sirki'nde bir sürü büyük kedi vardı anlaşılan. Kafeslerin arasında dolaşırken en azından altı arslan, iki kaplan saymıştı. Hayvanlar aç gözlerle ona bakıyorlardı.

"Danielle?" diye seslendi tekrar. Burada huzursuzlanmaya başlamıştı. Kafeslerin kilitli olduğunu bilmek bile içini rahatlatmıyordu.

Birden arkasında bir ses duydu ve hemen o tarafa döndü, ama görünürde kaplan kafeslerinden başka bir şey yoktu. "Danielle?" Yanılmıştı. Orada tam karşısında dev gibi beyaz bir kaplan renksiz gözlerini onun ince boynuna dikmiş duruyordu. Hayvan ıslak otlar üzerinde hiç ses çıkarmadan yaklaşmıştı ona. Homurdanmıyordu bile. Kafesin kapısı açıktı ve kedi yavaş, fakat kararlı adımlarla kahvaltısına doğru ilerliyordu.

BÖLÜM ON

□Cinayet Var□
(Warner Brothers 1953)

Ferris çığlık atmayı düşündü. Ama bunun bir yararı olmayacağını biliyordu. Kafeslerin etrafında kimseyi görmemişti. Beyaz kedi yavaş yavaş yaklaşıyordu ona. Ürktüğü anda ne yapacağını kimse bilmezdi.

□Tatlı kedi□ dedi genç kadın çekinerek bir adım geri giderken. Tatlı kedi boğazından gelen bir sesle kükredi.

Ferris bir an ağlamayı düşündü, ama sonra bu fikri de beğenmedi. Bir korkak gibi ölmek istemiyordu. Ölüsünü bulduklarında yüzünde asil bir ifade olmasını istiyordu, gözyaşları değil.

□Sakin kıpırdama.□ Bu ses tam arkasından gelmişti. Ferris başını çevirip Danielle Porcini□nin soluk, terli yüzüne baktı. Aç kedi tekrar kükredi. □Sana kıpırdamamanı söyledim!□

Ferris tekrar başını çevirip hala yaklaşmakta olan hayvana baktı. □Peki şimdi ne yapmam gerekiyor?□ dedi alçak sesle. □Hiç kıpırdamadan bekleyip bu arslanın hamburgeri mi olayım?□

□Kaplan□ diye düzeltti Danielle. □Albino kaplanı.□

□Bana bir tek şey söyle.□ Ferris□in sesi korkuyla yükselmişti. □Beni yiyecek mi?□

□Bilmiyorum.□

□Çok yardımcı oldun doğrusu.□

□İki beyaz kaplanımız var, Simba ve Tarzan. Tarzan seni gördüğü anda boğazına saldırır□ doğuştan katildir o. Simba ise bir ev kedisi kadar usludur.□

□Dur tahmin edeyim□ dedi Ferris. □Bu kaplanın hangisi olduğunu bilmiyorsun.□

□Bu büyük kedilerle fazla vakit geçirmem ben.□

Bu kaplan korkunç görünüyordu. Esnemek için ağzını açtığı anda Jaws□inkileri bile gölgede bırakacak bir sıra beyaz diş çıktı ortaya. Birkaç adım daha attığında iyice yaklaşmış olacaktı.

□Büyük kediler mi?□ diye tekrarladı Ferris korkuyla. □Bir korkak gibi davranmak falan istemiyorum, ama gidip yardım getirmeyi düşünmüyor musun?□ Sesinde öfkeli bir ton vardı.

□Ani hareketler yapmak istemiyorum. Eğer bu Tarzan□sa ani bir hareket her şeyin sonu demektir.□

□İçimi rahatlattın□ dedi Ferris. □Demek böyle durup bekleyeceğiz.□

□Hiç sanmıyorum. Giderek yaklaşıyor.□

Ferris doğruca o renksiz bir çift gözün içine baktı. □Sen bana yardım etmeyeceğine göre, bu işi kendim halletmeye çalışmalıyım.□ Genç kadın yavaşça elini uzattı. □Tatlı kedi□ diye fısıldadı titrek bir sesle. □Tatlı kedi.□

Kaplan ağzını açarak bir adım daha yaklaştı. Ferris gözlerini kapatıp kolunu çekmemek için kendini

zor tuttu. □Güzel kedi□ dedi umutla. □Tatlı Simba□

Büyük orman kedisi boğuk boğuk homurdanarak ona daha da yaklaştı ve uzun, ıslak dilini çıkarıp elini yalamaya başladı.

□Bu Simba□ dedi Danielle rahat bir nefes alarak.

Hayvan hala Ferris□in titreyen parmaklarını yalıyordu ve genç kadın Blackie□ye mamasını verdikten sonra ellerini yıkamadığı için dua ediyordu. Bu kaplanı kafesine sokmayı başarırsa tüm tehlike ortadan kalkmış olacaktı.

Danielle de onlara yaklaştı. Ferris diğer kadının da en az kendisi kadar sarsılmış olduğunu görünce çok şaşırdı. □Hadi gel Simba□ dedi genç kadın hayvanın başını okşayarak. □Kafesine dön.□

Kaplan Ferris□in diğer elini yalamaya çalışıyordu şimdi de. genç kadın bu duruma daha fazla dayanabileceğini sanmıyordu. Ne kadar uslu olursa olsun ayaklarının dibinde bir insan bayılıverse, bu hayvanın ne yapacağını kimse kestiremezdi.

□Simba□ dedi Ferris elini biraz geriye çekip hayvanın kendisini izlemesini sağlamaya çalışırken. □Hadi güzel kedi, kafesine geri dön.□

□Ferris□□ Danielle araya girmeye çalıştı.

□Sus□ diye mırıldandı Ferris önündeki kedinin dikkatini dağıtmamaya çalışarak. □Hadi gel pisi pisi. Gel de kahvaltını ye.□ Genç kadın geri geri giderek kafese girmekten başka şansı kalmamıştı.

Korkunç bir andı bu. Simba kafesin kapısından içeri girerken Ferris parmaklıklara yaslanıp kalmıştı. Neyse ki Danielle de bu arada Simba□nın dikkatini çekecek, tam onun damak zevkine uyan bir yiyecek bulmuş, parmaklıkların arasından yerde duran kaba fırlatmıştı. Simba bu yiyeceğin kokusunu alır almaz Ferris□in titreyen elinden vazgeçip zevkle kuyruğunu sallayarak tabağının başına gitmişti.

Genç kadın iki saniye içinde kafesten çıkıp kapısını arkasından kapayıp kilitlemişti. Dizleri bedenini daha fazla taşıyamıyordu artık. Kendini ıslak çimenlerin üzerine bırakıp sakinleşmek için derin soluk aldı.

Danielle Porcini de onun yanına diz çökmüştü. □İyi misin?□

□Şimdi daha iyiyim. Sen burada ne arıyorsun? Küçük tuzağının sonuçlarını mı izlemeye gelmiştin?□

□Tuzak mı?□

□Bu tuzağı sen kurdun biliyorum. Kafeslerin yanında beni beklediğini söylediler bana.□

□Senin burada olduğundan haberim bile yoktu. Seninle burada buluşmayı neden isteyeyim ki? Senin ölümünü istemem için bir neden var mı?□

□Bunu sen söyle. Belki de seni bir yerden hatırladığımı söylediğim içindir.□

Danielle gerçekten şaşırmış görünüyordu. □İki gün önceki partiden önce hiç görmemiştim seni ben.□

□Olabilir. Ama belki daha önce de karşılaşmışsındır. Belki fotoğrafını gazetede görmüşümdür ya da bana birini hatırlatıyorsundur. Belki de seni olmaman gereken bir yerde görmüşümdür ve sen de

benden kurtulmaya çalışıyorsundur.□

Ferris□in içgüdüleri başından geçenlerden sonra böylesine keskin olmasalardı, Danielle□nin kahkahası inandırıcı gelebilirdi. □Bu gerçekten çok ilginç. Ama ben senin beni bir yerden hatırladığını bilmiyordum ki. Bundan bana hiç söz etmemiştin, öyle değil mi? Zaten çok karanlık bir sırrım bile olsa, seni öldürmem için hiçbir neden yok. Hem seni öldürmeye çalışan ben olsaydım, sen kafesteyken kapıyı arkandan kilitlemez miydin? Uslu bir kedidir o belki, ama kedilerin en uslu bile acıkır.

□Belki bunun fazla uzun süreceğini düşündün.□

□Sorumu hala cevaplamadın. Beni bir yerden hatırladığını bilmediğime göre seni neden öldürmek isteyeyim?□

□Çünkü ben bunu bir başkasına söyleyecek kadar aptalım.□

Danielle bir an duraksadı. □Pekala eğer ben uluslararası bir terörist ya da katilsem, o zaman seni öldürmeye kalkan da benim suç ortağım olmalı. Kime söyledin?□

Ferris bir an durup düşündü. Buraya gelmeden önce Blackheart□a söylemişti bunu, ama aşık olduğu adamın onu öldürmeye kalkacak kadar canı ruhlu olduğunu hiç sanmıyordu.

Sonra birden hatırladı. □Aslına bakacak olursan, senin kocan rolünü oynayan adama bir şey söylemiştim. Ve o senden çok daha sert bir tepki göstermişti.□

□Marco seni kaplanlara yedirmezdi□ dedi Danielle. Mavi gözleri endişeliydi. □Bence o seni baştan çıkarıp susmaya ikna ederdi.□

□Yapmaya çalıştığı da buydu zaten. Tabii o yaptığına baştan çıkarma demek çok hafif kaçır. Seni bir yerden hatırladığımı söylediğimde hemen bıraktı beni.□

□Marco düşünmeden hareket eder hep. Neden evliymiş gibi davrandığımızı sormayacak mısın? Görüyorsun ya sana karşı çok dürüst davranıyorum□ Bunu inkar etmeye bile çalışmıyorum.□

□Eminim bunu yapmak için de bir nedenin vardır□ dedi Ferris kuşkuyla.

□Ülkeden ülkeye dolaşırken bize çok kolaylık sağlıyor.□

□Yani pasaportunda senin Danielle Porcini olduğun mu yazılı?□

□Ortada hiçbir dert yokken dert aramaya bu kadar meraklı olma. Amerika□da olduğu gibi, Avrupa□da da kadınlar genç kızlık soyadlarını kullanırlar. Pasaportum yasaldır.□

□Peki senin genç kızlık soyadın ne?□

□Thatcer.□

□Maggie senin annen mi yani?□

□Biraz katıdır, ama sevgi doludur.□

□Bana karşı dürüst davranacağını sanıyordum□ diye neredeyse bağırırdı Ferris.□

□Davranacağım. Seni Marco□ya karşı uyarıyorum. Birinin bu kaplanı seni yemesi için serbest

bıraktığını hiç sanmıyorum. Biri bunu istenmiş olsaydı Tarzan'ı bırakırdı, Simba'yı değil. belki biri seni ilgilendirmeyen işlere burnunu sokmanı engellemek istemiştir. Ama kendi iyiliğin için Marco'dan uzak dur. Senin yerinde olsam kendimi korumak için Patrcik Blackheart'dan da uzak dururdum.

Ferris bir anda kıskançlıktan gözünün hiçbir şey görmediğini fark edip kendisini bir aptal gibi hissetti. "Sen ikisini birden istiyorsun, öyle değil mi?"

Danielle gülümsedi. "Bir bakıma öyle. onlar birer beladan başka bir şey değiller ve belalarla başa çıkmasını bilirim. Duyduğuma göre Blackheart'dan ayrılmışsın. Bu, yaptığın en akıllıca şey bence. Ondan uzak dur."

"Ben de onu geri almayı düşünüyordum" diye homurdandı Ferris.

"Bunu yapmayacak kadar akıllısın sen. seni istemeyen bir adamı istemezsin. Kalbin daha fazla kırılmasın Ferris. Sana kadınca bir uyarıda bulunuyorum. Etrafında pervane olan iyiyürekli politikacıya git. Ama benim adamlarımdan uzak dur."

Ferris üzerindeki otları silkeleyerek ayağa kalktı. Elleri hala titriyordu; ama bu kez korkudan değil öfkeden. "Uyarını unutmayacağım. Simba konusunda yardım ettiğin için de teşekkürler."

Danielle de ayağa kalktı. "Sen çok mantıklı bir kadına benziyorsun. Bunu kullan ve uyarılarımı göz ardı etme."

"Ne yapıyorsun burada Danielle?" sarışın iri yarı bir adam yanlarına gelmişti. Yanında da demin kafese kapattıklarına tıpatıp benzeyen bir başka beyaz kaplan yürüyordu.

Danielle kuşkuyla bu hayvana bakıyordu. "Arkadaşım ile sohbet ediyorduk Franz. Tarzan'ı neden böyle dışarıda gezdiriyorsun? Onun ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyorsun."

Ferris bu beyaz canavara dikkatle baktı. Franz daha ağzını açmadan onun ne diyeceğini biliyordu.

"Ben aptal değilim Danielle. Tarzan gibi bir katili dışarıda gezdirir miyim hiç? Bu Simba." Bunları söyledikten sonra uysal kedinin başını okşadı.

Ferris, Mercedes'inin yumuşak koltuğuna çöküp kapısını kapattı. Anahtarı kontağa sokmuştu, ama çevirip arabayı çalıştıracak gücü kalmamıştı. Genç kadın inleyerek gözlerini kapattı ve başını direksiyona dayadı.

Tam bu sırada yan taraftaki kapıda bir ses duyup başını kaldırdığında Blackheart'la göz göze geldi. "Git başımdan" diye bağırdı yüksek sesle ve onun içeri girmesini önlemek için kendi kapısını kilitledi. Başını tekrar direksiyona dayadı. Blackheart'ın bir kez olsun onun isteğini yapmasını umuyordu, ama boşunaydı. Birkaç saniye sonra bir anahtar sesi duydu. Tekrar başını kaldırıp baktığında Blackheart'ın elindeki maymuncukla kapıyı açtığını gördü.

Kontağı çevirip bir anda oradan uzaklaşabilirdi ama bunu yapmaya gücü yoktu. Şu anda Blackheart'la konuşmaya da gücü yoktu aslında, ama başka şansı kalmamıştı.

Kapı açıldı ve genç adam yandaki koltuğa oturdu. Gözleri endişeyle kısılmıştı. Ferris şu anda ona ne kadar ihtiyacı olduğunu bildiği halde hemen saldırıya geçti. Güçsüzlüğünü belli etmek istemiyordu.

"Maymuncuklarını gittiğin her yere beraberinde götürmen çok düşünceli bir davranış doğrusu." Ne yazık ki sesi yeterince sert çıkmamıştı. "Emekli olduğunu söylemek istiyor musun bana hala?"

□Sana hiçbir şey söylemek istemiyorum. Gel buraya.□ Ferris□e karşı koyacak zaman bile bırakmadan uzanıp onun titreyen vücudunu kollarının arasına aldı ve saçlarını okşayarak bir süre öylece tuttu onu.

Ferris ona karşı içinde biriken tüm öfkeye rağmen, bu güçlü kolların sıcaklığı içinde bir anda yumuşamış, kendini bırakmıştı. Kısa bir süre için de olsa kendini bu lükse bırakabileceğini düşünüyordu.

Sonunda doğru dürüst düşünmeye başladığında hemen geri çekildi genç kadın. Blackheart hiç karşı koymadan bıraktı onu □Şimdi nasıl hissediyorsun kendini?□ diye sordu genç adam.

□Çok daha iyi, teşekkür derim.□

Blackheart onu tekrar kollarına almak istiyor, bir yandan da bu isteğini bastırmaya çalışıyordu.

□Neler olduğunu anlatmak ister misin?□

□Bu konuda konuşmayı pek istemiyorum.□

□Bir daha söyleyeyim neler olduğunu bana anlatacaksın.□

Ferris onunla tartışanın yararsız olacağını biliyordu. Hem onunla konuşmaya da ihtiyacı vardı. □Oraya Danielle□yi aramaya gitmiştim. Biri onun hayvan kafeslerinin orada beni beklediğini söylemişti. Oraya onu bulmaya gittim, ama biri kaplanları serbest bırakmış□

□Danielle□nin orada olacağını kim söyledi sana?□

□Hatırlamıyorum. Sanırım palyaçolardan biriydi ama mesajı bir akrobatın başka birinden aldığını söyledi bana.□

□Pekala. Sonra ne oldu?□

□Danielle geldi ve birlikte hayvanı kafesine sokup kapısını kilitledik. Ben de buraya geldim.□

Blackheart bir süre hiçbir şey söylemeden onu izledikten sonra uzanıp yüzünü avuçlarının içine aldı. □Peki, şimdi iyi misin?□

Genç adam bu kadar yakinken doğru dürüst düşünemiyordu bile Ferris. Dengesi yerine geldiği için ona daha fazla yaklaşması için de bir bahane kalmamıştı. □Ben iyiyim, Blackheart. Şu anda eve gidip üstümü değiştirmek istiyorum.□

□Bundan daha fazlasını yapman gerek. Şehirden ayrılmalısın.□

□Harika bir fikir bu. Gitmemin seni de sevindireceğinden eminim. Ama ne yazık ki, bu sirk işi bitene kadar buradan hiçbir yere ayrılamam.□

□Sirkin canı cehenneme. Komitedeki birkaç kadın bir araya gelip senin yaptığın işi yapabilirler.□

□İşimin ne kadar önemsiz olduğunu biliyorum. Yine de bir sorumluluğum var ve buradan gidip senin şu Danielle her kimse onun peşinden koşmanı izleme fırsatını kaçırmak istemiyorum.□

Blackheart yüzünü buruşturarak arkasına yaslandı. □Şu kıskançlığını kontrol edip mantıklı düşünmenin hiçbir yolu yok mu?□

□Ben kıskanmış falan değilim. Belki de Danielle ile benim sandığım biçimde ilgilenmiyorsun. Ama senin ilgini çeken bir şey olduğundan eminim. Yoksa maymuncuklarını yanında taşımazdın. Buradan hiçbir yere gitmeyeceğim. Ayrıca, burada durup senin içinde uyanan o hırsızlık dürtülerine boyun eğmene seyirci kalmaya niyetim yok.□

□Benim içimde engel olamadığım tek dürtü sana olan arzum, Francesca. Git buradan sevgilim. Kalbinin bir köşesinde benim için hala bir şeyler hissediyorsundur mutlaka. O hislere bırak kendini, sadece iki hafta için. Buradan git. Geri döndüğünde her şey yoluna girmiş olacak ve ben de sana açıklayacağım□□

□Güven iki şeritli bir yol gibidir Blackheart. Bana şimdi söyle.□

Genç adam uzun bir süre ona baktı. □Söyleyemem.□

□Ve ben de buradan gidemem. Görünüşe bakılırsa bir çıkmaza girdik.□

□Evet, öyle görünüyor□ dedi Blackheart. □Bana bir tek iyilik yap bari.□

□Neymiş o?□

□Aslan kafeslerinden uzak dur. Güvenemeyeceğin tek insan ben değilim.□

Bir alıcı bulmuştu bile. Onun için tablonun nereden geldiği ya da hiçbir zaman kendinde olduğunun bilinmeyeceği önemli değildi. Şu anki açık arttırma fiyatlarının çok üstünde bir para ödeyecek olması da umurunda değildi. □Sümbüller□i saplantı halindeki bir ihtirasla istiyordu ve almak için her şeyi verebilirdi.

Onun için ise tabloyu çalmak hiç zor olmayacaktı. □Sümbüller□i Regina Merriam□ın evinin üçüncü katından çalmak çocuk oyuncağıydı. Alarm sisteminin anahtarlarından biri ondaydı, bir suç ortağı da vardı. Şansı böyle giderse rüyaları gerçekleşecekti.

Konu Başlığı: Ynt: ŞÜPHE / Anne Stuart
Gönderen: şirin üzerinde Ağustos 22, 2007, 08:56:18 ÖS

BÖLÜM ON BİR

□Sapık□
(Paramount 1960)

Ferris burnuna gelen taze kahve kokusuyla uyandığında birden bu kokuyu rüyasında duyup duymadığını düşündü. Ancak, parmağındaki elmas yüzüğü gördüğünde duyduğu korkunun da gerçek olduğunu anladı.

□Kahretsin□ dedi yüzünü buruşturarak.

□Sabaha başlamanın yeni bir yolu mu bu?□ Patrick□in sesi mutfaktan geliyordu. Birkaç saniye

sonra elinde dumanları tüten bir fincan kahveyle yatak odasının kapısında belirdi.

Ferris karşısındaki görüntülerden hangisinin kendisini daha çok etkilediğine karar veremiyordu. Her zamanki siyah giysileri içindeki Blackheart mı, yoksa ancak onun yapabileceği mis kokulu kahve mi? Bu kahveyi de en az genç adamı özlediği kadar özlemişti.

□Eğer o kahve benim içinse buraya getir□ diye homurdandı Ferris. Bir yandan da durmadan parmağındaki yüzüğü çekiştiriyordu. □Yoksa çek git.□

□Kahveyi sana getirdim.□ Genç adam elindeki fincanı hiç sarsmadan yatağın kenarına oturdu. □Sakin bana yataktan kalkmamı söyleme. Ben burada oturmadığım sürece sen de kahveni alamazsın.□

□Sen söz konusu olduğunda çok aptalca davranıyor olabilirim Blackheart, ama fiyatım bir fincan kahveden biraz daha yüksektir.□

□Ama benim kahvemın fiyatı da yüksektir□ dedi genç adam. □Kızma Francesca. Ben sadece burada oturmak istiyorum, sana bir şey yapacak değilim. Şu yüzükle oynamayı bırak da kahveni içip beni dinle.□

Ferris fincanını alıp dumanları tüten kahvenin kokusunu içine çekti. □İşte benim başım da hep bu yüzden derde giriyor. Seni dinlemekten. Sen çok oyuncu bir adamsın Blackheart.□

□Bana güvenmediğini biliyorum Francesca. Bunu bana mümkün olan her yolla gösterdin. Ancak şu anda umurumda bile değil bu. Güvensizlik senin sorunun benim değil.□

□Öyle mi?□ Genç kadın bunu buz gibi bir sesle söylemişti, ama Blackheart aldırmadan devam etti.

□Bunu sadece bir kez söyleyeceğim Francesca, sonra bu konuyu bırakacağız. Senin güvenmediğin kişi ben değilim. Sen kendine güvenmiyorsun. Bana aşık olmaktan, kendini kaybetmekten korkuyorsun. Bu yüzden de sürekli bahaneler uyduruyorsun. Aslında kalbini dinlesen bana güvenebileceğinin farkındasın. Seni sevdiğimi, senin de beni sevdiğini ve bu sevgi olduğu sürece her şeyin üstesinden gelebileceğimizi biliyorsun. Ama sen kalbini dinlemediğin sürece biz böyle boşuna zaman harcayacağız. Ayrıca, şu anda kafamda çok daha önemli işler var. Senin nevrozun bekleyebilir.□

Bu konuşma sırasında Ferris□ın içi karmakarışık duygularla dolmuştu. Bir anda elindeki kahveyi Blackheart□ın başından aşağı dökmeyi düşündüyse de, kahve o an daha değerli görüldüğü için bundan vazgeçti. Kahveyi içip bitirdikten sonra fincanı yatağın altına itti ve başını çevirip genç adama baktı. □Pekala. O zaman önemli şeylerden söz edelim. Mesela□□

□Başka şeylerden söz etmeden önce elindeki şu yüzükle oynamayı bırak□ dedi Blackheart onun sözünü keserek. □Bu kadar kurabiye yemeseydin, şimdiye kadar çoktan parmağından düşmüş olurdu zaten.□

□O kurabiyeleri bana sen yolluyordun!□ diye bağırdı Ferris bir anda kontrolünü yitirerek.

□Çünkü çok zayıflıyordun. Benim yüzümden yemeden içmeden kesilmiştin herhalde. Seni şişmanlatmamın iyi olacağını düşündüm.□ Ferris daha ne olduğunu anlayamadan genç adam onun yanına uzanıp ellerini onun beline koydu. □Bilmem, belki bir iki kurabiye daha yiyebilirsin. Birkaç kilo şişmanladığın zaman hoşuma gidiyorsun.□

□Git boş kendini Blackheart.□ Ferris onu itmeye çalıştı, ama bunu pek de isteyerek yapmadığının ikisi de farkındaydı.

İşte bende tam bu etkiyi bırakıyorsun dedi genç adam onun dudaklarına eğilirken. Ve onu yastıklara doğru iterek büyük bir ihtiras ve açlıkla uzun uzun öptü. Çok geçmeden Ferris de daha fazla dayanamayarak onun bu ateşli öpüşlerine tüm vücuduyla karşılık vermeye başlamıştı. Elleri heyecanla onun güçlü sırtında dolaşüyor, bedeni adeta kendiliğinden ona doğru yaklaşıyordu.

Ama bu zevkli an o kadar uzun sürmedi. Ferris kendini toparlayarak üzerinden itti genç adamı. Blackheart bir süre sırtüstü yattı öylece. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Sonra başını çevirip hala alev alev yana gözlerle Ferris'e alaycı bir bakış fırlattı. Denediğim için beni suçlayamazsın. Yo, belki de suçlarsın. Yapsam da yapmasam da beni her türlü şeyden ötürü suçlamak konusunda büyük bir yeteneğin var senin.

Yaptın mı?

Neyi?

Madrid, Paris ve Lizbon'daki o hırsızlıkları. Kanunları çiğneyip polise yalan söyledin mi?

Blackheart hiçbir şey söylemedi. Yüzünde hiçbir ifade yoktu; ne arzu, ne öfke, ne de herhangi bir duygu.

Lütfen cevap ver bana. Ferris sesinin titrediğini fark etti. Bu belirsizliğe dayanamıyorum. Bana gerçeği anlat.

Gerçek sendeki belirsizliği sona erdirmeyecektir, Francesca. Blackheart doğruldu ve ondan hem fiziksel, hem ruhsal hem de duygusal olarak uzaklaştı. Biraz daha kahve ister misin?

Ben cevap istiyorum.

Cevapları kendin bulacaksın. Genç adamın sesi Ferris'in şimdiye kadar hiç duymadığı kadar soğuktu. Çok ileri gittiğinin farkındaydı genç kadın. Artık geri dönüş yoktu.

Pekala diye düşündü görünmez silahlarını tekrar kuşanarak. Her şeye dayanabilirim ben her şeye.

Buraya bana kahve yapmaya mı, yoksa beni kızdırmaya mı geldin? diye sordu. Yoksa istediğin başka bir şey mi vardı?

Blackheart kapıda durup ona baktığında yüzünde yine o alaycı ifade belirmişti. İsteddiğim şeyin ne olduğunu açıkça gösterdim sanırım.

Kes artık!

Genç adam omuzlarını silktiler. Pekala. Evet senden istediğim bir şey var. Eski günlerimizin hatırına bana küçük bir yardım yapmanı istiyorum. Bana küçük bir iyilik yapacak kadar kibar davranırsın herhalde.

Küçük bir iyilik mi? Pekala, Blackheart. Eski günlerimizin hatırına sana küçük bir iyilik yapacağım. Ne istiyorsun?

genç adamın dudaklarında masum bir gülümseme belirdi. Benimle birlikte biraz çatılarda dolaşıp evlere gireceksin diye karşılık verdi. Ben başka ne isteyebilirim ki?

Marco karavandan çıktıktan sonra güçlükle yataktan kalktı Dany. Her yanı sızlıyordu. Çok aptalca davranmıştı. Böyle acımasız bir hayvanı kızdırıp tahrik etmemesi gerektiğini hala öğrenememiş miydi?

Etraftaki eşyalara tutuna tutuna banyoya gitti. Aynaya bakmaya cesaret edemiyordu. Uzun uzun duş alıp çıktıktan sonra saçlarını kuruturken aynadaki yüzünü gördü. Korkunç görünüyordu.

Çenesi Marco'nun yumruklarıyla yaralanmış, gözü mosmor olmuştu. Bu izleri kapatmak için yüzüne bir ton boya sürmesi gerekecekti.

Uzun bir süre öylece durup aynada kendini seyretti. Nasıl bir işe bulaşmıştı böyle? Şimdi aptallığının bedelini işte böyle ödüyordu. Uzun zamandır ilk defa yanaklarından aşağı göz yaşlarının süzüldüğünü gördü.

Büyük bir özenle makyaj yaptıktan sonra bile meraklı gözlerden kaçınması gerektiğini biliyordu, özellikle de Stephen McNab'inkilerden. Ona güvenebileceğini sanmakla ne büyük aptallık etmişti! Stephen McNab bir kanun adamıydı ve uzun süreden beri bulaştığı işleri bilse onu doğruca hapse gönderirdi. Hayır. Güvenebileceği, yardım umabileceği kimse yoktu. Kendi başının çaresine bakması gerekiyordu.

Çok dikkatli olması gerekiyordu. Beş gün sonra özgür olacaktı. Bu arada dışarıya pırl pırl parlayan güneşe çıkıp kimsenin kendisine yakından bakmaması için dua etmesi gerekiyordu. Kartal gözlü Stephen McNab'la karşılaşmamaya da dikkat etmeliydi.

"Bunu yapmak istemiyorum" dedi Ferris.

Regina'nın konağının batı yakasındaki ağaçların arasında duruyorlardı. Ve eski nişanlısı başını kaldırmış yukarılara, çok yukarılara, evin dört kat üstündeki çatıya bakıyordu.

"O zaman neden geldin?" Blackheart dönüp ona bakmamıştı bile.

"Örümcek adam gibi bu binaya tırmanmamı mı bekliyorsun?" diye sordu Ferris. Buraya sadece Blackheart istediği için geldiğini biliyor ve bu yüzden kendi kendine öfkeleniyordu.

"Ben sadece beni izlemeni istiyorum sevgilim. İkimiz bu eve girebilirsek o zaman güvenlik önlemleri yeterli değil demektir."

"Blackheart"

"Peşimden gel sevgilim." Genç adam onun karşı çıkmasına bile fırsat vermeden önündeki ilk ağacın dalına tutunup tırmanmaya başladı. "Tabii eğer korkuyorsan o başka."

"Ben böyle şeyler için fazla yaşlıyım" dedi genç kadın başını kaldırıp Blackheart'ın ağacın dalları arasında kaybolmasını izlerken.

"Ben senden daha yaşlıyım. Unuttun mu?" Genç adamın sesi gittikçe uzaklaşıyordu. "Acele etmezsen yukarı ulaştığında nereye gideceğini bilemezsin."

"Duraksayan kaybeder" diye uyardı Ferris kendini ve ilk dala uzandı. Blackheart kadar uzun ve çevik olmadığı için oldukça zorlanmıştı. Etrafta onları gören birileri olmadığı için seviniyordu.

"Orada mısın?" diye seslendi. "Geliyorum."

"Biliyorum" dedi Blackheart. "Bekliyorum."

□Biliyorum□ diye söylendi Ferris kendini yukarı çekmeye çalışırken. Bir yandan da bu kadar çok kurabiye yediği için kendi kendine lanet yağıdırıyordu.

Genç adam bekliyordu onu tamam. Ama kalın dallı meşe ağacında değil, üçüncü kattaki balkondaydı ve ağaçla arasında büyük bir boşluk vardı. □Oraya nasıl geçtin?□ diye sordu Ferris korkuyla.

□Atladım.□ Blackheart eğilerek elini uzattı ona. Ancak Ferris onun elini tutamayacak kadar uzaktaydı.

□Unut bu işi□ dedi genç kadın. □Ben aşağı iniyorum.□

□Aşağı inmek için yere bakmak zorundasın ve bunu hiç tavsiye etmem.□

Ferris onun haklı olduğunu biliyordu. □Sanırım ben burada kalsam daha iyi olacak. Sen de işini bitirince gidip itfaiyeyi çağırırsın□ dedi tutunduğu dala daha sıkı sarılarak.

□Saçmalama Francesca□ dedi genç adam sert bir sesle. □Gel buraya.□ Blackheart iyice öne doğru eğildi. Neredeyse tutacaktı onun elini. □Senin düşmene asla izin vermem. Hiç değilse bu kadarcık güven bana.□

□Sana güvenmiyorum Patrick. Bu konuda anlaşmıştık sanırım.□ Genç kadın yavaşça bir elini uzatıp onun avucunun içine koydu.

□Hadi atla□ dedi genç adam.

Ferris gözlerini kapatıp atlamaktan başka şansı olmadığını biliyordu. Sonunda cesaretini toplayıp atladı. Gözlerini açtığıında balkonda Blackheart□in kollarının arasında duruyordu.

Genç kadın hemen onu itip üzerindeki yaprakları temizlemeye başladı. □Pekala□ dedi sakın görünmeye çalışarak. □Bu oldukça basitti.□

Blackheart onun yalan söylediğini anlamışçasına gülümsedi. □Bundan sonraki bölüm daha da kolay.□

□Eve girip merdivenlerden çıkacağız, öyle değil mi?□

□Hayır. Evin dışından çatıya tırmanıp çatı katından eve gireceğiz.□

□Bunu asla yapamam!□ Ferris kapıya doğru yürümeye başlamıştı bile.

Blackheart onu kolundan tutup kendine çevirdi. □Şimdi korkup kaçma Francesca. Seninle bir anlaşma yapalım. Daha fazla sızlanmadan bu işi bitirirsen seni bırakacağım.□

□Yani dönüşte merdivenlerden inebilecek miyim?□ Ferris onun ne demek istediğini tam olarak anlayamamıştı.

□Hayır. Seni tamamen bırakacağım. Artık ne gizlice evine girecek ne de küçük hediyeler bırakacağım. Bu işi yapacak kadar cesaretli olduğunu kanıtlarsan yaşamının geri kalan bölümünü tek başına sürdürebileceğine güvenebilirsin.□

Genç kadın bir süre hiçbir şey söylemeden ona baktı. İsteddiği buydu, değil mi? □Pekala□ dedi nefes nefese. □Anlaştık.□

Blackheart hafifçe gülümsedi. □Anlaşacağımızı biliyordum. Sen önden git.□ Balkonun kenarını

işaret ediyordu.

Ferris kuşkuyla onun gösterdiği yere baktı. □Neden sen önden gitmiyorsun?□

□Düşecek olursan, seni tutabilirim diye düşünmüştüm.□

□Senden nefret ediyorum Patrick. Bunu biliyorsun, öyle değil mi?□ diye sordu genç kadın tırmanmaya başlarken.

□Biliyorum sevgilim.□ Blackheart hemen onun arkasından tırmanmaya başlamıştı.

Soğuk taşların terli ellerinin altından kaydığını hissedebiliyordu Ferris. Genç kadın beynini otomatik pilota bağlayıp tırmanmaya devam etti.

Hemen arkasından Blackheart□ın geldiğini biliyordu. Yarı yola geldiğinde düşmeyeceğini anladı. Blackheart buna asla izin vermezdi. Genç kadın duyduğu bu yeni güvenle daha hızlı tırmanmaya başladı.

Sonunda çatıya çıktığında rahat bir nefes aldı. Blackheart da birkaç saniye sonra yanına gelmişti.

□Başardın işte□ dedi genç adam. Gözleri Ferris2'in anlamadığı bir ifadeyle parlıyordu.

□Evet başardım. Peki bunu neden yaptım?□

□Seni rahat bırakmamı sağlamak için olduğunu sanıyordum.□

□Ben bundan söz etmiyorum. Bana bunu neden yaptırdın? Başka yalan istemiyorum Patrick. Bana doğruyu söyle.□

□Seninle yalnız kalmak istediğim için mi dersin?□

□Hayır.□

□Tırmanırken düşüp benim küçük sırrımla birlikte mezarı boylayacağını düşündüğüm için mi acaba?□

□Hayır.□

□Her şeye rağmen bana güvendiğini göstermek için mi yoksa?□

□Tamam işte bu□ dedi Ferris. □Ama buraya tırmanırsam, beni bırakacağını söylemiştin.□

Blackheart hınzırca gülümsedi. □Francesca, sevgilim□ dedi yavaşça. □Yalan söyledim.□

Konu Başlığı: Ynt: ŞÜPHE / Anne Stuart

Gönderen: şirin üzerinde Ağustos 23, 2007, 09:57:56 ÖS

BÖLÜM ON İKİ

□Otuz Dokuz Basamak□
(Lime Grove 1935)

Blackheart'ın haklı çıkması genç kadının hiç hoşuna gitmemiştir. Bu adama güveniyordu; şu son birkaç haftadır bu önemli gerçeği unutmuştu sadece. Ona hayatını, aşkını emanet edebilecek kadar güveniyor, ama bu gerçekle birlikte nasıl yaşayacağını bilmiyordu.

Tavanarasının tozlu zeminine indi genç kadın yavaşça. Odanın bir yanında bilim-kurgu filmlerine benzeyen bir takım ışıklar vardı. "Nedir bu?" diye sordu Ferris.

"Van Gogh için kurulan güvenlik sistemi." Blackheart sadece bakıyordu.

"Çok etkileyici görünüyor."

"İnan bana, etkileyici filan değil kararlı bir yeniyetmeyi bile durduramaz bu. Her şeyden önemlisi, tam üç kişide bu sistemin anahtarı var, bu da iki kişi fazla demektir. Ayrıca, bu teknoloji de eskidi. Bu sistem yıllar önce kullanılmaya başlanmıştı."

"Şu üç anahtar kimde?"

"Biri Regina'da, diğeri Phillip'de" dedi Blackheart dikkatle etrafı araştırarak.

"Üçüncünün kimde olduğunu sormama gerek var mı?"

"Hayır. Anahtar kullanmadan bu sistemi daha çabuk geçebilirim, ama haklısın, bende de bir anahtar var. Bu sistemi yıllar önce ben kurmuştum."

"Modası geçmiş bir sistem mi kurdun yani?"

"O zaman modası geçmemiştir" diye cevap verdi genç adam sabırla.

"Buraya neden çıktık Blackheart?"

"Sana söyledim" güvenliği kontrol ediyoruz. Biz sadece beş altı gün daha endişeleneceğiz, daha sonra bu Nelbert'in sorunu olacak. Bu arada bir şey olmasını istemiyorum." Odanın diğer ucunda bir sıra kapı vardı. Blackheart bunları teker teker açmaya başladı. İçlerinde seki elbiselerin, büyük kutuların bulunduğu dolapların kapılarıydı bunlar.

Ferris ona doğru yaklaştı. Dolapların birinin içindeki mavi elbise onu çekiyordu sanki. Genç kadın elini dolaptaki eski elbiselerin, geceliklerin üzerinde dolaştırdı. Bunlar ta bu yüzyılın başından kalma giyecekler olmalıydı.

Arkasına döndüğünde Blackheart'ın yüzünde garip bir ifadeyle kendisini izlediğini gördü genç kadın. Blackheart hiçbir şey söylemeden giderek yaklaşıyordu. Ferris ne beklediğini bilmiyordu, ama kendini savunmak istercesine ellerini öne doğru uzattı.

"Dolaba gir" diye emretti Blackheart.

"Blackheart bu ne yeri, ne de zamanı"

"Biri geliyor, aptal. Gir dolaba." Genç adam onun bir kez daha karşı çıkmasını beklemeden kolundan tuttuğu gibi dolaba, eski elbiselerin arasına sokup, kapıyı arkalarından sıkıca kapattı.

Ferris önce inanmadı ona, ama sonra kendisi de yaklaşan bir takım sesler duydu. Genç kadının kulakları Blackheart'ın kükremesi kadar iyi değildi, ama odaya üç kişinin girdiğini tahmin ediyordu. "Gördüğünüz gibi" dedi Jeff Nelbert'in kalın sesi. "Bu güvenlik sistemi çok gülünç. Müzede "Sümbüller" için hazırladığım sistemle karşılaştırılmaz bile, ama tabii Blackheart işe arka kapıdan

girmiştir. Kimse onun benim kadar deneyimli olmasını bekleyemez.□

Blackheart□ın homurdanmasını sadece Ferris duymuştu. Genç kadın ağzını onun omzuna dayayarak hafifçe güldü. Aslında onun bir an önce kendisinden uzaklaşmasını istiyordu. Bir yandan da bu dolapta John Patrick Blackheart□ın çekici kokusunu duymadan nefes alabileceği bir yer olmasını umuyordu.

Genç adamın dudakları Ferris□ın kulaklarının çevresinde dolaşıyordu. Bu arada bir de elini uzatıp saçlarını tutan tokayı çözdü. Tüm bunları yaparken dikkati dışarıdaki konuşmadaydı.

□Blackheart□ın bu tabloyu çalmaya çalışacağını nereden çıkardın?□ Stephen McNab□ın boğuk sesiyle bu. Blackheart□ın vücudu şaşkınlıktan gerildiyse de, bu durum dudaklarının genç kadının kulaklarında dolaşmasını engellemedi.

Ferris okşanmaktan hoşlanan bir kedi gibi iyice sokulmuştu ona. Teni birden alev alev yanmaya başlamıştı. Dışarıdaki insanların bir an önce gidip onu sevdiği adamla baş başa bırakmalarını istiyordu.

□Bu onun tek şansı□ diye yanıtladı Nelbert. □Tablo buradan çıkıp da müzeye yani benim kontrolüm altına girdikten sonra ona el süremeyeceğini biliyor. Hızlı davranması gerek ve sirki de kendi pis işini örtbas etmek için kullanacak.□

□Olabilir□ dedi McNab. □Buna inanmak isterdim, ama Blackheart şimdiye kadar hiç sanat eseri çalmadı. Bunca yıldan sonra mesleki geleneğini değiştireceğine inanmak çok güç.□

□Daha önce hiç sanat eseri çalmadığını nereden biliyorsunuz? O mücevher soygunlarında bile hırsızın Blackheart olduğunu ortaya çıkaramamışlardı. Belki Avrupa□daki soygunların yarısından o sorumlu da İnterpol□deki aptalların bundan haberi yok.□

□Olabilir.□ McNab□ın ikna olmadığı anlaşılıyordu. Ferris bundan emindi. Dedektif Nelbert□ten de pek hoşlanmamış gibi görünüyordu. Ama zaten Nelbert□ten kim hoşlanırdı ki? Genç kadın daha fazla düşünemedi. Blackheart□ın elleri bluzunun altına kaymıştı çünkü. □Kontrol etmekten bir zarar gelmez nasıl olsa.□

Blackheart□ın dudakları hala genç kadının kulaklarındaydı. □Burası çok sıcak□ diye fısıldadı önlerindeki ipek gelinliği aşmayacak kadar alçak bir sesle. □Kulak memelerin neden bu kadar sert?□

Ferris ona bakmak için başını çevirdiğinde genç adamın dudakları onunkileri yakaladı. Blackheart onu ateşli bir şekilde öpüyordu, ama dikkatinin hala dışarıdaki konuşmada olduğu belliydi. Ferris bunu biliyor ve bundan nefret ediyordu. Yine de bedenini onunkine yapıştırarak ona karşılık verdi.

□Bakin teğmen□□ Dışarıdan gelen bu üçüncü ses o kadar şaşırtıcıydı ki, Blackheart onu öpmeyi bırakıp dinlemeye koyuldu. □Dikkat edilmesi gereken bir şey olduğunu düşünmeseydik zamanımızı harcamazdık. Polislerin ne kadar düşük ücret aldıklarının farkındayım. Ama ben sadece annemin güvenliğini düşünüyorum.□

□Neden annenizin tehlikede olduğunu düşünüyorsunuz?□ diye sordu McNab inatla. Ferris bu polise karşı içinde uyanan duyguların birkaç derece ısındığını fark etti. □Blackheart şimdiye kadar kimseye saldırmamıştır. Mücevher hırsızları bunu asla yapmaz zaten. Size tekrar söylüyorum, Blackheart bunca zaman sonra değişmeyecektir.□

□Bu inancınız uğruna mesleğinizi tehlikeye atmak mı istiyorsunuz?□ diye sordu Phillip Merriam ısrarla. □Ve tabii annemin güvenliğini de?□

□Ben kimsenin güvenliğini tehlikeye atmak istemem□ dedi McNab uzun bir sessizlikten sonra. □Belki de haklısınızdır. □Sümbüller□ gibi bir tablo sadece bir sanat eseri değil, insana hayatının soygununu yapması için verilmiş bir fırsat da. Merak etmeyin□ gözüm üzerinde olacak.□

□Benim de tel istediğim bu teğmen□ dedi Phillip yumuşak bir sesle. □Tek istediğim bu.□

Blackheart ve Ferris sessizce beklediler. Uzaklaşan ayak sesleri ve tavanarasındaki demir kapının kapandığını duyduktan sonra orada yalnız olduklarından emindiler.

Blackheart her zamanki gibi hemen ona doğru uzandı ama Ferris bu kez onu itip elbiselerin arasından dışarı çıktı. □Neler oluyor?□ diye sordu alçak sekse.

Genç adam omuzlarını silkti. □Sanırım bir tablo hırsızı olacağım. Ama bu kez McNab beni yakalayacak. Peki sen ne düşünüyorsun?□

□Bence sana bir oyun hazırlıyorlar.□

Blackheart□ın yüzü tatlı bir gülümsemeyle aydınlandı. □Demek bana güveniyorsun Francesca.□

□Hayır güvenmiyorum. Ben sadece McNab□le aynı fikirdeyim. Bunca zaman sonra tablo çalmaya başlayacağını hiç sanmıyorum.□ Genç kadın bir an düşündü. □Benim tek anlamadığım, Phillip□in neden senin Regina□yı soyacağını düşündüğü. Oysa o hep çok mantıklı davranır.□

□Öyle mi? Belki de aklında başka bir şey vardır.□

□Demek istediğin buya eğer, benim peşimde olduğunu hiç sanmıyorum. Nişanlılığımız konusunda çok anlayışlı davranmıştı.□

□Hangi nişanlılık? Seninkiyle onun ki mi, yoksa seninkiyle benim ki mi?□

□Saçmalama. Onun kiyle benim ki tabii. Beni kıskandığını hiç sanmıyorum, özellikle de seninle aramızda hiçbir şey kalmadıktan sonra.□

□Hiçbir şey kalmadı mı? Peki o zaman dolapta ne yapıyordun öyle?□

Ferris odadaki gölgelerin yanaklarında yükselen kızarıklığı gizlemesi için dua ediyordu. □Seni öpüyordum□ dedi basitçe. □Küçük kapalı alanlar beni böyle yapar.□

Blackheart neşeli bir kahkaha attı. □Bunu aklımdan çıkartmayacağım. Phillip□in niyeti intikam almak değilse neden beni tuzağa düşürmeye çalışıyor ve neden bu iş için Nelbert□i kullanıyor?□

□Bunun nedeni ortada. Nelbert senin en büyük rakibin. Blackheart ve Ortakları□nı hep kıskanmıştır o.□ Ferris genç adamın daha fazla kuşkulanasını istemiyordu. □Zaten bunların ne önemi var ki? Nasılsa □Sümbüller□i çalıp satacak değilsin. O üç işbirliğinin ne yapmaya çalıştıklarını düşünmene gerek yok. Onlar Van Gogh□la uğraşırken sen rahatına bak.□

□Pekala.□ Blackheart pek ikna olmuş gibi görünmüyordu. □Tekrar çatıdan dönmek mi istersin, yoksa merdivenleri mi tercih edersin?□

□Eve girersek onlarla karşılaşmaz mıyız?□

□Karşılaşabiliriz. Bunun bir önemi var mı?□

□Hiç önemi yok. Ne aşk ne de para için o çatıdan geçmeyeceğim bir daha.□

□Tamam, o zaman merdivenlerden iniyoruz□ dedi Blackheart. □Zaten Regina□nın da yaptığımızdan haberi var.□ Genç adam gidip kapıyı açtı. Dışarıda kimse yoktu. Aşağıdaki koridora ve □Sümbüller□e inen merdivenler bomboştu.

□Phillip□ten hoşlanmıyorsun öyle değil mi?□ diye sordu Ferris merakla. □Eskiden arkadaş olduğunuzu sanıyordum.□

□Sadece tanışıyorduk□ diye düzeltti Blackheart ve kapıyı arkalarından kapadı. □Böyle nazik ilişkiler kıskançlık karşısında çabucak yıkılırlar. O adamın sana dokunduğunu ilk gördüğümde bile onu öldürmek istedim.□

Bu vahşice sözler Ferris□in içinde bir ateş yakmamalıydı belki ama yaktı. Genç kadın birden durup ona doğru döndü. □Beni o kadar çok mu istiyordun gerçekten?□

Blackheart elini uzattı. Genç kadın onun gözlerindeki parıltılara bakarak hipnotize olmuştu adeta, yerinden kıpırdıyamıyordu. □İstiyordum□ diye mırıldandı genç adam boğuk, sıcak bir sesle. □Hala istiyorum.□ Parmakları yavaşça genç kadının yanaklarına dokundu. Bu dokunuş Ferris□in içini ısıtmıştı bir anda.

□Patrick□ diye fisıldadı o da aynı boğuk ve sıcak sesle. □Ben□□

□Sizin burada olduğunuzu bilmiyordum.□ Phillip□in sesi aralarındaki büyüyü bozmuştu bir anda.

Blackheart başını kaldırıp buz gibi gözlerle ona baktı. □Bilmen gerekmiyordu zaten.□

Phillip tam bir politikacıya yaraşır şekilde davranarak pışkin bir kahkaha attı. □Sizin dargın olduğunuzu sanıyordum. Yeniden birleşmeniz için bir umut var mı? Bu annemi çok mutlu ederdi doğrusu.□

Senatörün sesinde az da olsa bir öfke ifadesi vardı. Ferris bir şey söylemek için ağzını açtı, ama Blackheart elini tutup hafifçe sıkarak susturdu onu.

□Hayır□ dedi genç adam soğuk bir sesle. □Ferris sadece evdeki güvenlik sitemini kontrol etmeme yardımcı oluyordu.□

Phillip□in mavi gözlerinde bir ışık yanıp söndü. □Buna gerek olduğunu hiç sanmıyorum. Annem mücevherlerini yıllar önce elden çıkardı. Burada kimsenin isteyebileceği bir şey yok.□

□Van Gogh dışında□ diye mırıldandı Blackheart.

□Van Gogh dışında. Ama sanat eserleri senin ilgi alanına girmiyor, öyle değil mi Blackheart? Seni çekenler parlak değerli taşlar.□

□Ah, bilmiyorum, Senatör. İnsan katı kurallara bağlanmamalı bence. Bir anlık öfke, bir anlık taşkınlık insanın hayatı boyunca uyduğu kuralları yıkabiliyor. Öyle değil mi?□ Ferris bu iki adam arasında bir şeyler olduğunu anlamıştı. Ne olduğunu bilmiyordu, ama bu durumdan hiç hoşlanmamıştı.

□Sen söyle Patrick□ dedi Phillip her zamanki gibi soğukkanlılığını koruyarak. □Kuralları yıkmakta usta olan sensin□ ve tabii kanunları.□

□Belki. Belki de değilimdir. Annen nerede?□

□Ne o? Yoksa beni şikayet mi edeceksin?□

□Siz neden bahsediyorsunuz?□ Ferris daha fazla dayanamamıştı. Elini Blackheart□ın elinden çekip birkaç basamak aşağıya Phillip□in karşısına indi.

□Küçük kafasını böyle işlere yormamasını söyle ona□ diye önerdi Blackheart. □Sana vereceği karşılığı duymak çok eğlenceli olur doğrusu.□

Phillip elini uzattı ve büyük bir rastlantı sonucu az önce Blackheart□ın dokunmuş olduğu noktaya dokundu. □Ben asla böyle bir şey söylemem□ diye mırıldandı. □Ferris□le ikimiz birbirimizi anlardık. Aramızda karşılıklı saygı ve sevgiye dayanan medeni bir ilişki vardı. Aynı şeyi tekrar yaşayabiliriz.□

Phillip□in dokunuşu Blackheart□ın bıraktığı sıcaklığı yok etmişti. Genç kadın güçlükle yutkundu ve Blackheart□a doğru bir adım geri gitti. □Çok tatlısın□ dedi doğru sözcükleri bulmaya çalışarak. □Ama sanırım sen benim için fazla iyisin.□

Blackheart alaycı bir kahkaha attı. □Altın senatörüne o kadar da güvenme tatlım.□

Phillip onu duymamazlıktan geldi. □Özür dilerim□ diye mırıldanırken bakışlarını bir kez daha Blackheart□a çevirdi. □Anneme onu aradığınızı söylerim.□

Senatör gözden kaybolduktan sonra genç adama döndü Ferris. □Bu kadar alçakça davranmak zorunda mıydın?□ diye sordu öfkeyle.

□Özür dilerim sevgilim. Ama bizim aramızda karşılıklı sevgi ve saygıya dayanan medeni bir ilişki yok. Biz bu konuda daha sertiz, öyle değil mi?□

□Yapma Blackheart.□ Ama genç kadın bu sözleri onun dudaklarında söyleyebilmişti ancak. Blackheart□ın hareketleri sözlerini doğruluyordu. Ne onun öpüşünde ne de Ferris□in verdiği karşılıklı medeni denebilecek hiçbir şey yoktu.

Ancak genç kadın bu kez duraksamayıp onu var gücüyle iterek mermer merdivenlerden aşağı koşmaya başladı.

Blackheart onun arkasından baktı bir süre. □Kaç Francesca□ diye fısıldadı. □Kendinden kaçamazsın.□ Sonra ısıklık çalmaya başlayarak sevdiği kadının arkasından yavaş yavaş inmeye başladı basamakları.

Dany gün boyunca idare etmişti. Mecbur kalmadıkça karavandan çıkmamış, çıktığı zaman da başını öne eğerek dolaşmış ve hep gölge yerleri seçmişti.

Birkaç meraklı gözle de karşılaşmıştı tabii. Ama her şeyi bilecek kadar uzun bir süredir yanlarında çalışan yaşlı palyaço Rocco karavanın önünde bekleyerek kimseyi içeri sokmamış, ona kahve ve kurabiye getirmişti. Rocco akşam yemeği için oradan ayrılmasaydı Dany bu günü sağ salim atlatmış olacaktı.

Saat beş buçukta sadık Rocco karavanın önünde olmadığı için Stephen McNab□in başını içeri uzatmasını engelleyecek kimse de olmamıştı.

Dedektif daha kötü bir anı seçemezdi. Dany tüm ışıkları kapamış, bir kenara çekilmiş ağlıyordu. Baş, kaburgaları ağrıyor, şiş yüzü alev alev yanıyordu. Kendini yapayalnız hissediyordu.

McNab'ın kapıda belirmediğini görünce hiç kıpırdamadan durdu. Belki dedektif onu görmez ve çeker giderdi. Ama McNab ışıkları açıp şaşkın gözlerle Dany'ye baktı.

□Sana ne oldu böyle?□

Konu Başlığı: Ynt: ŞÜPHE / Anne Stuart
Gönderen: şirin üzerinde Ağustos 24, 2007, 09:24:51 ÖS

BÖLÜM ON ÜÇ

□Bir Kadın Kayboldu□
(Lime Grove 1938)

□Git buradan□ dedi Dany yüzünü çevirerek. Ama McNab onu dinlemeden içeri girip kapıyı arkasından kapadı.

Dany'nin yüzünü görünce nefesi kesilmişti McNab'ın. □Porcini mi?□

□Düştüm□ dedi Dany. Rocco'ya da aynı yalanı söylemişti. □Eski bir akrobatik hareketi çalışıyordum. Sirk insanlarını bilirsin□ Böyle yaralar işimizin bir parçasıdır.□

□Peki sirkte çalışanların hepsi yaralanınca böyle oturup ağlarlar mı?□ McNab'ın sesi ellerinin tam tersine çok sertti.

□Düştüm teğmen.□

□Stephen□ diye düzeltti dedektif. □Porcini'nin yumruklarının üzerine düşmüş olmalısın. Karılarını dövenleri tutuklarız biz bu ülkede, Dany.□

□Amerikan kanunları hakkında pek bilgim yok, ama ben şikayette bulunmadıkça onu tutuklayamazsınız herhalde. Ve benim de bunu yapmaya hiç niyetim yok.□

Dany şu anda kendini daha sakin hissediyordu. Birkaç dakika önce az kalsın her şeyi mahvedecekti. Aslında şu anda tek isteği, başını Stephen'ın geniş omuzlarına yaslayıp ona her şeyi anlatmaktı. Ama böyle yaparsa kendisinin de hapse gireceğini biliyordu.

□Ama neden? Onu bu kadar çok mu seviyorsun?□

□Ondan nefret ediyorum.□

□O zaman neden terk etmiyorsun onu? Neden boşanmıyorsun? Mahkeme kararıyla onu senden uzak tutabiliriz. Onun gibi bir vahşiyle birlikte yaşamak zorunda değilsin.□

□Ondan boşanamam□ dedi Dany. □Biz evli değiliz.□

Stephen'ın tepkisine hazır değildi genç kadın. Onun öfkelenmesini beklerken, adamın yüzüne yayılan gülümsemeyi görünce oldukça şaşmıştı. □Bu her şeyi kolaylaştırıyor. Eşyalarını toplama.□

□Neden?□

□Buradan gidiyoruz. En azından birkaç günlüğüne, Porcini öfkesini kontrol etmeyi başarana kadar.□

□Nereye gideceğim peki?□

□Kötü muamele gören kadınların kalması için birkaç ev var şehirde. Orada emniyette olabilirsiniz. Ama benimle gelmeni istiyorum.□

□Nereye?□ diye sordu Dany tekrar.

□Kuzeye gidebiliriz. Sakın yanlış düşüncelere kapılma. Seni yatağa atmak falan istemiyorum. Bütün bu çektiklerinden sonra ihtiyacın olan en son şey budur herhalde. Bir süre buradan ayrı kalman daha iyi olur diye düşündüm.□

□Haklısın galiba. Seninle geleceğim. Birkaç günlüğüne böylece düşünecek zamanım da olur.□

□Şikayette bulunmak istemediğinden emin misin?□

□Ben düştüm□ dedi Dany sertçe. Bu arada kapıya doğru yürümeye başlamıştı bile.

□Nasıl istersen. Yanına birkaç elbise falan almayacak mısın?□ Stephen karavanın ortasında durmuş ona bakıyordu.

□Karavanın arkasındaki römorkta hazır bir bavulum var. Gerektiğinde bulunduğum yerden hemen ayrılmak için hazır bulunmayı severim.□

□Öyle mi? Neden olduğunu merak ettim doğrusu?□

Dany bir an ona baktı. Yardım için neden baş düşmanına dönmüştü sanki? Stephen McNab şu anda onun düşmanı olduğunu bilmiyordu. Ama onunla ilgili gerçekleri öğrendiği zaman ki bunu er ya da geç öğrenecekti, nasıl bir tepki gösterecekti acaba?□

Şu anda bunları düşünmek istemiyordu Dany. Tek istediği Stephen McNab□le birlikte gün geçirmenin vereceği rahatlık ve huzurdu. □Bunun nedenini öğreneceksin□ dedi. □Er ya da geç. Marco dönmeden gidelim hadi buradan.□

□Şu arkadaşın Marco□ya birkaç çift laf etmek isterdim doğrusu□

Böyle bir karşılaşmayı düşünmek bile Dany□yi ürkütüyordu. □Aklım başıma gelmeden gidelim buradan.□

Bu söz McNab□i harekete geçirdi. □Pekala. Belki şansımız yaver gider de yolda rastlarız ona.□

Ama yolda Rocco□dan başka kimseye rastlamadılar. Yaşlı adam onların arkasından baktıktan sonra gülümseyerek çadırına gitti. Sır saklamayı bilirdi o□ Üstelik Marco Porcini□nin acı çekmesi hoşuna giderdi.

Ferris o akşam eve döndüğünde ne de ertesi sabah uyandığında Blackheart□tan bir iz bulamadı evinde. Blackheart kendisini rahat bırakınca çok daha güzel bir yaşamı olacağını sanıyordu, ama yanılmıştı besbelli. Kendisini çok yalnız hissediyordu.

Ofise gittiğinde içinden çalışma isteği gelmedi hiç. Masasındaki tüm kağıtları bir kenara itip telefonun çalmasını bekledi. Birinin kendisini aramasını bekliyordu.

Saat üç buçukta daha fazla dayanamayarak ofisten çıkıp eve gitti. Yolda bir videocuya uğrayıp üç film aldı ve evde onları seyretmeye koyuldu.

Ertesi sabah uyandığında ilk iş olarak parmağına baktı, ama yüzük yerinde değildi. Cumartesi günü yapacağı hiç iş yoktu. Yağmur yine yağmaya başlamış ve günün ortasında etrafı büyük bir karanlık kaplamıştı. Saat iki olduğunda Ferris sıkıntıdan çığlık atabilecek duruma gelmişti. Daha fazla dayanamayarak üzerine yağmurluğunu geçirip çantasını kaptı ve kendini dışarı attı. Kafasında bir tek düşünce vardı.

Dany Amerika'yı sevmişti. Küçük kulübenin penceresinin kenarına oturmuş, yağmuru seyrederken bunu düşünüyordu. Stephen onu Santa Rosa'da ormanın içinde bir kulübeye getirmişti. Suyu ve elektiriğinden başka hiçbir lüksü olmayan küçücük bir kulübeydi bu. Stephen son bir buçuk gündür ona hiç dokunmamıştı. Bir baba gibi ona bakıyor, yemeklerini pişiriyor, onun hiçbir şey yapmasına izin vermiyordu. Ama Dany daha fazlasını istiyordu içten içe. Bunun hiç de mantıklı bir istek olmadığını biliyordu, ama o güçlü ellere karşı duyduğu özlem giderek büyüyordu.

Dany tembelce ayağa kalkıp ateşe bir odun daha attı. Bu soğuk havada yapılacak en akıllıca iş, ateşin önüne kıvrılıp uyumaktı, ama Dany ne zaman akıllı davranmıştı ki?

Kulübedeki tek lavabo mutfakta olduğu için Stephen orada tıraş oluyordu. Dany hiç sesini çıkarmadan yaklaştı onun yanına. Ama Stephen onun geldiğini hissederek arkasına döndü.

Gömleği lavabonun yanındaki tezgahın üstünde duruyordu. Dany gözlerini onun göğsünden almaya çalışarak gülmüştü. "Biraz kahve yapsam iyi olur diye düşündüm" dedi. "Uykum geldi de."

"Uyumalısın" dedi Stephen gömleğine uzanırken.

"Ah Stephen" diye fısıldadı Dany dehşet içinde. "Ne oldu?"

Stephen McNab'ın harika bir gövdesi vardı. İnce ve güçlüydü; Marco'nunki gibi kas yığını değildi.

Biri Stephen McNab'e çok kötü bir şey yapmıştı.. Ama bu uzun zaman önce olmalıydı. Çünkü yara artık iyice kapanmış, sağ göğsünün altında beyaz bir çizgi halini almıştı.

"Özür dilerim" dedi Stephen gömleğini üzerine geçirip aceleyle düğmelerini iliklerken. "Pek hoş görünmediğini biliyorum."

"Hayır." Dany ne yaptığını düşünmeden uzanıp onun ellerini tuttu. "Çok acı vermiş olmalı"

"Çok uzun zaman önceydi Dany. Hiç önemi yok artık."

"Ama ölebilirdin."

"Karım da böyle düşünmüştü."

Dany bunu duymak istemiyordu. Ellerini çekip onun gömleğini iliklemesine izin verdi. "Ne oldu?"

"Daha yeni dedektif olmuştum ve pek akıllı da değildim. Yanlış insanları kendime düşman ettim ve biri bana dersimi vermek istedi. Ne yazık ki çabuk öğrenen biri değilim. Şimdi o hapiste, ben de sapasağlam hayattayım."

□Peki karına ne oldu?□

Stephen içini çekti. □Kendimi durmadan tehlikeye atıp ölümle burun buruna gelmeme seyirci kalamayacağını ve polislikle kendisi arasında seçim yapmam gerektiğini söyledi.□

□Ve?□

□Gördüğün gibi hala polisim.□

□Üzgünüm Stephen.□ Dany bunu içtenlikle söylemişti. □Onu hala özleyor musun?□

Stephen başını iki yana salladı. □Onu aylardır hatta yıllardır düşünmemiştim. Ta ki sana rastlayıncaya kadar.□

□Kahretsin□ diye düşündü Dany. □Tanrı beni cezalandırıyor. Bir hırsızın baş düşmanına aşık olmakla kalmadım, bir de ona eski karısını hatırlatıyorum.□ Güçlkle gülümseyerek geri çekildi. □Sana eski karını hatırlatacak başka birini bulman gerecek.□

□Dany□ dedi Stephen yumuşak bir sesle. □Lucille tek düşündüğü şey giyinip süslenmek olan, sorumsuz bir kadındı. Yaptığı seçimlerin sonuçlarına katlanmaktan acizdi. Ne zaman zor bir durumda olsa çareyi kaçmakta bulurdu. Bu sana benziyor mu?□

□Evet□ diye düşündü Dany çaresizlik içinde. □Ben de yaptığım seçimlerin sonuçlarına katlanmak istemiyorum. Ben mutlu olmak istiyorum.□ □O zaman neden sana onu hatırlattığımı söyledin?□

□Ben böyle bir şey söylemedim. Sadece seni görünce bir başkasını istediğimi fark ettim demek istedim. Seni şimdiye kadar hiçbir kadını, Lucille□i bile istemediğim kadar çok istiyorum Dany.□

Dany gözlerini kapayarak bir adım geri çekildi. □Bu yürümez. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun sen. bilseydin, emin ol, hiç hoşlanmazdın. Bu ilişki asla yürümez.□

Stephen hiç karşı çıkmadı bu söylediklerine sadece uzanıp lavabonun üzerindeki düğmeyi çevirerek ışığı kapadı. Oda bir anda gölgelere boğulmuştu. □Olabilir□ dedi boğuk bir sesle. □Denemeden öğrenemeyiz bunu.□

□Stephen□□

□Sana tecavüz etmedi, öyle değil mi?□ Bu bir soru değildi. Doğrulanmasını istediği bir şüpheydi sanki.

□Marco mu? Hayır. İki yıldır bana hiç dokunmadı. Dövmek dışında tabii.□

□Ben düştüğünü sanıyordum.□ Stephen yavaşça yaklaştı ve onu omuzlarından tutup kendine doğru çekti. Dany bunu yapmaması gerektiğini biliyor, ama içindeki duygulara engel olamıyordu. □Sana dokunmaktan korkuyordum□ dedi Stephen. □Beni istemeyecek kadar çok acı çektiğini düşünüyordum. Ama beni istiyorsun, öyle değil mi?□

Dany daha fazla dayanamayarak elini onun gömleğinin altına sokup o korkunç yara izine dokundu. □Evet□ diye fısıldadı istekle. □Evet.□

Blackheart□ın oturduğu sokak bomboştı. Ferris gizlice onun evine girmeyi planlıyordu.

Şu son birkaç günde aklı başına gelmişti. Avrupa□daki o soygunları yapan Blackheart değildi. Bunu

biliyor, ona güveniyordu. Ama yine de genç adam Madrid, Lizbon ve Paris'deki o soygunlarla ilgili tüm gerçekleri anlatmamıştı ona ve Ferris kafasındaki soruların cevabını bulmak için daha fazla bekleyemezdi. Blackheart'ın bir şeyleri gizlemeye çalıştığını biliyor ve bunu kimin yaptığını merak ediyordu. Genç adamın ona eskiden vermiş olduğu anahtarlarla içeri girip evin her yanını karış karış arayacaktı.

İçeri girer girmez doğruca oturma odasına gidip hemen masanın başına geçti. Çalışma masasının çekmeceleri kilitliyse kredi kartlarından birini kullanarak açabilirdi. Gözleri bir ara masanın üzerindeki fotoğrafa takıldı. Blackheart'la babası yan yana duruyorlardı.

Genç kadın tam çekmeceye uzanırken birden durdu. Haftalardır Blackheart'ı güvenilmez biri olarak suçluyordu. Kendisi bu işi yaparsa, en az onun kadar güvenilmez olmayacak mıydı? Aradığı cevaplar bu çekmeceye olsa bile bunu yapamazdı. Sonunda geri çekilerek kanepenin üzerine çöktü.

“Fikrini değiştirdiğine sevindim.” Blackheart'ın sesi yatak odasından geliyordu. “Neden geldin buraya? Aleyhime kanıt bulmak için mi?”

“Hayır” dedi Ferris. “Yalanlarıyla kimi korumaya çalıştığını öğrenmek istedim.”

Blackheart gülümseyerek baktı ona. “Git, Ferris” dedi Blackheart ona doğru yürümeye başlarken. “Yoksa burada kalman için ikna edebilirim seni.”

Ferris daha fazla oyalanmadan kaçtı oradan. Evine dönerken yarı yola gelmişti ki, Blackheart'ın masasının üzerindeki fotoğrafı hatırladı. Blackheart'ın babası, John Cyril Blackheart, diğer adıyla Seymour Bunce, çok tanıdık görünüyordu. Ancak benzediği kişi oğlu değildi. Danielle Porcini'ydi.

Konu Başlığı: Ynt: ŞÜPHE / Anne Stuart
Gönderen: şirin üzerinde Ağustos 26, 2007, 12:28:25 ÖÖ

BÖLÜM ON DÖRT

“İtiraf Ediyorum”
(Warner Brothers 1952)

Stephen derin uykundaydı. Dany ona sevgiyle baktıktan sonra ayaklarının ucuna basarak yavaşça yataktan çıkıp oturma odasına gitti. Yağmur gece durmuş, güneş doğmaya başlamıştı. Şehre inene kadar çok uzun ve soğuk bir yürüyüş olacaktı.

Son on iki saat içinde birçok kez ona gerçeği anlatmak istemişti Dany. Hayatında ilk kez kendini birine bu kadar yakın hissediyordu.

Ancak gece biterken bu duygular yok olmaya başlamıştı. Rüya bitmiş, yerini gerçekler almıştı. Bir yolunu bulup ondan ayrılması ve bunu gerçekten istediğine onu ikna etmesi gerektiğini biliyordu. Bu ilişki asla yürümezdi.

Dışarı çıktığında hafifçe titredi. Hava o kadar soğuk değildi; bu titreme ruhunun derinliklerinden geliyordu. Çamurlu yolda yürürken ayakları hemen ıslanmıştı. Dany üzerindeki kalın kazağa daha sıkı sarılarak yürümeye devam etti.

Ancak, beş dakika sonra Stephen ona yetişmişti. Arabayı onun yanında durdurup sertçe kapıyı açtı. Üzerinde sadece bir blucin ve bir kazak vardı, ayakkabısını bile giymeden çıkmıştı yola. “Gir içeri.”

“Stephen”

□Sana içeri gir dedim. Seninle ancak arabaya bindiğin zaman konuşurum.□

Dany ona daha fazla karşı çıkmaması gerektiğini anlamıştı. Sevdiği adamın öfkesi yüzünden okunuyordu. Arabaya binerken bir yandan da inanılır bir bahane bulmaya çalışıyordu.

Stephen arabayı tekrar çalıştırıp dar yolda bir U dönüşü yaptıktan sonra hızla ilerlemeye koyuldu. Kulübeyi geçip dağın tepesine ulaşmışlardı.

□Ben bir gecelik ilişkilere pek inanmam Dany□ dedi Stephen gözlerini yoldan ayırmadan.□

□Ben de öyle.□ Genç kadının sesi sadece bir fısıltı halinde çıkmıştı.

□O zaman neden? Neden kaçtın?□

□Dün gece olanlardan hoşlanmadığımı söylersem, bana inanmazdın herhalde.□

Stephen□ın kahkahasında en ufak bir neşe kırıntısı yoktu. □İnanmam tabii. Ben de oradaydım, unuttun mu? Bu sıradan bir gece değildi.□

□Seks her şey demek değildir Stephen.□

□Biz seviştik Dany. Arada büyük fark var.□ Zirveye ulaştıklarında arabayı park yerine çekti McNab. □Neler oluyor Dany? Gerçeği söyleyecek kadar güvenmiyor musun bana?□

Bu kez gülme sırası Dany□deydi, ama bunu pek beceremedi. □Güvenilmeyecek olan sen değilsin.□

□Marco yüzünden suçlu mu hissediyorsun kendini? O adam alçağın biri□ Sadakat falan hak etmez o.□

□Stephen□□

□Ona hiçbir şey borçlu değilsin. Onun yanına gitmeni istemiyorum□ çok tehlikeli biri o. Bence senin polis korumasına ihtiyacın var ve benim sana önerdiğim de bu: Yirmi dört saat karşılıksız koruma. Benim evime taşın Dany. Sana söz veriyorum asla pişman olmazsın.□

□Yapamam.□ Bu beklediğinden de kötüydü. Dany ondan uzaklaşarak kapının yanına doğru çekildi. □Geri dönmem gerek. İşim, arkadaşlarım, hepsi orada. Bu çok hoştu□□

□Hoş mu?□

□Tamam hoş değildi□ diye bağırdı Dany sonunda. □Harikaydı, hayatımda başımdan geçen en güzel şeydi. Ama bunun sonu yok! Umutsuz bir ilişki bu. Bunu o kalın kafan almıyor mu?□

Dany onu öfkelenlendirmeyi umuyordu, ama Stephen gözlerini kısmış ona bakıyordu. □Neden?□

□Geri götür beni Stephen.□

□Neden?□ diye sordu adam ısrarla. Elini uzatıp Dany□nin göz yaşlarından ıslanmış yanağını okşadı. □Bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor, Dany, ama sana aşık oluyorum. Bu ilişkinin neden umutsuz olduğunu bile söyleyemez misin bana?□

Bu bardağı taşıran son damlaydı. Hayatında ilk kez biri ona aşık olduğunu söylüyordu. Genç kadının içinde bir şeyler patladı; biraz öfke ve umut. □Çünkü ben bir hırsızım teğmen. Gerçek adım Danielle

Burce. Hayatımın son dört yılını Avrupa'da hırsızlık yaparak geçirdim. Bunlardan da öte, John Patrick Blackheart'ın kız kardeşiyim ben. Bunları söyledikten sonra gözlerini kapayıp arkasına yaslandı ve derin bir nefes aldı. Arabaya derin bir sessizlik çökmüştü.

Bir süre sonra bu sessizliğe dayanamaz hale geldi Dany. İnce bileklerini Stephen'a doğru uzattı. Kelepçeler nerede teğmen? Sana karşı koymayacağım.

Ancak bileklerine kapanan soğuk metaller değil, Stephen'in sıcak parmaklarıydı. Dedektif onu tutup kucağına çekti. Kahretsin diye söylendi. İşleri kolaylaştırmıyorsun öyle değil mi? Ve sonra öptü onu.

Dany dudaklarını geri çektiğinde kafası her zamankinden daha karışık. Bunu yapamazsın Stephen dedi nefes nefese. Senin nefret ettiğin her şey var bende. Demin söylediğimi duymadın mı? Sen

Şişti diye fısıldadı Stephen. Seni duydum. Ve sende nefret ettiğim hiçbir şey yok. Sana söyledim, sana aşık oluyorum. Bu yüzden acımasız bir katil bile olsan benim için fark etmez. Her şeyi halledebiliriz.

Stephen

Kanun adamı olarak meslek yaşamımda bir sürü pis suçlunun anlaşma yaparak serbest bırakıldıklarını gördüm. Bu durum bir kez olsun benim yararına olacak şimdi. Hakkında bir suçlama var mı?

Dany sadece bakıyordu ona. Bildiğim kadarıyla kimse benden şüphelenmedi. Ortağımdan da şüphelenildiğini sanmıyorum.

Bu değişik bir durum. Sen küçük bir cezayla kurtarabilirsin belki ama Blackheart uzun süre buralardan uzak kalacak. Stephen'in sesinde amacına ulaşmış bir insanın ifadesi vardı.

Dany geri çekildiğinde Stephen onu bıraktı. İşte, onun için mükemmel bir intikam fırsatı doğmuştu. Stephen ortağının Blackheart olduğunu sanıyordu. Dany ağabeyini suçlayıp sonra da ortadan kaybolabilirdi.

Ama bunun bir önemi kalmamıştı artık onun için. Blackheart yirmi bir yıl önce geçerli nedenlerle terk etmiş olmalıydı onu. Şu anda ağabeyinden çok daha önemli sorunları vardı. Özür dilerim diye mırıldandı. Bu konuda sana yardımcı olamayacağım

Olamayacak mısın? Olmayacak mısın?

Ağabeyim hakkında sana söyleyebileceğim hiçbir şey yok diye karşılık verdi Dany dürüstçe.

Stephen her zaman olduğu gibi hiçbir şeyi kaçırmamıştı gözünden. Ortağın o değil, öyle değil mi? diye sordu yavaşça. Kardeşi olduğunu biliyor mu peki?

Dany hiçbir şey söylemiyordu, sadece içini çekti. Bilmiyor dedi Stephen. Geriye bir tek Marco kalıyor. Başka hiçbir şey söylemeden arabayı çalıştırdı ve tepeden aşağıya inmeye başladılar.

Kulübenin önüne geldiklerinde Dany arabadaki sessizliğe daha fazla dayanamaz olmuştu. Ne yapacaksın şimdi?

Stephen dönüp sıcak gözlerle baktı ona. Seni tekrar kulübeye götürüp benden korkman için hiçbir neden olmadığını göstereceğim sana. Sonra da seni suçlamadan bu işi nasıl halledebileceğimi

düşüneceğim.

□Peki ya bu imkansızsa? Beni hapse gönderebilir misin Stephen. En kötü olasılıkla beni Avrupa□ya geri gönderirler. Onlara gerçeği anlatırsam, suç ortağımı yakalamalarına yardım ederek küçük bir cezayla atlatırım. Hadi arabayı çalıştır. San Francisco□ya dönelim ve beni tutukla.□

Stephen uzun bir süre kıpırdamadı. Güçlü elleri direksiyona sımsıkı yapışmıştı. Sonra içini çekerek arkasına yaslandı. □Ortada bir suçlama yokken kimseyi tutuklayamam□ dedi arabanın anahtarlarını eline alıp kulübeyi çevreleyen çalıların arasına atarak. □Ve bu olayda ortada birisini suçlayabileceğimiz kanıt bile yok. Burada benimle kalmaya mahkumsun.□

□Stephen□ dedi Dany çaresizce. □İnandığın her şeye bir anda sırtını dönemezsin. Tanrı aşkına beni şehre götür ve tutukla.□

Stephen arabadan inip onun tarafına geçmiş kapısını açıyordu. □Üzgünüm bebek. Seni götürebileceğim tek yer şu kulübedeki yatak.□ Bunları söyledikten sonra Dany□yi kucağına alıp kulübeye girdi ve kapıyı ayağıyla kapadı.

Ferris Byrd, çok ama çok öfkeliydi. Günlerce süren aptallıktan sonra ikiye ikiye toplayıp güzel bir dört bulmuştu. Patrick□in uzun zamandır kayıp olan kız kardeşi peşinde bir hırsızla, ki bunun Marco Porcini olduğundan emindi, çıkagelmmişti ve Blackheart onu kurtarmak için her şeyi yapıyor, nişanlısından bile vazgeçebiliyordu.

Danielle□in Marco□yla birlikte işlediği suçların bedelini şimdi Ferris□le Blackhear ödüyordu. O şımarık, sorumsuz kız için mutluluğundan vazgeçmek istemiyordu genç kadın.

Bunları düşünürken bir yandan da Blackheart□in şu son haftalarda neler çektiğini anladı birden. Genç adam kimseye belli etmiyordu, ama büyük acı çekiyor olmalıydı. Ona ihtiyacı vardı. Aklının başına gelmesi, kardeşi için kendisini feda etmesi için Ferris□in yardımına ihtiyacı vardı.

Dany□nin kulübenin dışındaki çalılıkların arasında arabanın anahtarlarını bulması oldukça uzun sürdü. Stephen duş alıyordu. Onun duşta uzun süre kaldığını biliyordu Dany, çünkü bir kez de beraber yapmışlardı.

Günün geri kalan bölümünü birlikte yatakta geçirmişlerdi. Her şey gerçekten de harikaydı. Şu son birkaç saat içinde Stephen hem kendinden hem de ilişkilerinden emin olmuştu. Ancak, çok geçmeden Dany□nin içindeki zevk, yerini umutsuzluğa bırakmıştı.

Bunu ona yapamazdı. Ona aşık olduğunu sandığı için hayatını mahvetmesine, inandığı her şeye sırtını dönmesine göz yumamazdı Dany. Geçirdiği bütün o yalnız yıllar boyunca sevmeye değer biri olmadığını anlamıştı. Birinin kendisi yüzünden hayatını mahvetmesine izin veremezdi.

Şimdiye kadar hiç kimsenin iyiliği için kendi mutluluğunu feda etmemişti. Bu sefer kendisinin bile beklemediği kadar asil davranıyordu. Buradan kaçıp şu son işi yaptıktan sonra yeterli parayı elde edecek ve kendine yeni bir hayat kuracaktı. Stephen□den uzak bir hayat. En azından bunu yapmalıydı ona.

Dany anahtarları bulduktan sonra Stephen□in duştan çıkmasından korkarak hemen arabaya bindi. Şansı iyi gitmişti. Beş dakika sonra kulübeden kilometrelerce uzaktaydı. Arabası ve telefonu olmadan onu bulması olanaksızdı.

Dany üç saat sonra Regina Merriam□ın arazisine girmişti. Stephen□in arabasını şehrin diğer ucunda bırakmış ve buraya taksiyle gelmişti. Karavana doğru ilerlerken birinin peşinden geldiğini

hissetti.

İçinde bir panik yükselmişti aniden. □Saçmalama□ dedi kendi kendine. □Marco burada olduğunu bile bilmiyor.□

Marco□nun kendine bir şey yapmayacağından emindi. Günlerdir burada olmadığı halde işi yapmak için zamanında geldiğinden rahat bir nefes alacak ve ona dokunmayacaktı bile.

Peki o zaman, neden hala birini kendisini izlediğini hissediyordu? Neden hep arkasında ayak sesleri duyuyordu? Neden□?

Tam bu sırada üzerine kalın bir örtü atıldı ve her şey karanlığa gömüldü. Dany kurtulmaya çalıştı, ama bir çift güçlü kol onu sarmış, zorla bir şey koklatıyordu, başını döndüren, uykusunu getiren bir şey. kulağına bir şeyler fısıldayan sesi de hiç tanımıyordu.

□Sakin ol kızım. Biraz kokla.□ Dany□nin kendinden geçmeden önce duyduğu son sözler bunlardı.

Etrafta çoraplarla dolaşmak hiç hoşuna gitmiyordu ama Blackheart kadar sessiz yürüyemediği için bunu yapması gerekiyordu. Üçüncü kattaki koridorda gezerken ev sahibesini uyandırmak istemiyordu. Şu eşsiz Van Gogh□u seyrederken bir de onun sorularıyla uğraşamazdı.

□Sümbüller□ ay ışığında parlıyordu. Adam bu resme bakarken gelecekte dikkat edeceği tek çiçeğin sümbül olduğunu düşündü. Özel bir şaka yapmak istercesine evinin çevresine bu çiçeklerden ekecekti hep.

□Yarın□ diye fısıldadı resme bakarak. Sabırsız bir aşğın verdiği bir söz gibiydi bu. Ve Senatör Phillip Merriam geri dönüp sessizce annesinin evinin merdivenlerinden aşağı indi.

Konu Başlığı: Ynt: ŞÜPHE / Anne Stuart
Gönderen: şirin üzerinde Ağustos 28, 2007, 07:20:02 ÖS

BÖLÜM ON BEŞ

□Cinnet□
(Pinewood 1972)

Ferris ürpererek kafeslerin yanından geçti. Müze duvarından atlayıp sirkin kurulduğu araziye gelmişti. Danielle Blackheart Porcini□yle, yani gelecekteki görünmesiyle yüz yüze konuşmak istiyordu. Ona bütün hissettiklerini anlatacaktı.

Kimseye, özellikle de Marco Porcini□ye görünmemeye çalışarak karavana kadar ulaştı. Ancak, burada kimse yoktu. Genç kadın tüm korkusuna rağmen hayvan kafeslerine yakın, karanlık bir yere gizlenip beklemeye koyuldu.

Sonunda Danielle□nin geldiğini duydu ve rahat bir nefes alarak saklandığı yerden çıktı. Ancak, tam o sırada Danielle□nin arkasından biri yaklaşıp üzerine kalın bir örtü geçirmişti. Kısa bir karşı koymadan sonra Danielle hareketsiz kalmıştı.

Ferris dehşet içinde olanları izlerken saldırgan Danielle□i omzuna atıp oradan uzaklaşmaya başladı.

Danielle'e saldıran adamın hareketlerinde bir tanıdıklık vardı. Ferris biraz ötede park etmiş Bentley marka arabayı görünce her şeyi anladı.

Adam Dany'yi arabanın arkasına bıraktıktan sonra rahat bir nefes aldı. "Sen uyu güzelim," dedi Alf Simmons; Blackheart'ın eski dostu ve şoförü. "Her şey yoluna girecek."

Neyse ki Alf arabayı Ferris'in Mercedes'inin biraz ötesine park etmişti. Bentley park yerinden çıktığı sırada Ferris de arabasına binip motoru çalıştırdı ve onun peşine takıldı.

Ya Alf bu tür işlere alışık değildi ve peşindeki arabayı fark etmemiştir ya da bildiği halde aldırımıyordu. Sonunda Blackheart'ın apartmanının önünde durdu ve dışarı çıkıp limuzinin arka kapısını açtı.

Alf başını kaldırıp baktığında Ferris'le göz göze gelince "Yo, hayır" dedi kendi kendine. "Blackheart bu işten hiç hoşlanmayacak."

"O iyi mi?" Danielle'in sağlığı Ferris'i o kadar da ilgilendirmiyordu, ama kızın en azından nefes alabildiğini umuyordu.

"İyi. Onu buraya getirene kadar uyutacak bir şey verdim sadece. Uyanınca başı ağrıyacak ama bu benim sorunum değil."

"Haklısın" dedi Ferris başını kaldırıp Blackheart'ın beşinci kattaki pencerelerine bakarak. "Bu ağbisinin sorunu"

"Sen çok akıllı bir kızsın, bunu hep söylemişimdir zaten" dedi Alf Simmons beğeni dolu gözlerle. "Patrick bu gerçeği kimsenin bilmediğini sanıyor."

"Patrick'ın sorunu kendisini herkesten akıllı görmesi. Oysa benden akıllı değil. danielle'e ne yapacaksın?"

"Onu yukarı çıkaracağım ve Patrick onun ülke dışına çıkmasını sağlayana kadar onu tehlikelerden koruyacağım." Alf baygın kıza baktı. "Sanırım Blackheart onu banyoya kilitleyecek."

Ferris'in beyni hızla çalışmaya başlamıştı. "Bak, sana ne diyeceğim. Onu benim evime götür, ben gidip Blackheart'la konuşayım."

"Çıldırдың mı sen? bu işi yapmam için bana para verdi. Blackheart bir işi yapman için seni tuttuğu zaman o işi mutlaka yapman gerekir."

"Ondan korkmuyorsun öyle değil mi?"

"Öfkelendiği zaman korkulur ondan."

"Ama onunla uğraşacak olan benim" diye hatırlattı Ferris ve Alf'ı iteleyerek tekrar arabanın içine soktu.

"Tamam, tamam" diye söylene söylene direksiyonun başına geçti Alf. "Sorumluluk senin ama."

"Kabul" Ferris başını kaldırarak kararlı gözlerle Blackheart'ın penceresine baktı.

Blackheart önündeki viski şişesinin yarısından çoğunu boşaltmıştı. Canı biraz daha içmek istiyordu, ama kendini kaybetmemeliydi. Küçük kız kardeşi birazdan orada olacaktı.

Nerede kalmışlardı? Alf□ı saatler önce göndermişti. Hemen hemen yarım saat önce gelmiş olmaları gerekiyordu.

Aslında, kız kardeşiyle görüşmek için can atmıyordu. Onun hakkında pek iyi şeyler geçmiyordu kafasından. Ona bir nişanlıya, huzura ve neredeyse özgürlüğüne mal olacaktı. mcNab bir örümcek gibi oturmuş tepesinde bekliyordu sürekli. Blackheart hayatının en suçsuz döneminde bir sürü derde girmişti.

Kardeşiyle o kalın kafalı ortağının ne yapmayı planladıklarını da tam olarak öğrenmesi gerekiyordu. Aslında Blackheart için her şey çok açıktı. O kadar açıktı ki, düşündüğü şeyi planladıklarına inanamıyordu. Ama görünüşe bakılırsa kendisinden başka hiç kimse düşünememişti bunu. Belki de Blackheart□ın tecrübesiydi onu bu kadar şüpheli yapan şey.

Ama bu şüphelerinin doğrulanması gerekiyordu. Ne zaman ve nasıl olacağını bilmesi gerekiyordu. Aksi takdirde Marco Porcini yerine kendisi girebilirdi hapise.

Bütün bunlar yetmiyormuş gibi şimdi bir de Phillip Merriam çıkmıştı başına. Blackheart o asli senatörün annesinin değerli Van Gogh□unu çalabileceğine inanmıyorsa da, her şey adamın tam bunu planladığını gösteriyordu. Ve senatör suçun Blackheart□ın üzerine kalmasını bekliyordu.

Her şey üst üste gelmişti. Francesca□ya olan özlemi de başlı başına bir sorundu. Yalnız kalmaktan hiç hoşlanmıyordu. Etrafında bir sürü kadın vardı belki, ama o kendi kadını istiyordu, başkasını değil.

Kapının çalındığını duyunca öfkeyle karışık bir rahatlama duydu. Alf, Dany□i sırtında taşırken kapıyı açmak için anahtarı kullanamamıştı herhalde. Blackheart elindeki bardağı bir kenara bırakıp oturma odasını geçerek kapıyı açtı.

□Nerede kaldın□?□ Sesi bir anda kesilmişti. Karşısında Francesca duruyordu. Daha demin onu düşünürken sevdiği kadın kapısına gelmişti.

Blackheart□ın en sevdiği tarzda giyinmişti. Üzerinde solmuş bir blucin ve eski bir kazak vardı. Boynundaki ve kulaklarındaki altın mücevherlerle harika makyajı bu kıyafetle tam bir zıtlık oluşturuyordu. Siyah saçları yüzünün çevresine dağınık bir şekilde yayılmıştı, gözleri parlıyor, dudakları titriyordu. Sol elinde elmas yüzük takılıydı.

Blackheart hiç kımıldamadan kapıda duruyordu. Öyle şaşırmıştı ki, bir bahane bile uyduramıyordu. Alf, Danielle□le birlikte her an dönebilirdi ve o zaman Francesca□dan asla kurtulamazdı genç adam.

□Burada ne ayıyorsun?□ Sesi kendisini bile şaşırtacak kadar sert çıkmıştı. □Acaba Ferris sesimdeki özlemi duyabildi mi?□ diye düşündü.

Ferris soğukkanlılıkla onun gözlerinin içine baktı. Konuştuğunda sesi her zamankinden boşuktu. Biraz da sinirli görünüyordu. □Alf□e kız kardeşini benim evime götürmesini söyledim. Benden haber alana kadar orada bekleyecekler.□

Blackheart onu önemsememekle hata ettiğini anlamıştı. Her ne pahasına olursa olsun birkaç haftalığına bile onu bırakması bir hataydı. □Ne kadar bekler dersin?□ diye sordu genç adam birden.

□En azından yarına kadar.□

Bilinçli bir karar değildi bu, ama doğruydı, hem de çok doğru. □İyi□ dedi Blackheart. □O zaman

önümüzde uzun bir gece var.□ Ve onu kollarının arasına alıp kapıyı arkalarından kapattı.

Ferris bir kuşun çiçeğe gitmesi gibi, isteyerek, mutlulukla atıldı onun kollarına. Onun sert dudakları altında dudakları sıcak ve tatlıydı. Kapıya yaslanıp genç adama tüm benliğiyle karşılık verdi. Ellerini onun kazağının altına sokup güçlü sırtını okşamaya başladı. Blackheart inanamayacağı kadar heyecanlanmıştı.

Genç adam bir tek hareketle Ferris□in üzerindeki kazağı başının üstünden sıyırdıktan sonra blucinini çıkarıp uzun bacaklarından aşağı kaymasına izin verdi. Holdeki loş ışık çevrelerinde garip gölgeler yaratıyordu. Genç adam dudaklarını onun boynunda gezdirirken Ferris□in boşuk bir kahkaha attığını duydu.

□Bunu tekrar mı yapacağız?□ diye mırıldandı genç kadın. □Bu holde bir kez sevişmiştik. Neden yatağı kullanmıyoruz?□

Blackheart başını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı. Genç kadının yüzünde hülyalı bir ifade, dudaklarında sıcak bir gülümseme vardı. □Sevişecek miyiz?□ diye sordu genç adam boşuk bir sesle.

□Belki de ben çok çabuk sonuca varıyorum.□ Blackheart□ın güçlü ellerinin göğüslerinin üzerinde gezinmeye başladığını hissettiğinde nefesi tıkanmıştı adeta. □Belki de beni düşün altına götürmeyi planlıyorsundur.□

□Bunu da yapmıştık. Kendimizi tekrarlamamalıyız bence. Mutfak tezgahına ne dersin?□

□Yatağa ne dersin?□ diye fısıldadı Ferris dudaklarını onun dudaklarına değdirerek. □Çoktandır denemiyoruz.□

□Denemek her zaman iyidir.□ Blackheart onu kucağına alıp yatak odasına götürdü ve nazikçe yatağın üzerine bıraktı. Kendi giysilerini de çıkardıktan sonra o büyük yatağa, sevdiği kadının yanına uzandı. Ferris□in o anda ona güvenip güvenmemesi, neyi bilip neyi bilmediği hiç önemli değildi artık. Önemli olan tek şey genç kadın orada, onun yatağında yatıp onunla sevişiyor olmasıydı.

Regina gümüş çaydanlığın üzerinden endişe dolu gözlerle oğluna baktı. □Kahvaltıda bana katıldığına çok sevindim hayatım□ dedi onun fincanına kahve doldururken. □Son zamanlarda pek görüşemiyoruz. Kampanya nasıl gidiyor?□

□Harika. Kamuoyu yoklamasında üçüncü sıraya kadar yükseldim. Üstelik seçimlere daha iki ay var.□

□Peki bütün bunlar çok pahalıya patlamıyor mu?□ diye sordu yaşlı kadın dikkatli bir şekilde. □En beklemediğim anda yüzünü televizyonda görüyorum. Bu çok sinir bozucu bir şey□ diye ekledi küçük bir kahkahayla.

□Bugünlerde kampanyalar böyle yürüyor anne.□ Phillip içten olmayan bir kahkaha attı. □Son zamanlarda biraz açığımız vardı, ama her şey yoluna girecek. Çok önemli bir bağış yapılmasını bekliyorum.□

□Kim yapacak bunu?□

Phillip bir an kaşlarını çattı. Annesinin ne kadar zeki bir kadın olduğunu unutmuştu. □Bir boya şirketi□ diye cevap verdi gülümseyerek.

Ve Regina otuz yıl önce oğlunun yeni bir bisiklet almak için kendi kolyesini çalıp sonra da yalan

söylediği günü hatırladı. İçine dayanılmaz bir şüphe düşmüştü.

Konu Başlığı: Ynt: ŞÜPHE / Anne Stuart
Gönderen: şirin üzerinde Ağustos 29, 2007, 10:29:53 ÖS

BÖLÜM ON ALTI

□Kelepçeli Aşık□
(Paramount 1955)

□Sanırım kahveni de en az seni özlediğim kadar özledim.□ Ferris, Blackheart□ın mutfağındaki buzdolabına yaslanıp derin bir nefes aldı. Üstünde genç adamın eski bir tişörtü ve kendi Blucini vardı. Bu sabah kendini uzun zamandır olmadığı kadar mutlu hissediyordu. Her şey yoluna girmişti neredeyse.

□Teşekkür ederim.□ Blackheart tüm dikkatini kızartmakta olduğu ekmeklere vermişti. □Seni tekrar elde etmek için bu kadarının yeterli olduğunu bilseydim, her sabah elimde bir termos dolusu kahveyle evine gelirdim. Elmaslarla satın alınmayacak bir kadın olduğunu düşünmem gerekirdi.□

□Gayet tabii. Bir kutu kurabiye ve bir fincan kahve yeterliydi.□ Genç kadın buzdolabının yanından ayrılıp Blackheart□ın arkasına geçti ve kollarını onun beline doladı. □Bir daha aptalca bir şey yapmama sakın izin verme Patrick□ diye fısıldadı yanağını onun sırtına yaslayarak.

Genç adam arkasına dönüp onu kollarına aldı.

□Bu konuda söyleyecek bir şeyim olduğunu hiç sanmıyorum sevgilim. İçgüdülerini duymamazlıktan gelip korkularını dinlemekte ısrar edersen□□

Ferris gerginleşti. □Güven karşılıklıdır bence. Sen bana güvenmeyi reddettin. Neler olduğunu hala anlatmış değilsin□□

□Anlatmayacağım da. Bütün bunlar bitene kadar hiçbir şey anlatmayacağım sana. Hala olayların akışını etkileyebilecek bir yığın ayrıntı var.□ Blackheart gülümseyerek onun dudaklarına uzandı. □Bunlarla kafa yormanı istemiyorum artık□ diye mırıldandı onu öperken.

Ferris karşı koymaya çalıştı ama çok geçmeden her zaman olduğu gibi kaptırıvermişti kendini. Gözlerini kapayıp bu anın sonsuza kadar sürmesi için dua etti. Ama tam o sırada bir zil sesi duyuldu.

□Ön kapı□ dedi genç adam onu bırakırken.

□Açma□ diye yalvardı Ferris. □Gelen beladan başka bir şey olamaz. Ya seni tutuklamaya gelmişlerdir ya da beni. Hadi gel, dolaba saklanalım ya da arkadan kaçalım.□

Blackheart gülümsedi. □Buradan kaçabilmemizin tek yolu ya yangın merdivenlerinden inmek ya da çatılarda dolaşmak. Buna var mısın?□

□Senin için, evet.□

Genç adamın gözleri kısıldı. □Francesca neredeyse bana güvendiğine inanacağım.□

□Ben□□

Bu kez onu susturdu Blackheart. □Şimdi değil. şu gelenden kurtulana kadar bekle.□

Ferris onun peşinden kapıya gitti. □Açma□

Genç adam ona kulak asmadan kapıyı açtı. Karşılarında Stephen MacNab duruyordu. Dedektif gerçekten de perişan görünüyordu. □Sana dememiş miydim?□ dedi Ferris yüzünü buruşturarak.

McNab onlara bakmadan doğruca içeri girdi. □Kız kardeşin nerede?□

□Tanrı aşkına!□ diye bağırdı Blackheart. □Kardeş olduğumuzu herkes biliyor mu?□

□Biraz önsezisi olan herkes biliyordur□ dedi Ferris. Sonra Stephen□a döndü. □Daniella□yı neden arıyorsun?□

□Bunun seni ilgilendirdiğini hiç sanmıyorum.□ McNab□in sesi buz gibiydi. □Nerede o?□

□Onu hiç görmedim□ diye cevap verdi Blackheart dürüstçe. □Arama emriniz var mı teğmen? Eğer yoksa evimi hemen terk etmenizi önereceğim.□

□Görevde değilim□ diye homurdandı McNab. □Kişisel bir mesele bu.□

Blackheart çok şaşırılmıştı. □Kişisel mi? Kardeşimle aranda ne gibi kişisel bir mesele olabilir ki? Ailenin reisi olarak kafandan neler geçtiğini öğrenmek istiyorum.□

□Şansını fazla zorlama Blackheart□ diye uyardı McNab öfkeyle. □Kardeşin arabamı çaldı.□

□Öyle mi? Doğrusu bu çok yeni bir girişim. Tarihte mücevherden başka bir şey çalan ilk Blackheart o olacak. Onu tutuklayacak mısın McNab?□ diye sordu genç adam nazikçe.

Dedektif gözlerini dikip baktı ona. □Onunla evleneceğim.□ Bir tek söz daha etmeden kapıyı çarpıp dışarı çıktı.

Blackheart şaşkın şaşkın kapıya bakakalmıştı. □Bir bu eksikti□ diye homurdandı. □Enişte olarak bir polis.□

□Danielle□nin onunla evlenmek isteyeceği ne malum?□

Blackheart omuzlarını silkti. □Bunu öğrenmenin bir tek yolu var. Ona soracağız. Tabii hala bizi bekliyorsa.□

□Bekliyordur□ dedi Ferris. Aslında hiç de o kadar emin değildi.

□Umarım öyledir. Küçük kardeşimle konuşmak istediğim birkaç şey var. Onun peşinden koşmaktan bıktım artık.□

□Avrupa□daki o soygunları yapan da oydu, öyle değil mi?□

Blackheart şaşkınlığını yenmeye çalışarak baktı ona. □Bunu sen bul sevgilim. Sana söylemeyeceğim.□ Ve bir tek söz daha etmeden banyoya doğru gitti.

Bir saat kadar sonra Ferris□in evindeydiler. Oturma odasında kimse yoktu. Yatak odasından sesler geliyordu. □Kelepçeli Aşık□ filminde Grace Kelly□yle Gary Grant□ın sesleriydi bunlar.

Danielle kucağında Blackie□yle birlikte Ferris□in yatağının ortasına oturmuş video izliyordu. Gözleri kıpkırmızıydı.

Danielle yüzünde çekingen bir ifadeyle ağbisine baktı. Blackheart ise kıpırdamadan Ferris2in yanında duruyordu.

□Şu anda üç yaşında gibi görünüyorsun□ dedi genç adam sonunda.

□Kendimi üç yaşında gibi hissediyorum zaten□ dedi Dany.

Blackheart loş ışıktaki kardeşinin yüzündeki yara izlerini görmüştü. □Kim dövdü seni? Eğer o McNab denen adam yaptıysa□□

□McNab mi? O da nereden aklına geldi?□ Dany şaşırılmış ve endişeli görünüyordu.

□Bu sabah evime geldi. Seni arıyordu. Arabasını çaldığını söyledi.□

□Sadece ödünç almıştım□ dedi Dany omuzlarını silkerek.

□Seninle evleneceğini de söyledi.□ Blackheart odanın ortasına yürüdü. İnce vücudu çok gergindi. □Bu bana yaptığın en kötü şey sanırım. İşlemediğim suçların üzerime yıkılmasına, hatta haksız yere hapse girmeye bile dayanabilirim. Ama Stephen McNab□in eniştem olacağını düşünmek korkunç bir şey.□

Dany□nin dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. □Merak etme, onunla evlenmeyeceğim. Ve sanırım hapse giren de ben olacağım, sen değil. Pek yararı olacağını sanmıyorum ama yine de özür dilerim. Bu seni biraz olsun rahatlatmış mı?□

□Hayır□ dedi Blackheart. □Ben kardeşimi geri istiyorum.□

Dany bir an hıçkırıklara gömüldü ve Blackheart onu kollarının arasına aldı. Ferris onları yalnız bırakması gerektiğini anlayarak ayaklarının ucuna basa basa dışarı çıktı. Blackie de hemen onun arkasından gelmişti. O da iki kardeşin arasındaki yoğun duyguların arasına girmek istememişti sanki.

Ferris mutfağa inip kendisine bir kutu kola açtıktan sonra Blackie□yi kucağına alıp oturdu ve olanları düşündü.

Çok geçmeden Blackheart odadan çıkmıştı, Dany de peşinden geliyordu. □Neyin peşinde olduğumuzu herkesin bildiğini de nereden çıkarıyorsun?□ diye sordu Dany. □Asıl hedef Van Gogh. Ortada öyle değerli bir şey varken, yumurtaların çalınacağı kimin aklına gelir ki?□

□Yumurtalar mı?□ diye tekrarladı Ferris.

Blackheart tezgaha dayanıp öfkeyle kardeşine baktı ve sonra Ferris□e döndü. □Dany□yle kas torbası ortağı müzeden Faberge yumurtalarını çalmayı planlıyorlarmış. O kadar saflar ki, herkesin sadece Van Gogh□a dikkat edeceğini sanıyorlar. Benim anlatmak istediğim şu: McNab bu kadar sarsılmışken bile asla aptal biri sayılmaz. Etrafta bir Blackheart varsa, onun mutlaka mücevherlerden birine gideceğini bilir. Ve şu anda San Francisco□daki en değerli mücevher o Feberge yumurtaları. Blackheart□ın kardeşi de o mücevherleri çalmayı düşünüyor.□

□McNab hedefimizin ne olduğunu sormadı bile bana.□

□Buna vakti oldu mu ki?□ diye sordu Blackheart. Dany karşılık olarak kızardı ve genç adam bir küfür savurdu. □O polise akraba olacağıma kendimi alıştırırsam iyi olacak galiba. Seni dürüst bir kadın yapar en azından.□

Benim için prensiplerinden vazgeçmesine göz yummayacağım dedi Dany. Bunu söylerken gözleri yaşarmıştı.

Pekala. Blackheart Ferris'in elindeki kolayı alıp kendi içti. O zaman, onun uğruna sen kendi prensiplerinden vazgeçersin. Ne de olsa sen bir hırsızsın ve bu işi bırakmak istiyorsun. Bence ortada bir yerde buluşabilirsiniz.

Marco'yu unutuyorsun ama diye karşı çıktı Dany. Beni asla bırakmaz o.

Bu konuda pek seçme şansı olmayacak. Müzeyi tek başına soyamaz, öyle değil mi?

Soyamaz.

Ve şu ana kadar Amerika toprakları üzerinde hiçbir suç işlemedin sen, doğru mu?

McNab'in arabasını çalmaktan başka.

Blackheart elini sallayarak bu önemsiz ayrıntıyı geçiştirdi. Ve Avrupa'daki yetkililerin aklını tamamen karıştırmayı da başardı. Şu senin polisle evlenip ülkede kaldığın sürece, gayet mutlu bir hayat sürebilirsin. Marco konusunu da McNab halleder herhalde.

Onun gerçekleri görmesini sağla lütfen. Dany destek görmek için Ferris'e dönmüştü. Bir polisle bir hırsız için asla bir gelecek olamaz.

Blackheart daima inanmak istediği şeye inanır. Ne yazık ki, çoğunlukla haklı çıkar.

Olabilir. Dany pek emin görünmüyordu. Ama ben hiç sanmıyorum. Bu kez haklı çıkmayacak. Bir sakıncası yoksa düş almak istiyorum.

Rahatına bak dedi Ferris. Blackheart'la ikimiz burada tartışıyor olacağız.

Biz tartışmıyoruz, plan yapıyoruz diye düzeltti genç adam Dany gözden kaybolduktan sonra. Ve şu anda düşünmemiz gereken tek şey Ferris Byrd'ün hırsızlık yapan eski nişanlısını tuzağa düşürmek.

Ferris şaşkınlıkla yerinden sıçradı. Artık hırsızlık yapmadığını sanıyordum.

Yapmıyorum zaten. Unuttun mu? Senin bir eski nişanlın daha var.

Saçmalama! Phillip hiçbir şey çalmaz. Buna ihtiyacı yok ki babasından büyük bir miras kaldı ona.

Ama kampanyasını yürütmek için çok borçlanmış ve daha da paraya ihtiyacı var. Televizyonda daha çok görünmesi gerekiyor ve bu da para demek.

Ferris duyduklarına inanamıyordu. Ama Blackheart'a güvenebileceğini de biliyordu. Eğer o Phillip Merriam'in bir şeyler çalacağını söylüyorsa, bu büyük ihtimalle doğrudur. Peki ne çalacakmış bakalım?

Ne olabilir? Annesinin Van Gogh'unu tabii.

Bu çok saçma! Annesinden bir şey çalmaz o. Sana inanmıyorum.

□İnanmıyor musun?□

Ferris duraksadı. □Yo, sanırım inanıyorum. Ama neden böyle bir riske atılsın? Annesinden para isteyemez mi?□

□Şu son birkaç günde biraz araştırma yaptım. Yasal olarak ödünç alabileceği her şeyi almış. ve Regina da Temsilciler Meclisi Üyesi Diaz□ı destekliyor. Oğlunun hırsı için Van Gogh gibi değerli bir şeyi feda edeceğini hiç sanmıyorum. Bu değerli eseri insanlığa armağan etmek istiyor o ve isteği de olacak. Tabii Phillip oraya benden önce ulaşmazsa.□

□Ben hala onun böyle bir riske atılabileceğine inanmıyorum□ dedi Ferris inatla.

Blackheart onun çenesini tutup yüzünü yukarı kaldırdı. □Tehlikenin insanı nasıl baştan çıkarabileceğini sen de bilirsin. Senin şu sıkıcı Phillip□in de bu tadı alacak, onu durdurmazsak tabii.□

□Onu neden durdurmak istiyorsun? Ona ne olduğu senin umrunda bile olmaz, bundan eminim.□

□Onu düşünmüyorum zaten. Ama Regina□yı çok seviyorum ve Phillip□in böyle alçakça bir şey yapması onu yıkar. Ortada küçük bir sorun daha var. Phillip suçu benim üzerime yıkmak istiyor.□

□Sağmalama!□

□Dün güvenlik sistemini tekrar kontrol etmemi istedi benden. Oysa daha üç gün önce McNab ve Nelbert□le birlikte kendisi kontrol etmişti sistemi. Bu gece yarısı evde kendisiyle buluşmamı da istedi. Madrid□deki bazı olaylar hakkında konuşacakmış benimle. Eminim oraya gittiğimde tablo çoktan ortadan kaybolmuş olacak ve bütün ipuçları da beni gösterecek. Her şey bu kadar açık olmasaydı çok öfkelenirdim. Ama ona yardım edecek kişi Nelbert olduktan sonra, fazla ayrıntılı bir plan yapamayacaklarından eminim.□

□Nelbert de mi bu işin içinde?□

□Bu günlerde kimseye güvenilmiyor. O görüldüğünden çok daha adi biridir.□

Ferris hala inanamıyordu duyduklarına. □Ne yapacağız peki?□

□Bir şey yapmayacağız. Bu gece sirkin gösterisi var. Ben zaten orada olacağım, ama yankesiciler yerine şu bizim senatörü izleyeceğim. Onu tam zamanında yakalayıp durdurmayı umuyorum.□

□Peki ben ne yapacağım?□

□Sen kalabalığın içinde dolaşıp en iyi başardığın şeyi yapacaksın.□

□Neymiş o?□

□Çekici olacaksın.□ Blackheart onun yüzünü ellerinin arasına aldı. □Tabii o çekiciliği sadece bana saklayacaksın, başka kimseye değil.□ dudaklarını onun dudaklarının üstünde dolaştırdı. Ferris istekle ona sarılıp öpüşmelerini daha da alevlendirdi.

Blackheart ellerini onun kalçalarına indirip kendine doğru çekince genç kadın boğuk bir sesle inledi.

□Keşke kardeşin burada olmasaydı□ diye fısıldadı Ferris öpüşmeleri sona erdiğinde.

□Blackheart□ın yüzünde öfkeli bir ifade belirmişti birden. Genç adam onu aniden bıraktı. □Ne

zamandır su sesi duymuyorsun?□

□Hiç dikkat etmedim.□ Ferris onun peşinden koşarak yatak odasına gitti. □Gitmiş olamaz Blackheart. Yanımızdan geçmesi gerekirdi.□

Blackheart banyo kapısını açmıştı bile. İçeride kimse yoktu. Genç adam bir küfür savurup yatak odasına yöneldi. □Bir Blackheart□ın kapı ya da merdiven gibi yollar kullanmaya ihtiyacı olmadığını bilmiyor musun? Bu balkona sen tırmanabildiğine göre, buradan kaçmak Dany için çocuk oyuncağı olmuştur.□ Genç adam yatağın üzerinden atlayıp kapıları açarak balkona çıktı. □Kahretsin!□

Ferris onun yanına geldi. □Nereye gitti dersin?□

□Ben de aynı şeyi kendime soruyorum. Ve neden gitti?□ Blackheart tekrar içeri girdiğinde Ferris□ın sıcak vücuduyla ilgilenmiyordu artık. □Sanırım çok zorlu bir gece geçireceğiz canım.□

Konu Başlığı: Ynt: ŞÜPHE / Anne Stuart
Gönderen: şirin üzerinde Ağustos 30, 2007, 11:06:52 ÖS

BÖLÜM ON YEDİ

□Sabotaj□
(Lime Grove 1936)

Ferris sirkteki kalabalığın arasında ilerliyordu. İnsanların çoğu gereksiz yere değerli takılar takıp süslenmişlerdi. Genç kadın tüm konukları gülümseyerek selamlarken bir yandan da karanlık köşelerde Dany Bunce□u arıyordu. Blackheart□ın kardeşi görünürde yoktu henüz. Ferris, Stephen McNab□le karşılaştığında onun şansının da pek iyi gitmediğini anladı. Adam bir şey söylemediği halde yüzünden düşen bin parçaydı. Dany□yi bulmuş olsaydı, daha neşeli olurdu herhalde.

Marco Porcini ip üzerindeki gösterisine başlarken kalabalık heyecanla onu izlemeye koyulmuştu. Ferris yukarı baktığında ürperdi. Yukarıdaki adama bakmak istemiyor, ama yine de gözlerini ondan alamıyordu. Bir başkasının o kadar yüksekte dolaştığını görmek bile kalbinin hızla atmasına, avuçlarının terlemesine yol açıyordu. Aşağıdaki ağ hiç de güven vermiyordu insana. Porcini□nin ip üstünde dans edercesine yürümesini izlerken içi dışına çıkıyordu.

Ferris kalabalıktan bir kahkaha yükseldiğini duydu. Bunun nedenini anlayamamıştı. Marco sadece ipin üzerinde dans ediyordu. Bunda komik bir yan yoktu. Genç kadın istemeye istemeye ipin ucuna baktı. Büyük ayakkabılı, parlak burunlu bir palyaço ip merdivenlerden yukarı çıkıyordu.

□Ne yapıyorsun?□ blackheart□ın sesi tam arkasından gelmişti.

□Kahretsin!□ Ferris korkuyla yerinden sıçradı. □Her zaman böyle sessizce yaklaşıp beni korkutmak zorunda mısın sen? Bana emrettiğin şeyi yapıyordum. Sirkî gözetleyip şüpheli bir hareket olup olmadığına bakıyordum. Küçük oyununda sana yardım edemeyeceğimi kendin söyledin. Neden şimdi Van Gogh□un başında değil de buradasın?□

Blackheart omuzlarını silkti. □Hiçbir şey olmadı. Ayrıca, ben sana emretmedim. Burada daha yararlı olabileceğini önerdim sana, özellikle de Regina□nın evine çatıdan dolaşarak girmeyi düşündüğüm için yaptım bunu. Sen gün ışığında tırmanırken bile zorlanıyorsun. İnan bana, gece bu işi yapmak

hiç hoşuna gitmezdi.□

□Eve çatıdan mı girdin?□

□Aslına bakacak olursan hayır□ diye itiraf etti genç adam. □Ama bunu yapmak zorunda kalabilirdim. Hala da yapmam gerekebilir bunu. Sen daha Porcini□yi izlemeye bile dayanamıyorsun.□ Genç adam yukarı baktı ve Ferris onun bakışlarını izledi. Palyaço ipin diğer ucuna ulaşmış ve beceriksizce ip üstünde yürümeye başlamıştı.

Porcini bir tiyatro oyuncusu gibi rol yapıp palyaçoya geri dönmesini işaret ediyordu. Ferris avuçlarının terlediğini hissederek bakışlarını yukarıdaki gösteriden kaçırdı. □Hayır çatılara tırmanmak istemezdim□ dedi sonunda.

□Biliyordum.□ Blackheart gülümseyerek ona baktı. □Hem sana bir şey olmasını istemem.□

□Neden?□

□Saçmalama lütfen. Neden olduğunu biliyorsun□ diye homurdandı genç adam. □İkimiz için bir gelecek olmasa bile, senin hayatta kalıp mutluluğu bir başkasıyla yaşama şansına sahip olmanı isterim.□

Ferris□in yükseklik korkusu bir anda yok olmuş, yerini yeni bir korkuya bırakmıştı. □İkimiz için bir gelecek söz konusu değil mi?□

Blackheart gözlerini bir an için yukarıdaki gösteriden ayırdı. □Sence bir umut var mı?□

Bu kez Marco□yla palyaçonun gösterisine bakma sırası Ferris□deydi. Yukarıdakiler kavga eder gibi birbirlerini itip kakıyorlardı. □Blackheart□ dedi boşuk bir sesle. □Ben□□

□Aman Tanrım!□ Blackheart dehşet içinde yukarıya bakıyordu. Ferris2in yanında olduğunu bile unutmuş gibiydi. □Yukarıdaki Dany.□

Tam o sırada Porcini dengesini yitirdi ve Dany□ye tutunmaya çalıştı, ama bunu başaramayınca aşağıdaki ağa düştü.

Ağ onun tekrar ayağa kalkmasını sağlayacak kadar gergin olması gerekirken bir anda desteklerinden söküldü ve Marco yere düştü.

Çadırın içindeki kakhaha sesleri yerini korku dolu çığlıklara bırakmıştı. Ama Marco bir iki kez yerde yuvarlandıktan sonra ayağa kalkıp kollarını yukarı kaldırdı ve seyircileri selamladı. Kalabalık onun bu cesur gösterisini gılınca alkışlıyordu.

Bu arada yukarıda ipe asılı kalan palyaçoğu herkes unutmuştu. Dany eldivenli elleriyle ipe tutunmuş ağı üstünde sallanıyordu.

Seyirciler teker teker yukarı bakmaya başladıklarında çadıra bir sessizlik çöktü. Ferris, Blackheart□ın korkuyla olan biteni izlediğini biliyordu. □Yapabilirsin, başarabilirsin. Hadi küçük aptal tırman şuraya□ diye fısıldıyordu genç adam.

Dany güçlükle kendini yukarı çekip ipin üzerine oturdu ve yapmacık bir şaşkınlıkla aşağıda sevinçten çılgına dönen seyirciye baktı.

Sonra ellerinin ve dizlerinin üstünde abartılmış adımlarla ilerleyip ipin ucundaki platforma ulaştı. Marco yüzünde büyük bir gülümsemeyle onu bekliyordu orada. Gözlerinde tehlikeli bir bakış vardı.

Blackheart ipin altına doğru yürümeye başladığı sırada McNab birden ortaya çıktı. □Bu işi ben hallederim□ dedi kararlı bir sesle.

Blackheart onun gitmesine izin verdi. □Porcini□yle başa çıkabilir mi dersin?□ diye sordu Ferris kuşkuyla. Bu sırada Marco ve Dany aşağı inmişlerdi. Marco onu sürüklercesine çadırdan dışarı çıkarırken McNab de tam arkalarından gidiyordu.

□Ona güvenmeseydim burada kalmazdım.□

□Kim bilir? Belki de benden uzak kalmaya dayanamıyordursundur□ dedi Ferris gülümseyerek. □Çok güzel bir gösteriydi ama öyle değil mi? Dany□nin hala gösterilere çıktığını bilmiyordum.□

□Bu bir gösteri değildi.□

□Efendim?□

□Demin izlediğin bir gösteri değildi□ diye tekrarladı Blackheart. □Kardeşim Marco Porcini□yi, ölmeyi çoktan hak etmiş olan o aşağılık herifi öldürmeye teşebbüs etti. Umarım McNab bunu anlamamıştır.□

□Patrick.□ Regina Merriam yanlarına gelmişti. □Ve Ferris. Ben de sizin nerede olduğunuzu merak ediyordum. Porcini□lerin bu kadar yetenekli olduklarını hiç bilmiyordum.□

□Çok değişiklikler, öyle değil mi?□ Ferris, Blackheart□ın endişeli yüzüne baktı. Ondan sonra Regina□nın da o kadar mutlu görünmediğini fark etti. Yaşlı kadın her zamanki gibi hiçbir şey belli etmemeye çalışıyordu, ama Ferris onu çok iyi tanıyordu artık. Ortada bir şeyler olduğu belliydi.

□İyi misin?□ Blackheart kendini toplamayı başardı.

□Aslına bakarsan beni endişelendiren bir şey var□ diye itiraf etti Regina gülmeye çalışarak. □Aptalca olduğunu düşüneneceksiniz, biliyorum, ama şu Van Gogh için çok endişeleniyorum. Yarın müzeye gidecek. İçimden bir ses onu çalmanın tam zamanı olduğunu söylüyor.□

Ferris eski arkadaşının bu gururlu tavrı karşısında içinin burkulduğunu hissetti. □Van Gogh için mi endişeleniyorsun?□ diye sordu nazikçe. □Yoksa Phillip için mi?□

Regina bir an için gözlerini kapadı. Açtığında gözlerinde yaşlar parlıyordu. □Benden başka herkes biliyor mu?□

□Sadece Francesca□yla ikimiz tahmin ettik□ dedi Blackheart nazikçe. □Merak etme Regina. Aptalca bir şey yapmasına izin vermeyeceğiz. Sana söz veriyorum.□

Regina göz yaşları arasında gülümsedi. □Sanıyorum onu fazla şımarttım. Her zaman öyle etkileyiciydi ki. Ona istediği her şeyi verdim hep. Her istediğine sahip olmaya fazla alışık.□

□Olabilir. Bu gece ona bir ders verebilirim□ dedi Blackheart.

□Sen burada kal Regina□ dedi Ferris arkadaşının elini tutarak. □Ben her şeyin yolunda gitmesi için elimden geleni yapacağım.□

□İkinize güvenebileceğimi biliyordum.□

Blackheart genç kadını beklemeden çadırdan çıkmış ve hızla yürümeye başlamıştı. Ferris bir süre

onun peşinden koştı. Ayaklarındaki topuklu ayakkabılarla ona yetişmenin imkansız olduğunu anlayınca, ayakkabılarını çıkarıp bir kenara fırlattı ve soğuk çimenlerin üstünde yalınayak koşmaya başladı.

Blackheart□a yetiştiğinde □Neden beni beklemiyorsun?□ diye sordu öfkeyle.

□Çünkü senin bu işe karışmanı istemiyorum□ dedi genç adam adımlarına ara vermeden. □Çok tehlikeli olabilir.□

□İstersen geri döneyim□□

Genç adam elini uzatıp onun kolunu tuttu. □Bu noktada benimle birlikte daha güvenli olacaksın sanırım. Sirke tek başına dönmeni istemiyorum.□ Genç adamın bu işten hiç hoşlanmadığı belli oluyordu. □Sen sadece dikkatli ol. Özellikle de Nelbert□e dikkat et. O Phillip□den daha aptal ve çok daha acımasızdır. Anlaşıldı mı?□

□Anlaşıldı.□

Balkon kapısından içeri girdiler. Hizmetkarların çoğu sirkte olduğu için evde kimseler yoktu. Her yer kapkaranlıktı. Balkon kapısının kilidini açmak Blackheart için hiç zor olmamıştı tabii. Merdivenlerden yukarı çıkarken Ferris de en az Blackheart kadar sessiz davranmaya çalışıyordu.

İkinci katta durdular. Üst kattan aşağı doğru bir takım sesler ve ışıklar geliyordu. Blackheart hemen genç kadını duvarın dibine çekip ağzını kapadı. □Erken gelmişler□ diye fısıldadı. Elini Ferris□in ağzından çekti. Genç kadın onun gözlerindeki kararlılığı ve heyecanı görebiliyordu.

□Aşağı indiklerinde sen hiç kıpırdamadan burada duracaksın□ dedi Blackheart. □Karşılarına ben çıkacağım.□

□Neyle karşı koyacaksın onlara? Kişiliğinle mi? Blackheart bu çok tehlikeli.□

□Tatlım, biliyorsun ben her şeye karşı hazırlıklıyım.□ Genç adam eğilip ayak bileğinden küçük bir tabanca çıkardı. □Sen sormadan söyleyeyim. Taşıma ruhsatım var. Tamamen yasal.□

□Ben onu sormayacaktım. Dolu mu diye soracaktım.□

□Boş bir tabancayı taşımanın pek bir yararı olmaz öyle değil mi?□

Seslerin yaklaştığını duyunca konuşmayı kestiler. Aslında bir buçuk dakikadan fazla beklemiş olamazlardı ama sanki saatler geçmiş gibi geliyordu Ferris□e.

Blackheart her zamanki gibi kendinden emindi. Kahverengi gözlerindeki ışıltılar bu işten ne kadar zevk aldığını gösteriyordu. Son dakikaya kadar bekledi. Yukarıdakiler ikinci katın merdivenlerini inmeye başlamışlardı.

□Sanırım bu kadar yeter□ dedi genç adam uzanıp ışığı yakarken. Elindeki silahı tam olarak Regina□nın değerli tablosunun ortasına doğrultmuştu.

Phillip tabloyu ayağına düşürdüğünde bir küfür savurdu. Nelbert ise geri çekilip ceketinin altına sokmuştu elini.

Ferris olaylara karışmanın tam zamanı olduğuna karar verdi. □Silahını çıkarıyor Blackheart.□ Dedi genç adamın yanına çıkarak.

Çekil buradan kahrolası diye bağırıp Nelbert'in üstüne atıldı Blackheart. Adam tam tabancasını çekeceği sırada onu yere yıktı. Birkaç saniye içinde Nelbert'in şişman vücudu merdivenlerden aşağı yuvarlanıyordu. Son basamağa vardığında hafifçe inledi adam. Ölmediğini göstermek istiyordu sanki.

Regina yüzünde pişmanlık, acıma dolu bir ifadeyle orada duruyordu. Yaşlı kadın titreyen bacaklarıyla merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. Bir günde yirmi yıl yaşlanmıştı adeta.

Blackheart da başını kaldırıp Phillip'in ifadesiz yüzüne baktı. Resmi geri ver. Bir günde bu kadar zarar yeter.

Anlamıyorsunuz. Yakışıklı gururlu Phillip Merriam ağlayacaktı neredeyse. Seçimlere katılmak çok para gerektiriyor. Bu paraya ihtiyacım var.

Seçimlerden çekilmeni istiyorum Phillip. Regina'nın sesi soğuk ve kararlıydı.

Anne

Seçimlerden çekilmezsen, seni adalete teslim ederim.

Anne biraz konuşamaz mıyız?..

Hayır. Kararını söyle.

Phillip yakışıklı başını öne eğdi. Çekiliyorum diye fısıldadı.

Regina onu başıyla onayladı. Bu durumda melse kapanmış demektir. Bu fiyaskodan sonra Mr. Nelbert'in de daha fazla yanımızda kalmak isteyeceğini sanmıyorum.

Peki resim ne olacak? diye sordu Ferris. Tablo halını üzerinde duruyordu.

Eve dönerken müzeye bırakabilir misiniz onu? Kapının içine koyun yeter. Başka biri gelip alırsa, zararı yok.

Nasıl istersen. Blackheart yerdeki resmi aldı. Hadi gel Francesca.

Onlar merdivenlerden aşağı inerken Trace Walker ortaya çıktı birden. Nelbert'i sana bırakıyorum dedi Blackheart ortağına. Bizim yapmamız gereken bir şey var.

Tabii. Nazik mi davranmalıyım?

Blackheart sırttı. Buna kendin karar ver.

Genç adam kapıdan çıkmadan önce orada, askıda duran bir yağmurluğu alıp tabloyu bununla sardı.

Phillip'e ne olacak? diye sordu Ferris neredeyse sirk alanına yaklaştıklarında.

Büyük bir olasılıkla bundan sonraki seçimlere katılıp kazanacaktır diye cevap verdi Patrick doğal bir tavırla.

Hiçbir ahlaki değeri olmayan, yalancı, aşâğılık biri seçilebilirler mi dersin?

Tabii dedi Blackheart. Seçildikten sonra ne kadar ileri gidebileceğini düşünmek bile istemiyorum.

□Haklısın.□

□Biliyorum□ dedi genç adam kendini beğenmiş bir tavırla. □Beni ilgilendiren bir şey daha var yalnız.□

□Nedir o?□

□Şu McNab denen adam nerede?□

Konu Başlığı: Ynt: ŞÜPHE / Anne Stuart
Gönderen: şirin üzerinde Ağustos 31, 2007, 09:37:07 ÖS

BÖLÜM ON SEKİZ

□İp□
(Warner Brothers 1948)

Müzenin kapısını açmak Blackheart□ın sadece bir dakikasını aldı. İçeri girdiklerinde Ferris□in ilk aklına gelen şey Faberge yumurtaları olmuştu.

□Yumurtaları çalmayı başarmışlar mıdır dersin?□

□Önceden olsa çalabilirlerdi ama Nelbert□in ne işler karıştırdığını öğrendikten sonra müzedeki güvenlik sistemlerini bir kez daha kendim gözden geçirdim. İsteseler bile yumurtaları kolay kolay çalabileceklerini sanmıyorum.□ Genç adam endişeyle etrafına baktı. □Şu anda yumurtaları falan düşünmüyorum ben zaten. McNab□le kardeşimin nereye gittiklerini öğrenene kadar içim rahat etmeyecek.□

Ferris bir süredir beyninde çınlayan sesin kendi hayal ürünü olduğunu düşünüyordu, ama sonra birden bunun bir insan sesi olduğunu anladı. □Dany□yi bilmem□ dedi genç kadın. □Ama McNab□i bulduk sanırım.□

Stephen McNab Mısır odasının içindeki mermer kolonun dibinde yatıyordu. Alnından kan sızıyor ve acıyla inliyordu.

□Ne oldu?□ Blackheart, McNab□in yakasına yapışmıştı.

Dedektif onun ellerini geri itti. □Ne olduğunu sanıyorsun? Porcini beni oyuna getirdi. Daha dikkatli olmalıydım. Ama Dany□nin canını acıyordu, kolunu büküyordu. Ben de öyle öfkelenim ki doğru dürüst düşünemedim.□

□Onlar burada mı yani?□

□Buradalar. Yumurtalara gittiler. Dany karşı koymaya çalışıyordu, ama başardığını hiç sanmıyorum. Kahretsin, Dany ağlıyordu.□

□Beni de ipten aşağı düşürmeye kalkışsaydı, ben de kolunu bükebilirdim□ dedi Blackheart hakkını vererek.

Ferris ona baktı. □Ne yapmayı planlıyorsun?□

McNab güçlükle ayağa kalkmaya uğraşıyordu. □Dany□yi bulmam gerek.□

□önce arkadaşlarını yardıma çağır□ diye düzeltti onu Blackheart. □Burada bir suç işleniyor ve birinin Porcini□yi tutuklaması gerek.

□Peki Dany ne olacak?□

□Polisler gelmeden onu buradan çıkartırız. Onlara sessiz olmalarını söyle sadece.□ McNab hala kıpırdamıyordu. Blackheart onu yavaşça itti. □Hadi git. Ben de alarm sistemini hallededeğim.□

□Neden?□ diye sordu Ferris merakla.

□Biri yanlış bir hareket yaptığında alarm sisteminin çalışmasını istemem. Ben de bu pislige Dany ve Porcini kadar bulaştım sayılır.□

□Pekala, sanırım haklısın□ dedi Ferris. □Benim ne yapmamı istiyorsun.□

□Sen doğruca vestiyere gidip tezgahın arkasına saklanacak ve gözünü Van Gogh□dan ayırmayacaksın. Sesimi duymadan sakın bir yere kımıldama.□

□Hiçbir şey yapmadan öylece oturmamı mı istiyorsun yani?□

□Dünyanın en değerli sanat eserlerinden birini seyretmeye hiçbir şey yapmamak mı diyorsun sen?□

□Bunu asla yapmayaca□□

□Yapacaksın!□ Genç adam on kolundan tuttuğu gibi vestiyere götürüp tezgahın arkasına soktu. □Burada kal. Ben birkaç dakika sonra dönerim.□

□Cehennemin dibine git Blackheart!□

Genç adam ona bakarak gülümsedi. □Ancak sen de gelirsen giderim sevgilim.□ Bunu söyledikten sonra ortadan kayboldu.

Ferris McNab□in nereye gittiğini görmemişti. Zaten bunun bir önemi yoktu. Burada oturup kimsenin izlemediği bir tablonun başını bekleyecek değildi. Hemen tezgahın arkasından ayrılıp müzenin ortasındaki büyük salona doğru gitti. Burası on beş bölüme ayrılmıştı. Yumurtalar da bu bölümlerden birindeydi, ama Ferris hangisinde olduğunu bilmiyordu.

Bunu düşünmesine de fırsat kalmadı zaten.

□İşte buradasın güzelim.□ Kalın bir kol genç kadının boynuna dolandı birden. Boynundaki o kaslı kollar sesini boğazında tıkamıştı.

□özür dilerim, ama sana ihtiyacım var□ dedi Marco, onu merdivenlerden yukarı sürüklerken. En  st kata ulaştıklarında Marco onu yere fırlattı. Büyük salonun üstündeki balkonlardan birine gelmişlerdi. Ferris bir an öylece yatıp bu durumdan nasıl kurtulacağını düşünüyordu.

Marco balkon kapısını arkalarından kilitledi.

□Eğer sevgilin bu işe karışmamış olsaydı, bütün bunlara hiç gerek kalmayacaktı. Yumurtaların bulunduğu odanın kapısında ısıya duyarlı bir alarm sistemi vardı ve onu aşmak hiç de zor

olmayacaktı, ama hayır, sevgili Blackheart'ın bir de kızıl ötesi ışınları ekledi. Bu yüzden Uzanıp Ferris'i ayağa kaldırdı. O o bölmeye tepeden gireceğiz.

Büyük salonun üstünde gergin bir tel duruyordu. Telin diğer ucunda Dany'nin palyaço makyajlı yüzünü gördü Ferris. "Bunu sormaya korkuyorum" diye fısıldadı Ferris. "Ama neden durmadan biz diyorsun?"

"Çünkü sen de benimle geleceksin. Yoksa, eski ortağımın ipi gevşetip beni aşağı düşürmeyeceğine nasıl güvenebilirim? Danielle!" diye seslendi. "Bak, yanımda kim var. Ağabeyinin kız arkadaşı bana yardım etmeye karar verdi. İpi çözersen, benimle birlikte o da ölür. Anlaşıldı mı?"

"Anlıyorum." Dany'nin sesinden ne kadar çaresiz olduğu anlaşılıyordu.

Porcini balkondan çıkıp hemen önündeki gergin telin üstüne çıkmıştı. Ferris soğuk terler dökerek onu izliyordu. Genç kadın birden dehşet içinde adamın uzanıp kendisini de yanına aldığı fark etti.

"Ben yüksekten korkarım" dedi Ferris titrek bir sesle.

"Bu çok kötü işte. Çünkü sen de benimle geliyorsun."

"Nereye?"

"Şuraya, tabii." Porcini önlerinde uzanan teli gösteriyordu.

"Yapamam. Düşerim."

"Merak etme, seni yürütmeyeceğim, sırtımda taşıyacağım."

"Bunu yapamazsın."

Porcini onu tuttuğu gibi omuzlarının üstüne koydu. "İpin üstünde şempanzelerle birlikte gösteri yaptım ben. Sen onlardan ağır değilsindir ya. Eğer düşersen gözlerini kapat ve dua et."

Ferris çoktan gözlerini kapatıp dua etmeye başlamıştı bile.

"Ferris, özür dilerim" diye seslendi Dany. "Seni bu işe bulaştırmak istememiştim."

Ferris güçlükle gözlerini açıp karşı tarafta duran Dany'ye baktı. "Neden kaçtın?" diye sordu. Sesi deminkinden daha çok titriyordu.

"Geleceğinizi benim için tehlikeye atmanıza göz yumamazdım" diye cevap verdi Dany. "Özellikle de Stephan'ın. Onu seviyorum. Benim yüzümden kendisini mahvetmesine izin veremezdim."

"Ama sana yardım edebilirdik" dedi Ferris.

"Senin yerinde olsam tatlım," dedi Marco. "O kadar kıpırdanmazdım. Yanılmışım" sen şempanzeden daha ağır mışsın." Porcini durup etrafına baktı. Hemen yan tarafta büyük mermer bir kolon duruyordu. Kolonun tepesi ancak, altmış, yetmiş santimetre kare kadardı.

Porcini yine hiç zorlanmadan Ferris'i tuttuğu gibi bu kolonun üzerine bıraktı. Genç kadın bir an olduğu yerde sallandı. Gördüğü tek şey metrelerce aşağıdaki yeri.

Sonunda tıpkı bir kedi gibi o daracık yerde büzülüp kaldı Ferris. Tüm vücudu titriyor, kalbi deli gibi çarpıyordu.

□Sen orada kal tatlım. Danielle söylediklerimi yapıp, tekrar beni öldürmeye kalkmazsa her şey yolunda gider.□ Karşı balkonda beklemekte olan palyaçoya baktı. □Hazır mısın Danielle? İpi gönder bana.□

Danielle hiç duraksamadan söyleneni yaptı ve Marco□ya ipi gönderdi. Porcini telin üzerinden kendisine doğru gelen makaraya bağlı ipi yakaladı ve bu ipe tutunarak aşağıdaki salona doğru inmeye başladı.

Ferris nefesini tutmuş onu izliyordu. Porcini aşağıdaki yumurtalara yaklaştığı sırada aşağıda birinin belirlediğini gördü. McNab□di bu. □Geldiğine sevindim Porcini□ dedi dedektif öfkeyle.

Marco bir örümcek gibi korkuyla ipten yukarı doğru tırmanıp kaçmaya başlamıştı. McNab ceketinin cebinden bir tabanca çıkardı. □Canının en çok yanacağı yerine bir kurşun yemek istemiyorsan hemen aşağıya in Porcini□ diye gürledi McNab.

Marco ona aldırmadan tırmanmaya devam etti. McNab hiç duraksamadan silahını doğrultup atışledi.

Marco aynı anda çığlık atarak yere düşmüştü. Bir ip cambazı olarak olabildiğince iyi düşmeye çalışmıştı ama taş zemin affetmiyordu. Porcini ipi hala elinde tutarken inleyerek doğrulmaya çalıştı.

Ferris□in içini bir rahatlama kapladı. McNab Porcini□yi vurmamıştı. Nasıl becerdiyse ipi vurmuştu.

□Çok iyi bir atıştı□ diye mırıldandı Blackheart, Marco□yu ayağa kaldırırken.

□Bu konuda oldukça ustayımdır□ dedi McNab gülümseyerek. □Sanırım ona haklarını söylemem gerek.□ Dedektif çabucak Ferris□in televizyonda duyduğu sözleri tekrarladı. Marco hiçbir şey söylemeden yanındaki iki adama bakıyordu.

□Sanırım arkadaşların geliyorlar□ dedi Blackheart.

□Evet. Onlar bu herife gerekeni yaparlar.□ McNab başını sallayarak Blackheart□a baktı. □Senin kayınbiraderim olacağın hiç aklıma gelmezdi.□

□Hayatta bazı fedakarlıklar yapması gerekir insanın. Kardeşim buna değer□

Bütün bu süre içinde iki adam da yukarıdaki kadınları unutmuş gibiydiler. İlk yukarı bakan McNab oldu. Danielle□in soluk yüzüne bakınca yüzü sevgiyle dolu bir gülümsemeyle aydınlanmıştı.

□Biliyorum□ dedi. □Buna değeceğini biliyorum.□

□Blackheart□ diye seslendi Ferris sabırsızca. □Beni buradan indirmeyi düşünmüyor musun?□

Genç adamın gülümsemesi tam anlamıyla kalpsizceydi. □Bir düşünürüm. Aslında bunu hak ettin. Sana vestiyerden ayrılmamanı söylemiştim.□

□Biliyorum.□

□Sana güvenemeyeceksem, gelecekte nasıl bir beraberliğimiz olacak?□

□Biliyorum□ dedi Ferris pişmanlıkla.

Blackheart uzun bir süre hiç kıpırdamadı. □Sanırım yeterince acı çektin. Seni alacağım. Orada dur.□

□Kımıldamıyorum□ dedi Ferris rahat bir nefes alarak.

Genç kadın oturduğu yerde olanları tüm açıklığıyla izleyebiliyordu. Marco üniformalı polisler tarafından götürülüyordu. McNab ise yukarıdaki balkona çıkmış, hıçkıra hıçkıra ağlamakta olan Dany□yi kollarının arasına almıştı.

Bu arada Blackheart□ın da yukarı çıkıp gergin telin üzerinde yürümeye başladığını hiç fark etmemişti genç kadın. □Bunu yapmamalısın Blackheart□ diye seslendi. □Ben burada biraz daha kalabilirim. Sen istersen, beni alması için başka birini bul.□

□Saçmalama hayatım□ dedi Blackheart telin üzerinde ilerlemeye devam ederken. □Er ya da geç bana güvendiğini itiraf etmen gerek. bunun için bundan daha uygun bir zaman düşünmüyorum.□

Genç adam onun itirazlarına kulak asmadan onun oturduğu kolonun yanına gelmişti. □Hadi gel bakalım. Sadece bir tek adım atacaksın. Ben seni tutarım.□

□Yapamam. İkimiz de düşeriz.□

□Sana güveniyorum Francesca. Bunu yapabilirsin.□

Ne diyebilirdi ki? Genç adam o ince telin üzerinde büyük bir rahatlıkla durmuş onu bekliyordu. □Kahretsin, Blackheart.□ Ferris kolonun üzerinde yavaşça doğruldu. □Belki bazı şeyler ölmeye değer.□ Ve başka hiçbir şey söylemeden adımını attı.

Blackheart onu yakaladı. Bir an telin üzerinde dengelerini yitirip sallandıktan sonra durdular. Genç adam onun elini tuttu.

□Sen sadece dikkatlice hareket et□ dedi genç adam. □Ve sakın aşağı bakma.□

Ferris aşağı baktı. Ve aynı anda da inleyerek hemen yukarı kaldırdı başını. Salonun en uzak köşesine doğru gidiyorlardı. □Neden senin geldiğin yoldan geri dönmüyoruz?□ diye sordu yine titreyen bir sesle.

□Aklımda çok daha iyi bir şey var da ondan.□

Salonun yarısını geçmişlerdi. Polis Porcini□yi alıp çoktan müzeden ayrılmıştı. Dany□yle McNab de ortada görünmüyordu. Bu eski binada bir telin üzerinde yalnız kalmışlardı. Blackheart durup eğildi ve bir ipi tutup aşağı baktı.

Ferris de korkuyla aşağı baktı. Tam olarak bir yatak odasının üstünde duruyorlardı şu anda. Bir Venedik villasından getirilmiş harika bir yatak odası takımıydı bu. □Neden durduk?□

Genç adam kolunu onun beline dolayıp □Tutun bana□ diye fısıldadı gözlerinde zevk dolu parıltılarla.

□Neden?□ Ferris bunu sorarken kendisine söyleneni yapıp kolunu onun ince beline sıkıca doladı.

□Çünkü□ deyip aşağı atladı genç adam.

Ferris□in çılgılığı boş binada yankılandı. Birkaç saniye içinde kendilerini aşağıdaki büyük yatağın üstünde bulmuşlardı. Etraflarında bir toz bulutu yükseliyordu.

□Senden nefret ediyorum□ dedi Ferris burnunu çekerken. □Senden gerçekten nefret ediyorum. Sana bir daha asla güvenmeyeceğim. Ben□□

□Sen beni seviyorsun□ dedi Blackheart kendinden emin bir tavırla. □Ve bana bir daha asla güvenmemelik etmeyeceksin. Onun için şimdi tartışmayı bırakıp şu yataktan yararlanalım.□ Genç adam bunu söyledikten sonra onu yastıkların üzerine itip dudaklarına uzandı.

Ferris□ın üzerindikilerini çıkarması sadece beş saniye sürdü. Sonra bir yedi saniyede Blackheart□ın üzerindikileri çıkardı. Az sonra o büyük Rönesans yatağında çırlıçıplak, ihtirasa boğulmuş olarak yatıyorlardı. Ferris bir daha bırakmaktan korkarcasına sarılmıştı ona.

Sevişmeleri bittiğinde ikisi de nefes nefese yatağa uzandılar. Kalpleri deli gibi çarparken uzun bir süre hiç konuşmadılar. Blackheart konuştuğunda sesi hala boğuktu. □Şu üzerinde yattığımız doğru dürüst bir döşek değil, öyle değil mi?□

□Pek sanmıyorum. Karton kutulardır belki. Tahtanın üzerine düşmediğimiz için şanslı sayılırız.□ Ferris genç adamın ıslak saçlarını okşuyordu.

□Öyle olsa bile, sadece birkaç küçük yarayla kurtulurduk.□

□Sen bana birkaç yara verdin zaten galiba□ diye mırıldandı Ferris. □Biliyor musun? Sana gerçekten güveniyorum. Bana yalan söylediğini düşündüğümde de yanıliyordum. Seni sevdiğim kadar güveniyorum da sana.□

□O zaman, bu durumda benimle evlensen iyi olur. Parmağındaki o yüzüğü de çıkarmaya pek niyetin yok galiba. Sonunda ilişkimizin bu şekilde sonuçlanacağını ikimiz de düşünmemiştik öyle değil mi? Herhalde sen de korunmak için bir şeyler almamışsındır...?□

□Hayır. Sanırım benim namusumu temizlemen gerekecek□ dedi Ferris gülümseyerek.

□Ne zaman?□

□Yarına ne dersin?□

□Belgeyi almamız üç gün sürer. Fikrini değiştirmezsin değil mi o zamana kadar?□

□Hayır. Üç gün çok iyi. Bugün bir şey fark ettim.□

□Nedir o?□

□Sen haklıydın. Ben sana değil, kendime güvenmiyordum. Seninle birlikte olduğum zaman kendimi kaybediyordum hep. Beni korkutuyordu bu.□

□Peki fikrini değiştiren ne oldu?□

□Yo, fikrimi değiştirmedim. Seninle birlikteyken hala kaybediyorum kendimi. Ferris Byrd ve Francesca Berdahofski ortadan yok oluyor adeta. Ama o zaman yalnız olmuyorum, seninle birleşiyorum. İkimiz çok daha güçlüyüz. Ben hiçbir şey kaybetmiyorum, aksine kazanıyorum. Onun için, korkmama gerek yok artık.□

□Bu çok doğru□ diye mırıldandı Blackheart dudaklarını onunkiler üzerinde gezdirirken. □Yani mutlu sona mı ulaştık seninle birlikte?□

Ferris gülümseyerek ona baktı. □Evet, Blackheart. Mutlu sona ulaştık.

SONSÖZ

□Bay ve Bayan Smith□

□Sakın söyleme bana□ dedi McNab. □Duymak istemiyorum.□

□Tabii ki istiyorsun□ dedi on sekiz aylık karısı. □Sen ağabeyimin mutlu olmasını istersin.□

□Pek sayılmaz□ diye söylendi McNab. □Söyle bakalım. Anneyle bebek iyiler miymiş? Baba şoku atlatmış mı?□

□O kadar dalga geçme. Çok geçmeden sen de aynı şeyleri yaşayacaksın.□

Stephen karısını kucağına çekti ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. □Pekala. Anlat bakalım.□

□Francesca□nın bir kızı oldu, adı Katie Emillie. Simsiyah saçları ve yeşil-mavi gözleri var. Blackheart da yanlarındaydı. Hepsi çok mutlu.□

□Katie Emillie,□ diye söylendi Stephen. □Onu ne diye çağıracaklar?□

□Sen ne düşünüyorsun?□ diye mırıldandı Dany. □Ona kedi diyecekler, tabii.